

 HARLEQUIN®

171. füzet '98. ápr. 189 Ft

Világszerte a Nr.1

Julia

A HÓNAP
RECÉNYE

Oliver Lynch
ügynök nagy
veszélyt vállal,
amikor a
kábitószere-
csempészettel
gyanúsított Rose
Csang szeretője
lesz. A kínai nő
nemcsak az üzleti
életben, de a
szerelemben sem tűr
vetélytársat. Pedig a szép
Felicity valóban rabul ejti
Oliver szívét...

Anne Mather
Élő céltábla

Anne Mather

Élő céltábla

A tapasztalatlan Felicity rémulten veszi észre, hogy szinte első látásra beleszeretett a messziről jött idegenbe, Olivér Lynchbe. A férfi egy titokzatos kínai nő kíséőjeként érkezik Felicity vőlegénye, Róbert Hastings házába, és senki sem tudja róla azt, hogy az amerikai titkos-szolgálat megbízásából nyomoz a Hastings család kábítószeres üzemei után. Olivér és Felicity szerelme a folytonos veszélyek között bontakozik ki...

1. FEJEZET

A lemenő nap karmazsinpiros fényt vetett az égre, és bíborszínűre festette a fellegeket. Olivér Lynchből azonban nem váltott ki csodálatot a látvány. Inkább fenyegetőnek érezte a vérvörös színpompát.

A férfi feszülten, zsebre vágott kézzel állt a lakosztály ablakánál. A félsziget lankáin túl Hongkong sok ezer felhőkarcolója mint megannyi hatalmas ujj mutatott az ég felé. Olivérnek mindez el sem hatolt a tudatáig.

- Drágám, hiszen megígérted... Ugye velem jössz Angliába? - A kecses kínai nő, Rose Csang már majdnem egy órája győzködte kedvesét.

- Miért mennék? - kérdezte sokadszor a férfi. - Nem vagy már kislány, akit kézen fogva kell vezetni.

- Szükségem van rád! - Rose felkelt a fényűző bambuszágyról, amelyen mostanáig csábosan nyújtózott el. Rákapaszkodott a férfira, arcát a hátához simította, talpával érzékenyen cirógatta a lábikráját. - Soha nem-jártam Londonban, drágám. Te kiismered ott magad. Nem utazom nélküled! Hastingsék biztosan gyűlölnek. Te leszel a lelki támaszom - duruzsolta behízselgően.

Olivér bámulatra méltó önuralommal állt ellen a becézgetésnek, pedig a nő karcsú testét a kivágott selyempongyolában vonzóbbnak érezte, mint valaha. Az ingén át érezte hátán apró, feszes keblét.

Olivér legalább annyira erős akaratú ember volt, mint Rose Csang. Ráadásul nagyon jól tudta, hogy a lány nem olyan gyámoltalan, amilyennek megjátssza magát. Üzleti ügyekben kőkemény, sőt kíméletlen. Nélkülem is nagyon jól elboldogul újdonsült rokonaival, gondolta.

A nő ereiben felerészt angol vér csörgedezett. Kiderült ugyanis, hogy Rose Csang nem a szeretője volt a megboldogult James Hastingsnek, ahogy Olivér és felettesei feltételezték, hanem törvénytelen gyermeke. A helyzet tehát alapvetően megváltozott.

- Egyedül is megállód a helyed.

Rose a férfi övesatján matatott. Ki akarta kapcsolni, de Olivér lefogta a kezét. Kezdett rá hatni a nő testének érzéki közelsége, de nem hagyta magát elcsábítani.

- Már nem kívánsz? - Rose hosszú szempillái alól könnyörgő pillantást vetett szeretőjére.

Időközben a férfi már bánta, hogy idáig hagyta fajulni a dolgokat. Az Egyesült

Államok titkosszolgálatára megbízásából figyelte James Hastingset. A sors furcsa fintora volt, hogy Olivér Lynch éppen annak a nőnek tetszett meg, akít az angol üzletember szeretőjének hittek.

A lány jól ismerte James Hastingset, neki dolgozott. Ahányszor az öreg Hongkongban tartózkodott, mindig ugyanabban a házban lakott, amelyben Rose, de mint később kiderült, külön lakosztályban. James Hastings és a kínai nő szemlátomást jól megértették egymást. Rose nagy lábon élt, két kézzel szórta a pénzt, pedig a külkereskedelmi vállalatnál kapott fizetéséből erre nem nagyon tellett volna.

Olivér azért kezdett viszonyt vele, hogy többet tudhasson meg Hastings üzleti tevékenységéről. Senki - legkevésbé az öntelt angol - nem tartotta Lynchet egyébként, mint egy háborútól megcsömörlött veteránnak, akinek kiadta magát, és aki valójában volt. Hongkongban pedig amúgy is nyüzsögtek a világ minden tájáról idesereglett, társadalmon kívülre sodródott, lézengő kétes egyének.

Eleinte Olivér semmivel és senkivel nem törődött. Nem akart mást, mint az elhibázottnak bizonyult délkelet-ázsiai háború borzalmait kiheverni. Akkoriban nem törte a fejét a jövőjén, csupán a múlt szörnyűségeit próbálta feledni. Egyik napról a másokra élt, s a kábítószerektől sem riadt vissza.

Családjapersze visszavárta Amerikába, de Olivér nem tudott úgy beilleszkedni szülővárosa, Maple Falls mindennapjaiba, mintha mi sem történt volna. Kínozták, üldözték a dzsungelháború lidérces emlékei.

Ekkor figyelt fel rá a hadsereg vezérkara. Lehetővé tették, hogy visszanyerje önbecsülését. Egykori parancsnoka, Archibald Lightfood ezredes elvonókúrára küldte egy klinikára, ahol megszabadították káros szenvedélyétől. Mielőtt hazalátogatott szüleihez, az ezredes nem éppen veszélytelen titkosszolgálati feladatot ajánlott fel neki, és Lynch úgy döntött, elfogadja.

A család természetesen csalódott. Szülei azt szerették volna, ha ügyvédként dolgozik otthon, Virginia államban. Édesapját időközben törvényszéki bírává nevezték ki, s remélte, legidősebb fia lép a nyomdokába. Olivér fiatalabb testvérei is jogászként dolgoztak, és boldog házasságban éltek. Ő azonban szakított a családi hagyománnyal. Szülei legnagyobb felháborodására önként jelentkezett katonának Vietnámba. Annak sem örültek, hogy most külföldön vállalt munkát. Idővel aztán a szülők és a testvérek beletörődtek választásába, belenyugodtak a megváltoztathatatlanba.

Az amerikai titkosszolgálat megbízottjaként Olivért szoros kapcsolat fűzte a hongkongi hatóságokhoz. Közös céljuk a kábítószer-csempészet leleplezése volt. Olivér munkája jól jövedelmezett, bankszámlája szépen hízott. Szerényen élt, kerülte a feltűnést, de legalább olyan fényűző lakosztályt tartott fenn Kowloonban, mint Rose Csang. Ráadásul biztos lehetett benne, hogy ha végül visszatér az Egyesült Államokba, jó álláshoz jut Lightfood ezredes összeköttetései révén.

Rose persze nem sejtett semmit Lynch ügynöki tevékenységéről. Azt hitte, a

férfi kisebbfajta üzleteléseiből él. Ezekhez egyébként a titkosszolgálat segítette hozzá a látszat fenntartása érdekében. Minthogy a férfi ritkán említette a munkáját, Rose Csang biztos volt benne, hogy kenyerét törvénybe ütköző módon keresi meg. Olivér célzásaival időnként meg is erősítette ebben a hitében. Jól jött neki, hogy Rose és Hastings megvesztegethető alaknak tartja.

Most azonban, miközben a Viktória-kikötőn túli toronyházak sorra felgyúló fényeit bámulta, más dolgok jártak a fejében. Éjszakánként megváltozott a város hangulata. A csillogás elfedte az utcákon burjánzó, napközben lépten-nyomon szembetűnő nyomort.

- Nem utazom Londonba. - Á férfi kibontakozott az ölelésből. - Ha szépen megkérsz, esetleg kikísérlek a repülőtérre.

Rose duzzogva biggyesztette el a száját.

- Nem szükséges! Szuntong kivisz.

- O, persze! - Olivér tudta, mennyire élvezi a lány, ha parancsolgathat apja egykori gépkocsivezetőjének. - Mikor indulsz?

- Hamarosan. - A kínai nő haragosan villantotta a férfira sötét szemét.

No igen, eddig mindig az történt, amit ő akart. Bár ragaszkodása Olivérhez felkeltette munkaadója rosszallását, Rose még ezt sem bánta. Munkaadója? Nem, az édesapja, helyesbített gondolatban Lynch. Rose csak James Hastings halála után értesült róla, hogy a gazdag angol lánya. Hastings végrendelete szerint az örökség fele - beleértve a londoni vagyont is - Rose Csángót illette meg. A másik fele pedig a fiát, Rose féltestvérét, aki eddig egyedüli örökösnek hitte magát.

- Lee, kérlek, gyere velem! Nekem olyan új ez az egész! Jay-Jay soha nem árulta el, hogy... - Rose elhallgatott, kezét tördelve várta a hatást. - Képzelheted, mennyire megviselt mindez... Fogalmam sem volt semmiről...

Olivérnek megesett a szíve a máskor oly magabiztos, céltudatos lányon. Mikor így nézett rá, önkéntelenül a meztelen teste jutott eszébe. A gyöngyházzsínű félhomályban alig bírt ellenállni a nő érzéki varázsának.

- Mit csináljak Londonban, míg te az új rokonaiddal foglalkozol? - kérdezte. Közben rájött, hogy Lightfood ezredes bizonyára nem engedné elmulasztani ezt a remek lehetőséget. Hiszen Angliában közelebbről megismerkedhetne Hastings titokzatos üzleti tevékenységével! Nem sok kedve volt elkísérni Rose-t, de kezdett megbarátkozni az utazás gondolatával. A költségeket természetesen a titkosszolgálat állná...

- Akkor ugye velem jössz? - örvendezett tágra nyílt szemmel a nő. - O, Lee...

- Egy szóval sem mondtam - emelte tiltakozásra kezét Olivér. - Csak az érdekel, hogy képzeled. A bátyád nem nagyon örülne a hivatlan vendégnek, egy betolakodónak.

- Mondd inkább úgy, hogy még egy betolakodónak ráadásként. Egy kis hab a tortán - mosolygott Rose. - Egyébként fütyülök rá, hogy örül-e vagy sem... Róbert. - A lány kelletlenül mondta ki féltestvére nevét. - Még csak nem is vála-

szolt a faxra, amelyben értesítettem Jay-Jay haláláról. Akkor még nem tudtam, hogy az apám, de nagyon megrendített ez a váratlan esemény.

- Biztosan Robertet is - jegyezte meg Lynch.

- Lehet - Rose elgondolkozva meredt maga elé, aztán megint megkérdezte: - Ugye eljössz? Nagy segítség lenne. Te vagy az egyetlen ember, aki jelent nekem valamit.

- És az anyád?

- Az anyám? Soha nem törődött velem. Nem tetszik neki az életmódom. Azt is ellenezte, hogy Jay-Jaynek dolgozzam. Most már tudom, miért.

Olivér a homlokát ráncolta.

- Tudja, hogy Hastings... Beszélte velem, mióta felkeresett az ügyvéd?

- Nem. Semmi köze hozzá. Jay-Jay csupán engem istápol, őt soha. Ő, bárcsak elárulta volna az igazságot!

Olivér Lynch olyan embernek tartotta James Hastingset, aki senkire sincs tekintettel önmagán kívül. Különbözik nem titkolta volna a lánya előtt, hogy ő az apja. Rose idős, törékeny édesanyja - akivel Olivér csak egyszer, véletlenül találkozott - bizonyára sokkal jobban szerette elnyugatiasodott lányát, mint Hastings. A végrendeletbe foglalt beismerést a vén róka nyilván nem az igazság kedvéért tette. Angol családját akarta vele bosszantani.

Lynch élénken el tudta képzelni Hastings felháborodott feleségét és fiát, akik nem is sejtettek semmit a törvénytelen gyermek, Rose létezéséről. Vajon a család fő gyanús üzleteiről tudtak-e? És Rose? Lehet, hogy az apja őt beavatta sötét üzemeibe? Olivért mindennél jobban érdekelték a válaszok ezekre a kérdésekre.

- Természetesen elkíséri a nőt Londonba. - Lightfood ezredes, ahogy Olivér előre sejtette, megörült az új fejleménynek.

- Azt mondja? - Lynch lábát keresztbe vetve hátradőlt a karosszékekben. - És mi van, ha nem akarok utazni? Ha más kötelezettségeim vannak itt, Hongkongban?

- Miféle kötelezettségek? Én szabom meg, mi a teendője, Lynch - jelentette ki szigorúan az ezredes, aztán szelídebb hangra váltott. - Figyeljen, Olivér! Előbb meg kell tudnunk, hogyan kerül az áru az angol piacra. Csak azután csaphatunk le rájuk.

Olivér elgondolkozott.

- Maguk szerint Rose is benne van? - kérdezte végül.

- Magának talán más a véleménye?

Lynch felpattant, és járkálni kezdett az irodában.

- Nem. Én is azt hiszem...

- De ugye nem csinál ebből gondot magának? - nézett rá komolyan az ezredes. - Remélem, hogy... csak nem szerelmes abba a kínai lányba? - tette fel a kényes kérdést.

- Nem - felelte határozottan Olivér. - Egy cseppet sem. Ennek ellenére érdekel a sorsa. Ha az embernek egy nő fél éve az ágyasa, némileg felelősnek érzi magát érte.

Az ezredes türelmetlenül dobolt ujjával.

- Rose Csang valószínűleg pontosan tudta, mit művel. Maga azt állítja, a mi édes kis sárkányunk elcsábította. Megkívánta a daliás testét.

- Maga a nagyokos, főnök...

- És azt is tudom, hogy Hastings nem bízott meg magában. Azt akarta, hogy szakítsanak.

- Az öreg tudott a viszonyunkról? - csodálkozott Olivér.

- Hát persze... - sóhajtott az ezredes. - Nem mondtam még?

Szándékosan titkolták előttem ezt a fontos ténytet, döbbent meg Olivér. Mindkét kezével az íróasztalra támaszkodott, előrehajolt, és villámló szemmel meredt felletésére.

- Egy bűdös kukkot sem szólt nekem erről, ezredes! - Lynch gyomra görcsbe rándult. A fenébe! - gondolta. Törődnek is ezek velem! - Tudja hol lennék most, ha Rose tényleg Hastings szeretője, ahogy feltételeztük? Golyóval a fejemben úszkálnék a Tolo-öbölben!

- O, ez azért túlzás! - mormolta meggyőződés nélkül Lightfood. Nagyon jól tudta, mennyit ér egy emberélet a bűnbanda szemében. Amennyiben Hastings tényleg az, akinek vélték, valóban könnyen eltehetette volna láb alól vetélytársát.

Olivér csúnyán szitkozódott. Felegyenesedett, kezét zsebre vágta.

- Ugye nem vagyok pótolhatatlan? - mordult az ezredesre.

Lightfood felállt, s komoly képpel megkerülte az asztalt.

- Nem - felelte fáradtan. - Senki nem az. Én sem. Mindazonáltal... értse meg, nem fenyegette semmi veszély.

- Maga talán tudta, hogy Rose Csang Hastings lánya?

- Sejtettem. - Az ezredes ismét felsóhajtott. - Igazán sajnálom, Olivér. Ne haragudjon! Őszintébbnek kellett volna lennem magához... De attól tartottam, kicsúszik a száján egy meggondolatlan szó, és akkor lőttek az egész akciónak.

- Úgy? Minek néz engem? Ebben a szakmában nem szokás fecsegni.

- Nem kockáztathattam. - Lightfood ezredes látta, milyen bizalmatlan és dühös az ügynöke. - Csapdába akartuk csalni Hastingset - tette hozzá.

- És az én bőrömet gondolkodás nélkül kockára tette? Élő céltáblát csinált belőlem? - Olivér csak azt csodálta, hogy aránylag nyugodt tud maradni.

- Nem, dehogy! - Lightfood egyre kínosabban érezte magát. - Azt reméltük, Hastings magát is megpróbálja beszervezni. Úgy gondoltuk, erre előbb-utóbb biztosan sor kerül.

- Tessék...?

- Nézze, abból indultunk ki, hogy Rose Csang is fülíg benne van az ügyben, és akkor ugyebár ez lett volna a kézenfekvő megoldás. Az a nő odavan magáért,

és minthogy nem akart szakítani, Hastings részéről okos sakkhúzás lett volna, ha megvásárolja a maga hallgatását.

- Ezt akarta? Én voltam a csalétek? - dühöngött Lynch. - Jól jön nekünk ez az egykori narkós - utánozta főnöke beszédmódját. - Úgyis élőhalottként tért vissza Vietnamból. Kutyából nem lesz szalonna. Lebukik Hastingsnél? Nem nagy kár érte.

- Nem, téved, Olivér - védekezett az ezredes. - Tudhatná, milyen nagyra becsülöm. Kiváló ügynöknek tartom, és átkozottul jó katonának. Azért bíztam meg ezzel az üggyel, mert maga erre a legalkalmasabb.

Lightfood Lynch vállára akarta tenni a kezét, de Olivér elhúzódott.

- Rendben, elmegyek Rose-zal Angliába. Ezt a szívességet még megteszem magának, de ezzel vége. Okvetlenül szeretném viszontlátni a családomat. És képzelje csak, kedvem támadt ügyvédként letelepedni Maple Fallsban. Elegem van az egészszából! Túl öreg vagyok már ehhez. Nem hagyom magam kihasználni, ide-oda rángatni.

2. FEJEZET

- Egyenlítetttem!
- Tévedés! A labda túlment a vonalon. Én győztem!
- Szerinted!
- Becsszavamra kívül pattant!
- Nem igaz!

Az aranyhalas medence mellett üldögélő lány tisztán hallotta az ikrek kiáltását a tenispályáról. Flisst megbotránkoztatta, hogy a két lány cseppet sem búsul apjuk elvesztése miatt. Igaz, csak tizenöt évesek, s a család többi tagja sem gyászolja túlságosan James Hastingset. Dühösek, elkeseredettek, de egyikük sem szomorkodik.

- Hát nem szörnyű? - Róbert, Fliss vőlegénye nagyot lendített a hintapadon.
- Főleg a mamádat sajnálom - válaszolt rövid habozás után a lány. Semmi okosabb nem jutott eszébe. A hír, hogy Hastings kettős életet élt, mindenkit felháborított.

- Miért sajnálsz? - kérdezte Róbert. - Fliss elcsodálkozott a fiatalember közönyén. Jegyese jellemének ezt az oldalát eddig nem ismerte. - Miatta keresett az öregem másutt szórakozást. A mamaolyan, mint ajégcsap. Nem vetted még észre?

Dehogynem, gondolta a lány. Róbert édesanyja meglehetősen leereszkedően, barátságtalanul bánt vele.

- Kínai szeretője volt, képzeld! - folytatta bosszúsan a fiatalember. - Azt sem csodálnám, ha a féltestvérem egy rakás ázsiaival állítana be hozzánk. A kínaiak híresek a családszeretetükről. A fenébe, Fliss! Hogy tehette ezt velünk az apám?

- Mr. Davis nem említette a nő rokonait.

Robertet azonban ez cseppet sem nyugtatta meg.

- 0, az a Davis! - morogta. - Nem tud az semmit. Mi van például a nő anyjával? Hátha az is örökölni akar?

- Ugye benneteket csupán Rose Csangról értesítettek? Talán már nem is él az anyja. Ezért érezte magát felelősnek érte a papád.

- És Lizért, Dodyért meg értem nem érzett felelősséget? Felfogtad, mit művelt velünk? A végrendelet szerint az a kínai nő öröklí a vagyon felét, beleértve ezt a birtokot is, házastól. Mi lesz, ha el akarja adni? Hova menjünk akkor lakni?

Fliss nem bánta volna, ha az esküvő után nem költöznének ide Róberttel. A

fellengzősen Sutton Grange-nek nevezett ház nem éppen a legszebb példája volt a viktoriánus építészetnek. A lány sokkal jobban szerette édesapja régi lelkész-lakát.

Másrészt viszont nem élhetnek egy fedél alatt a papával. Róbert és Matthew Hayton tiszteletes elviselte ugyan egymást, de nagytóval sem találhatott bennük senki egyetlen közös vonást sem. A lány édesanyjának halála után néhány évvel Fliss apja belevágott egy, a helység és környéke történetéről szóló könyv megírásába, s azóta minden szabad percét egyházi anyakönyvek tanulmányozásának szentelte. Róbert kedvenc időtöltéseit, a vitorlázást, a lóversenyt, a golfot a lelkész nem sokra becsülte.

A mama elvesztése megváltoztatta a lány és édesapja életét. Fliss akkoriban egyetemre járt, de mivel a papának szüksége volt valakire, aki átveszi feleségének az egyházközségben betöltött szerepét, elvégzi a titkári teendőket, Fliss abbahagyta tanulmányait. Lemondott becsvágyó terveiről, választott hivatásáról, a művészettörténetről, és hazaköltözött az apjához.

Soha nem bánta meg ezt a lépését, pedig az álmos kis buckinghamshire-i falu, Sutton Magna nem sok szórakozást nyújtott a fiatal teremtésnek. A helybéli társaság rendezvényein is csak azóta vett rendszeresen részt, mióta Róbert Hastings eljegyezte.

Mrs. Hastings nem fogadta kitörő örömmel jövődöbeli menyét. Azt remélte, egyetlen fia „jobb körökből” fog nősülni, vagyonos asszonyt hoz a házhoz, akire büszke lehet az anyósa.

Fliss nem felelt meg ezeknek a követelményeknek. Gyakran töprengett rajta, miért választotta Róbert éppen őt.

Egy éve ismerkedtek meg a hagyományos falusi ünnepeken. Fliss - mint mindig - könyveket árusított. Róbert tulajdonképpen nem szeretett a nép közé vegyülni. Zavarta az alpári tömeg, a lárma. Csupán a régiségek miatt ment el a népünnepélyre. Ilyenkor a sok ócska kacat között néha potom pénzért értékes tárgyakhoz lehetett hozzájutni, melyeket - kissé kipofozva - borsos áron adtak tovább apja régiségbolt-hálózatában.

A lány éppen Tennyson egyik verseskötetét lapozgatta, mikor Róbert megállt a könyvsátornál. Fliss meglepődött. Csodálkozott, mit keres itt a gazdag fiatalember, de nyugodtan, kedvesen üdvözölte.

Nem is sejtette, hogy éppen hűvössége, távolságtartása keltette fel Róbert érdeklődését. Persze, Fliss nőies szépsége is vonzotta; magas, karcsú termete, aranybarna szeme, hosszú lába, telt keble, s a vállára hulló, napsütötte csíkokkal tarkított, hullámos, barna haja.

A tapasztalt ifjú Hastings nem leplezte csodálatát. Apja legnagyobb bosszúságára az egész délutánt a könyvsátornál töltötte, s estefelé, mikor az ünnepség véget ért, meghívta Flisst egy italra a falu egyetlen vendéglőjébe.

A lány, aki csak ritkán ivott alkoholt, remekül érezte magát kezében egy pohár

koktéllal, oldalán a hevesen udvarló lovaggal. Nem is akárkivel... Róbert volt közel s távol a legkapósabb nőtlen férfi. Fliss mulatságosnak találta az ifjú Hastingset, a lelkész papát viszont nyugtalanította a bimbózó kapcsolat.

Róbert hamar felismerte, hogy ha meg akarja hódítani Flisst, türelmesnek kell lennie. Nála nem sokra megy önhitt, rámenős modorával. A lány legnagyobb meglepetésére csakhamar szerelmet vallott. Minthogy Flissnek - egy diáktársával folytatott rövid viszonyon kívül - nem volt tapasztalata, úgy érezte, viszonzszereti. Kétségkívül megkedvelte a jóvágású fiatalembert, szívesen időzött a társaságában.

Róbert egész télen buzgón csapta neki a szelet, s végül tavasszal a lány igent mondott, és megtartották az eljegyzést. Egyetlen dolog zavarta csak Flisst. Hastings - ahogy kifejezte magát - szorosabbra akarta fűzni kapcsolatukat. Az ara azonban nem teljesítette vőlegénye kérését.

- Elképzelhető - folytatta most Fliss a beszélgetést -, hogy édesanyád szívesen megragadja az alkalmat, és vásárol magának valahol egy kisebb birtokot. Utóvégre most már nem kell minden hétvégén díszvacsorákat adnia, mint az -apád idejében.

- Ezt nem gondolhatod komolyan! - felelte ingerülten Róbert.

- Miért ne?

- Még kérded? Most már én vagyok a cég főnöke, és a ház is az enyém, nem az anyámé. A meghívások, az estélyek... nos, ezeken most már én leszek a házigazda.

- Igen, persze, de...

- A kettőnk otthonáról van szó - fűzte hozzá méltatlankodva Róbert. - Folytatnom kell a családi hagyományt.

Épp ettől félt Fliss egész jegyessége alatt. Mikor aztán kiderültek az új fejlemények, lelkiismeret-furdalással vegyes megkönnyebbülést érzett.

Kedve támadt megemlíteni, hogy a sokat emlegetett családi hagyományok legfeljebb húszévesek. A falu lakói közül sokan még most is betelepült idegeneknek tekintették a Hastingseket. Annál is inkább, mert James Hastings - holott előkelőnek, finomnak szeretett volna látszani - újgazdag módjára, fennhézóan viselkedett.

- Nos - szólalt meg nyugodtan a lány -, akárhogy is alakulnak a dolgok, nekünk új otthonot kell teremtenünk. Kereshetnénk egy szép házat, amelyet a magunk ízlése szerint rendezhetnénk be. Szeretném, ha a házassággal új életet kezdenénk.

Róbert hirtelen megállította a hintát.

- Mi kifogásod Sutton Grange ellen?

- Semmi, de ez az anyád, Liz és Dody otthona... legalábbis egyelőre. Épp az előbb mondtad, hogy attól félsz, el kell adni.

Róbert a homlokát ráncolta. A lánynak megint feltűnt, milyen világos a bőre.

Ha sokat napozik is, legfeljebb pirosra ég... Fliss ellenben már attól is egyenletesen leburnult, ha sétálgatott a napsütésben, ami Mrs. Hastings véleménye szerint rettentően közönséges dolog volt. Róbert édesanyja széles karimájú kalapokkal, napernyővel óvta „előkelő” sápadtságát.

- Semmi kedvem elköltözni Sutton Grange-ből. - A fiatalember körülhordozta tekintetét a kerten, a házon és a tenispályán, ahol a húgai még mindig javában vitatkoztak.

A gondosan nyírt sövények, rózsabokrok - különösen ilyenkor, nyáron - igazán mutatósak, látta be kénytelen-kelletlen Fliss.

- Talán nem kerül rá sor - csillapította vőlegényét, s közben igyekezett elfojtani rossz érzéseit. - Lehetséges, hogy Rose Csang egészen más, mint amilyennek képzelitek. Talán őt is ugyanúgy zavarja az új helyzet, mint téged. Ő is csak a végrendeletből tudta meg, hogy az apád lánya. Magad mondtad... - A lány elgondolkozva nézte Robertet. A jól megtermett, kissé darabos mozgású fiatalember valamikor az iskola legkiválóbb rögbijátékosa volt. Kimondottan jóképű, állapította meg ismét a lány, bár az arckifejezése gyakran morcos, mint például most is.

- Ugyan már, Fliss! Kár reménykedni. Az ördög vigye Rose Csángót! Ez lett volna életünk legboldogabb éve. Karácsonyra terveztük az esküvőt, de most minden bizonytalanná vált. - Róbert a kezét nyújtotta a lány felé, aki elég kényelmetlenül ült a pázsiton. Hagyta, hogy jegyese az ölébe vonja, arcát a férfi vállára hajtotta. A hintapad lágyan ringatta őket.

- Ó, addig még sok víz lefolyik a Temzén - próbálta vigasztalni vőlegényét. Átkarolta anyakát, fejét a mellére szorította. Néha úgy kell viselkednem, mint egy anyának a gyámoltalan gyerekével, gondolta.

Nem, ez azért túlzás, helyesbített magában. Róbert idegességét, türelmetlenségét nem nézhetem sebezhetőségnek. Utóvégre ügyesen intézi az életét. Végül mindig eléri, amit akar. A kínai féltestvérét is bizonyára sikerül az ujjá köré csavarnia.

Ekkor Dody rohant feljűk. A párocska szétrebbent.

- Rob! Rob! - kiáltotta a dundi lány. - Anyu hív! Azonnal gyere a teraszra! Megjött az a nő, a testvérűnk! És képzeld, egy káprázatos krapekot hozott magával!

Dody hajlamos mindent eltűlozni, vélte Fliss, de amikor meglátta Olivér Lynchet, igazat adott a lánynak. A legizgalmasabb férfi állt elűtte, akit valaha látott. Az a fajta, akire fel kell figyelni... Még Róbertnél is magasabb. Fialosnak látszik, bár bizonyára néhány évvel idűsebb Robnál. Fliss olyan negyven körülire becsűlte, de csak azért, mert hallotta, amint megemlíti Mrs. Hastingsnek, hogy Vietnamban harcolt. Az a háborű pedig már legalább húsz éve ért véget. Feltűnűen vonzű férfi, noha nem szép a szó szoros értelmében. Az arca szigorű, határozott, mélyen űlű szempárral, kiállű járomcsonttal. Fekete haját az angol urakhoz képest

kissé hosszabbra növesztve viseli. Inge ujját felgyűrte, alsókarján hosszú forradás. Egészében véve hallatlanul érdekes jelenség... Különös érzékiség sugárzik belőle.

Mi történt velem? - fontolgatta idegesen Fliss. Miatta vagyok ilyen zavart és nyugtalan? Megpróbálta bebeszélni magának, hogy Róbertért aggódik. Hiszen ez a tekintélyes ember nyilvánvalóan valakije Rose Csangnak. Ám kénytelen volt belátni, hogy valami egészen bensőséges vonzalmat érez az idegen iránt. Ha csak ránéz, furcsa bizsergés támad benne. S ahányszor Rose Olivér karját érintette, vagy megfogta a kezét - amit elég gyakran megtett összetartozásukat hangsúlyozandó -, Fliss minden alkalommal elfordította róluik tekintetét.

Elég ostoba vagyok, gúnyolta magát. Nem értem... miért izgat ez a férfi, mikor eszemben sincs felkavarni nyugodt életemet? Róbert ugyan szeszélyes néha és mogorva, de alapjában véve kedves, türelmes fiú. Olivér Lynchről nem feltételezek effajta jó tulajdonságokat.

Fliss leült egy kerti karosszékre, s onnan figyelte a terasz túlsó végén ülő társaságot. Mindnyájan hangsúlyozottan udvariasan viselkedtek. A lány ámulva gondolt rá, milyen komor és elkeseredett volt röviddel ezelőtt Róbert. Mrs. Hastings élénken társalgott Olivér Lynchcsel. A ház úrnőjét szemlátomást egy csapásra meghódította a férfi előzékeny modora, kedvessége - no meg daliás külseje.

Vajon mi járhat most Róbert fejében? - találgatta a lány. Miközben felszolgálták a teát, a fiatalember szívélyesen kérdezgette Rose-t, jól utazott-e, nem fáradt-e el nagyon. Fliss fiatalabbnak képzelte a kínai lányt. Mr. Hastings viszonya Rose Csang anyjával tehát legalább harminc évvel ezelőttre tehető.

- Szerinted a szeretője? - súgta valaki Fliss fülébe.

A gondolataiból kizökkentett lány értetlenül pillantott Róbert hűgára, Lizre.

- Kinek a kicsodája? - Fliss remélte, hogy nem hallja őket senki.

Liz türelmetlenül forgatta a szemét.

- A testvéreké. És természetesen Olivér Lynchről beszélek - suttogetta, és lopva körülnézett. - Ne tégy úgy, mintha nem tudnád. Láttalak ám! Majd kiesett a szemed, úgy bámultad.

Flissnek arcába szökött a vére. Örült, hogy árnyékban ül.

- Ellentétben a korodbeli csitrikkal, nem foglalkozom más emberek szerelmi ügyeivel - felelte halkán. - Talán a férje. Mindenesetre nem tartozik ránk.

- Ó, az idős hölgy! - csapott le Liz az új témára. - Te is fiatal vagy, Fliss.

- Huszonhat éves, tehát tizeneggyel idősebb nálad, de néha, mikor ilyen gyerekes vagy, úgy érzem, az anyád lehetnék. Egyébként Mr. Lynch egy cseppet sem érdekel.

- Annál jobban a mamát - kacsintott a lány. - Mióta megérkeztek, le sem száll róla. Láttad, milyen menőjárgánnyal jöttek? Irtó hosszú és alacsony. Azt hiszem, igazi Ferrari. Dody teljesen odavan...

- Ejnye, Liz - csóválta a fejét Fliss. - Nem lehetnél kicsit komolyabb? Alig három hete vesztetted el az apádat.

- Nem mondtam én semmi rosszat - húzta el a száját a lány. - Figyelted a mamát, amint belekarolt? Micsoda hapsi! Mennyi idős lehet? Gondolom, nyolctíz évvel fiatalabb az anyunál.

- Liz! - Fliss meglegelte a beszélgetést. - Keress magadnak más áldozatot! Megfájdult a fejem.

- De nem miattam, hanem azért, mert kiborultál - vágta rá a lány, aztán elszaladt.

Fliss elvette az asztalról a csészét, s belekortyolt az időközben kihűlt teába. Felesleges vagyok most itt. Legjobb lenne talán, ha hazamennék, latolgatta. Róbert úgyis elmeséli majd, miről folyt a beszélgetés.

A lány természetesen értette, miért ideges a vőlegénye, mióta felolvasták apja végrendeletét, de úgy vélte, az öreg Hastings vagyonának a fele is elég szép summa. Tisztában volt a pénz fontosságával, viszont nem értett egyet azokkal, akik emberi méltóságukról megfélemedkezve próbálnak minél többet összeharácsolni belőle.

- Tényleg? Igaz? - kérdezte egyszer csak egy hang.

Fliss ijedtében majdnem elejtette a teáscsészét. Lynch észrevétlenül termett mellette, s leült a másik szalmafonatú fotelba.

- Tessék? Kérdezett valamit? - A lány idegei pattanásig feszültek, de hangja nyugodtan csengett.

- Igen. Az érdekel, igaz-e? - A férfin látszott, nem hiszi el, hogy Fliss nem értette a kérdést.

A lány Olivér felé fordult, aki lábát szétterpesztve, izmos karját a térdére támasztva ült. Sötét haját felborzolta a nyári szellő, a nyakánál kigombolt, tengerészkek selyeming látni engedte mellszőrzetét. A mosolya erőltetett, akárcsak hanyag testtartása... Olyan, mint egy támadni készülő ragadozó, állapította meg Fliss.

Letette a csészét a tálcára, és udvarias arckifejezéssel kérdezte:

- Miről beszél? Sajnálom, Mr. Lynch, de fogalmam sincs, mire céloz.

- Ebben erősen kételkedem - felelte ugyancsak udvarias hangszínyű a férfi. - De azért megmondom, miről van szó. Az a fiatal lányka az imént szó szerint azt állította, hogy maga kiborult. Szeretném tudni, igaz-e.

- Vagyúgy! Aki kíváncsi, hamar megöregszik.-Fliss tekintete átersz másik végére tévedt. Mrs. Hastings ellenséges pillantást vetett feléjük. - Először jár Angliában?

- Nem - közölte szűkszavúan Lynch. Világos szemét le nem vette a lányról.

Vajon zavarba akar hozni? Változatosságra vágyik? - tépelődött Fliss. Mindenesetre jobb lenne, ha nem telepedett volna mellém.

- Ugye maga amerikai, Mr. Lynch? - társalgott tovább illedelmesen. - Üzleti ügyben járt Hongkongban?

- Így is nevezhetjük - felelte kitérően a férfi.

Úgy látszik, nem szívesen nyilatkozik erről, gondolta Fliss. Édes istenkém, mi a csudáról csevegjek egy Távol-Keletről jött idegennel? Rémes, milyen ügyetlen vagyok...

- Maga is Sutton Magna-i lakos, Miss Hayton? - vette fel a beszélgetés fonalát Olivér Lynch.

Szerencsére már nem gúnyolódik. Ez is valami... A lány megkönnyebbült.

- Mandytól tudom, hogy összeházasodnak Róberttel - folytatta Lynch. - Valóban férjhez akar menni hozzá?

Mandy? Fliss meghökkent, de hamar rájött, kiről van szó: Amanda Hastings-ről. Jövendőbeli anyósát senki más nem merete volna Mandyként emlegetni.

- Mindkét kérdésére igen a válaszon - felelte gyorsan. - Apám a helybéli lelkész. Normann templomunkat a tizenkettedik században építették. Ha esetleg óhajtják megtekinteni...

- Nem vagyok turista, Miss Hayton - vágott közbe ingerülten Olivér Lynch.

Miért goromba, mikor én kedves vagyok hozzá? - fontolgatta Fliss, de veleszületett tapintatanem engedte, hogy rendreutasítsa a férfit. Ehelyett barátságosan mentegetőzött:

- Ne haragudjon, nem néztem turistának. Semmi ilyesmire nem gondoltam.

- O, nem számít - villant meg a férfi szeme. - Inkább én kérek bocsánatot. Néha elég faragatlan a modorom. Nem szoktam előkelő körökben forgolódni.

Mit lehet erre válaszolni? A lány idegesen megnedvesítette nyelvével kiszáradt ajkát. Egyetlen értelmes ötletem sincs, sópáncodott magában. Bárcsak segítségemre sietne Amanda Hastings! Ahelyett hogy szemrehányóan bámul!

- Hozok magának is egy csésze teát, Mr. Lynch - bökte ki nagy nehezen. - Biztosan megszomjazott ebben a hőségben.

- Igen - bólintott mosolyogva a férfi, és kezét Fliss karjára tette. - De... jobban esne egy jó hideg sör. Már előbb is kínálgattak ezzel a langyos löttyel.

A lány úgy húzta el a karját, mintha parázs ért volna hozzá, de a bizsergéstől, melyet az erős ujjak érintése váltott ki a bőrén, képtelen volt szabadulni. A férfi szavai alig jutottak a tudatáig. Azon kapta magát, hogy képzelődik: milyen lenne, ha ezek az ujjak a derekát, a csípőjét, a mellét simogatnák? A gondolattól szinte elállt a lélegzete.

Róbert hangja térítette vissza a valóságba.

- Látom, szórakoztatja a menyasszonyomat, Lynch. Mit tett vele, amitől ilyen büntudatos arcot vág?

Az amerikai könnyedén felállt. Róbert ellenségességéről tudomást sem vett.

- O, csak elbeszélgettünk egy kicsit. Többek közt az angol tea hatásáról - magyarázta. - Idegen vagyok, nem ismerem az itteni szokásokat. A hölgy kielégítette kíváncsiságomat.

Róbert jobbnak látta, ha elengedi a füle mellett a kétértelmű megjegyzést.

- Ennek nagyon örvendek - pattogtatta a szavakat. - Mindent megteszünk annak érdekében, hogy angliai tartózkodásuk a lehető legkellemesebb legyen.

Olivér Lynch erőltetetten mosolygott, de hangja melegen, szívélyesen csendgett.

- A menyasszonya elbűvölő, Hastings. Remélem, tisztában van vele, és megfelelően értékeli.

- Persze! - Róbert a tulajdonos fensőséges büszkeségével húzta fel a lányt a csuklójánál fogva ültéből. Tüntetően ölelte magához, összetartozásukat hangsúlyozva. - O az én gyenge pontom. Úgy táncolok, ahogy Fliss füttyül - közölte kihívóan, és hirtelen szájon csókolta a lányt.

Olivér Lynchnek arcizma sem rándult, amint figyelte őket. Flissre kínosan hatott a jelenet. Egyszerre úgy érezte, az idegen férfi átlát rajta. Ne tudja meg soha, miket képzelegtem róla! - gondolta nyugtalanul.

- Szerencsés ember maga, Hastings - törte meg Olivér a feszült csendet. Róbert szándéka, hogy kihozza a vendéget a sodrából, kudarcba fulladt. Lynch csak mulatott a viselkedésén. Megvetette a fiatalembert, aki minden szavával, mozdulatával görcsösen igyekezett bizonygatni: „ez a lány az enyém!”

3. FEJEZET

- Miért vettél ki külön szobát? - tudakolta szemrehányóan Rose Csang. - Felesleges titkolni a kapcsolatunkat. A hongkongi külön lakásodat még megértettem, de utazás közben egészen más a helyzet.

- Elmagyaráztam már néhányszor, hogy szeretek egyedül lenni, és őrzöm a szabadságomat. - Olivér unta a vitát.

A Várárok Hotelben szálltak meg Markét Risborough-ban, egy Sutton Magnához közeli kisvárosban. Az előző napon Rose az apja ügyvédjének lakásában, Fulhamben töltötte az éjszakát, Olivér pedig egy kis szállóban.

- Valamit rosszul csináltam? - folytatta a nő. - Azt hiszem, egész jól sikerült az első találkozás Hastingsékkal. Legalábbis nem voltak ellenségesek. Okos vagy, Lee. Remek ötlet volt, hogy fesztelen hangulatú legyen az ismerkedés. Nem dobhattak ki minket, mert meg kellett őrizniük az angolos udvariasság látszatát. Persze, csak megjátszották a vendégszerető uraságot. Ugye te is észrevetted?

- Lehetséges - felelte tartózkodóan Olivér. Nem nagyon figyelt Sutton Grange-ben látogatásuk céljára. Kizárólag a hűvösnek látszó szépség foglalkoztatta azóta egyfolytában. Az a lány testestől-lelkestől feldúlta.

Elég fellengzősen hangzik, vallotta be magának. Lynch fiatalkori, hamar zátonyra futott házassága óta került a komoly érzelmeket. Még egyetemistaként nősült meg, és mialatt Vietnamban harcolt, a felesége válópert indított ellene. Azóta természetesen jó néhány nővel akadt dolga. Csupa felületes, könnyű kaland volt, hamar megfeledkezett róluk. Legtartósabb kapcsolata évek óta a Rose Csanggal folytatott viszony. Ebbe is csak azért bocsátkozott, mert a vállalt feladat szempontjából hasznosnak bizonyult. Kedvelte Rose-t, csodálta akaraterejét, okosságát, szorgalmát, néha még valami ragaszkodásfélét is érzett iránta, de nem volt szerelmes belé. Talán soha senkit nem szerettem igazán, gondolta most.

- Ugye nincs náluk rendben valami? - tért vissza makacsul a délutáni látogatásra Rose. - Mit beszélgettetek Róberttel? A mézesmázos anyja szörnyen az idegeimre ment. Az az érzésem, a fia nem veszíti el a fejét egykönnyen.

Kivéve, ha a menyasszonyáról van szó, tette hozzá magában Olivér. Felidézte, hogyan rántotta fel ültéből a fiatalember Felicityt, akit Flissnek becézett, és erőszakosan, mindenki szeme láttára szájon csókolta. Akkor, abban apillanatban meg tudta volna fojtani.

- Visszataszító alak - közölte szűkszavúan, bár tudta, vigyáznia kell, nem szabad túlságosan hangsúlyoznia Rose féltestvére iránti ellenszenvét, de jólesett kicsit könnyíteni a lelkén.

- Azt mondd? - érdeklődött kíváncsian Rose.

Olivér kénytelen volt véleményét valamivel indokolni.

- Ahogy az anyja szavaiból kivettem, rühelli a munkát. Ha csak a fele igaz annak, amit Amanda fecsegett róla, ideje jó részét lóversenyeken és golfpályákon tölti.

- Ne mondd! - Rose Csang az ajkába harapott. - Ez jó hír! Biztosan nem ért az üzlethez, és hamar rááll, hogy átvegyem a cég vezetését.

- Elképzelhető - Vajon tényleg olyan hiszékeny Rose, amilyennek mutatja magát? - fontolgatta a férfi. James Hastings éles eszű lányát nem könnyű félrevezetni.

Rose megvonta keskeny vállát. Levette a bemutatkozó látogatáshoz viselt tojáshéj színű kosztümkabátját. A kivágott selyemblúzon kirajzolódott apró keble, s a rövid szoknya előnyösen hangsúlyozta formás lábát. Rövidre vágott fekete hajával izgalmasan kecses és keleties jelenség volt, és mindent megtett, hogy felhívja magára Olivér figyelmét. Lynch azonban közönyös maradt.

Összehasonlította Rose-t a hosszú lábú lánnyal, akit Hastingséknél ismert meg. Felicity nem olyan világlátott, talpraesett, a társasági és üzleti életben ügyesen forgolódó nő, mint a kínai lány, de ellenállhatatlan nőiesség sugárzik belőle. Magas és karcsú, de nem sovány, mint némelyik angol hölgy. A megfelelő helyeken ingerlően telt, a keble dús... olyan, amilyenről minden férfi álmodozik. Nemcsak barna bőre, hosszú haja gyönyörű, de a modora is kifogástalan. Nem hasonlít egyetlen más nőre sem.

Rose nyújtózkodott, aztán összekulcsolta a kezét tarkóján. Mandulavágású szeme a férfi tekintetét kereste.

- Nos - sóhajtotta -, Hastingsék ide, Hastingsék oda, én most zuhanyozom. Velem tartasz?

Olivér eddig az íróasztalhoz támaszkodott. Most felegyenesedett.

- Nem, kösz. - Mosolyt varázsolt az arcára, nehogy megbántsa Rose-t. - Kikapolok, aztán hazatelefonálok. Innen ugyanis olcsóbb, mint Hongkongból.

Rose Csang nehezen leplezte csalódottságát.

- Ugye azért együtt vacsorázunk? Vagy nagyon elfáradtál?

Lynch az ajtó felé somfordált.

- Megpróbálok ébren maradni - pillantott vissza a válla fölé. - Fél nyolc megfelel? Ne maradjunk fent soká. Hastings holnap reggel korán jön érted.

- Mindkettőnkért - jegyezte meg a kínai nő. - Szeretném, ha elkísérel. Sokkal jobb emberismerő vagy, mint én.

Olivér válasz nélkül csukta be az ajtót, s gondterhelten lépett ki a folyosóra. Az ezredes nem fog örülni a beszámolójának. Lightfood arra kérte Lynchet, igye-

kezzék bejutni az irodahelyiségekbe, és tudjon meg minél többet az áruszétosztás hálózatáról, az „anyag” terjesztéséről.

Nem sok kedve volt Rose-t kísérgetni, de azt remélte, felhasználhatja az alkalmat célja érdekében.

Egy üveg whiskyt rendelt a szobaszolgálattól, aztán feltárcsázta az ezredes számát. Archibald Lightfood már biztosan türelmetlenül várja a hívását.

Később telefonálok a szüleimnek is, ahogy Rose-nak mondtam, határozta el.

- Mi a feltételezése? Ismerte az özvegy a férje üzemeit? - kérdezte az ezredes, miután Olivér röviden tájékoztatta.

- Erre még nem tudok válaszolni. - Lynchnek fogalma sem volt, mi lakozik Amanda Hastingsben. Róbert anyja szinte udvarolt neki. Vajon miért? A legkülönbözőbb okokból környékezhetette meg. Például kíváncsi, milyen jellegű a kapcsolata Rose Csanggal.

- Attól tartok, nem sokat várhatunk a holnapi naptól - sóhajtott az ezredes. - Talán annyit sikerül megtudnia, mekkora a befolyása a vállalatnál a maga kis szeretőjének.

Olivér nem tartotta valószínűnek, hogy Rose viselkedéséből bármire is következtethet. A nő minden helyzetben tökéletesen uralkodott magán. Éppen ezért volt a lehető legjobb munkatársa James Hastingsnek. Az öreg megbízott benne, tudta, hogy száz százalékig titoktartó.

- Minket főleg az érdekel, hogyan boldogul a maga kis sárkánya a féltésével. - Lightfood szokásához híven soha nem mondott telefonba nevetet. - Esetleg megjártsszák a nyílt ellenségeskedést. Nem szabad vakon elhinnünk, hogy nem ismerték egymást a papa halála előtt.

Lynchnek más volt a véleménye, de nem vitatkozott felettesével. Szent meggyőződése szerint Róbert - miközben nyájaskodik Rose-zal - titokban majd megpukkad mérgében. Az ifjú Hastings feldúlt idegállapotára utal az is, ahogyan tegnap a teraszon viselkedett, mikor menyasszonya mellett találta Olivért. Alig bírta uralkodni magán, kis híján dührohamot kapott. Ez is a bizonytalanságára vall. Nem tudja felmérni, milyen szálak fűzik őt Rose-hoz.

- Feltűnően hallgatag, barátom - jegyezte meg Lightfood ezredes.

- Nincs több mondanivalóm. Amint megtudok valamit, jelentkezem.

- Helyes. Ugye nem hagy cserben? Remélem, nem okoz nekem csalódást. Gondolom, a kínai babája elcsavarta a fejét. Tudom, nagyon ragaszkodik hozzá, de első a munka.

Olivér gúnyosan felnevetett. Ha tudná, Archie, mekkorát téved! Nem Rose Csang bűvölte **njeg**, hanem az a hüvös, ártatlannak látszó, mézszínű bőrű, selyemhajú angol lány.

- **Úgy** érzed, Róbert képtelen megbékülni az új helyzettel? - Matthew Hayton elgondolkozva nézett lányára. - Pedig bele kell törődnie. Nincs más választása.

- Nekem is ez a véleményem. Mint kiderült, a féltestvérének kisujjában van az egész szakma. Mindent tud az apjuk üzleti tevékenységéről. Rose Csang a legalkalmasabb személy, aki betöltheti azt az űrt, amely James Hastings halála után maradt. Sokkal jobban ért a vállalat ügyeihez, mint Róbert, ráadásul megbízott és jó szervező.

- Éppen ezért berzenkedik ellene a vőlegényed - vélekedett szelíden a lelkész. - Lásd be, Robertet soha nem érdekelte igazán a cég. Mindig is több időt töltött a golfpályán vagy a jachtján, mint az irodában.

- Azt mondta, az apja nem hajlandó megosztani vele a felelősséget - védte jegyesét Fliss. - James Hastings még csak ötvenöt éves volt. Senki nem számolt a halálával. Kiegyensúlyozott, nyugodt embernek látszott, de valószínűleg nagy nyomás nehezedett rá, hiszen kettős életet élt.

- Én nem nevezném így, Felicity. - Apja volt az egyetlen, aki soha nem a becenevén szólította a lányt. - Egyébként kár a fejünket törni James Hastings hongkongi életén. Sem Róbert, sem Rose Csang nem sejtett semmit egymás létezéséről. Feltehetően az a viszony, amelynek Rose a gyümölcse, már régen befejeződött.

- Azt hiszem, igazad van - bólintott Fliss.

- Egy biztos, Felicity, ez a dolog nem ránk tartozik. Remélem, nem hagyod, hogy Róbert bírálja az apját. - A tiszteletes felvette töltőtollat, hogy folytassa megkezdett fogalmazványát, az e heti szentbeszédet. - Sutton Magnában olyan az élet, mint egy akváriumban. Mindenki mindenkiről mindent tud. Ugye értesz?

- Hiába próbálom védeni James Hastingset, papa. Róbert leszedi róla a keresztvizet. Mostanában semmi másról nem lehet vele beszélni. Újabban Olivér Lynchet is szidja, mint a bokrot. Szerinte ő Rose rossz szelleme. A nő meg ragaszkodik hozzá, hogy Lynch legyen jelen az értekezleteken.

- Olivér Lynch? - A lelkész elővette zsebkendőjét, s a szemüvegét tisztogatta. - Ó, persze! Az az amerikai, a hölgy kísérelője. Ugye az ügyvédje?

Fliss félretolt egy halom leporolt könyvet.

- Nem tudom pontosan, mi a foglalkozása, de azt hiszem, Rose társa. - Lehajította fejét, nehogy az apja észrevegye pirulását.

- A társa? Üzlettárs a cégnél?

- Nem - Fliss már megbánta, hogy szóba hozta a férfit. - Barát vagy élettárs. Róbert fél tőle, mint a tűztől.

- Értem... Szerinte rossz irányba befolyásolja a féltestvérét?

- Igen, ilyesmit feltételez - válaszolta kelleetlenül Fliss. - Az az ember nem dolgozik, és senki sem tudja, miből él. Róbert azt állítja, Ros» kitarítja. Ahhoz képest, hogy nincs önálló jövedelme, feltűnően drága, választékos holmikat visel - tette hozzá habozva a lány.

Matthew Hayton szemrehányó pillantást vetett lányára.

- Felicity, ne hallgass a mendemondákra! Róbert csak találgat. Nem tud róla semmi biztosat.

- Nem, de...

- Talán vagyonos ember. Nem szeretem, ha vakon csatlakozol a vőlegényed véleményéhez. Nincs semmi bizonyítéka...

- Tévedsz, papa, én nem... - védekezett erőltlenül Fliss. Belátta, hogy az apja jól mondja, Róbert az égvilágon semmi biztosat nem tud Olivér Lynchről. A lány őszintén bevallotta magának, miért állt Róbert pártjára. Védekezésésképp, mert Lynch határozott fellépése, parancsoló egyénisége megfélemlítette.

- És te? Milyenek tartod azt az amerikaiit? - érdeklődött Hayton.

Megdondolatlanság volt említeni Olivér Lynchet, fontolgatta Fliss. Kínos ez a beszélgetés. Jó lenne abbahagyni. Enélkül is túlságosan sokat gondolok arra a férfira.

- Rendesnek látszik - felelte, és azt remélte, ezzel befejezik a témát. - Megyek a templomba, segíték elrendezni Mrs. Rennie-nek a virágokat. Tegnap megígértem neki.

- Ha esetleg találkozol Mr. Brewitt-tel, kérd meg, nézzen utána, megvan-e a bor az úrvacsorához. - Matthew Hayton visszatette orrára a pápaszemet, és folytatta az írást.

Amint Fliss a hívős dolgozószobából a szabadba lépett, megcsapta a forró, páras levegő. Az ég furcsa színéből ítélve heves vihar ígérkezett.

Ebben az évszakban volt a legszebb a falu. Virágzott minden, s a napraforgók feje kíváncsian kandikált ki a dúsan burjánzó növények fölött. A ház körül kisebb-nagyobb cserepekben különböző színű muskátlik pompáztak. Csak apázsit sárgult meg, mert tilos volt locsolni. A lelkeszlakjókora kertjére - ahol az egyházi ünnepeken összegyűltek a hívek - ráfért volna a gondoskodás. Az ágyások rendben tartása a házmester feladata volt, de a hajlott korú Mr. Hood már nem győzte a munkát. A papa pedig nem küldi nyugdíjba, amíg az öreg dolgozni akar, gondolta meghatottan Fliss.

A kavicsos úton, a sekrestye felé sétálva a lány felemelte haját, szabaddá tette tarkóját. Le kellene vágatnom, de legalábbis összefonnom, tanakodott sóhajtván. Jól áll a hosszú lobonc, de ebben a hőségben rémesen melegít.

Fliss nyugtalanul aludt a nyirkos, forró éjszakákon, s reggelenként kialvatlanul ébredt. Fáradt volt, elcsigázott. Róbert gondjai is nyomasztották. Az eljegyzés óta a fiatalember egyre kötekedőbb lett, és tüntetően kisajátította a lányt.

Talán csak azért, mert nem engedek a sürgetésének? - latolgatta most Fliss. S mióta Rose Csang betoppant, Rob még erőszakosabb. Nem hajlandó tovább várni, jelentette ki. Most akar szeretkezni, nem a távoli jövőben.

Fliss azzal próbált érvelni, hogy anélkül is összetartoznak, de mindhiába. Hastings nem akarta megérteni, miért tagadja meg magát tőle leendő hitvese még mindig. Akik szeretik egymást, nem ismernek akadályt, határokat, magyarázta.

Más érveket is hangoztatott. Korszerűtlenül szemérmesnek, maradinak nevezte Flisst, s minthogy a lány nem kívánta a szexet, nem is nagyon védekezett a vádjai ellen. Úgy vélte, vőlegényének igaza lehet.

Kedvelem Robertet, ragaszkodom is hozzá, de... Képes vagyok egyáltalán mélyebb érzelmekre? - tette fel magának néha a kérdést.

Úgy hallotta, sok asszony él boldog házasságban, nevel gyermekeket, de soha nem élte át az igazi szenvedélyt. Fliss nem érezte szükségét a beteljesülésnek. Az úgynevezett orgazmusról csak könyvekben olvasott. Édesapja egyébként nem szerette hallani ezt a lépten-nyomon hangoztatott kifejezést.

Továbbra is vitatkoznom kell Róberttel, gondolta szomorkásán. Nem vagyok érzéki természetű, az a baj. Különben nem tudnék hideg fejjel tárgyalni arról, mikor, hogyan adjam neki magamat.

A fedett bejárat előtt megállt. A parkolóban fekete limuzint pillantott meg. Nem a „menőjárgány” volt, ahogy Liz nevezte, vagyis nem az a sportkocsi, amelyen Rose Csang és kísérője érkezett a múlt héten. Fliss szorongani kezdett, mikor rájött, mennyire megrémítette a gondolat, hogy esetleg összefuthat Olivér Lynchsel. Próbált az észére hallgatni; ostobaság pánikba esni egy idegen kocsilátványától. Az ősrégi templomot a nyári hónapokban rengeteg turista látogatja.

Odabent - mint mindig - mélységes nyugalom töltötte el. Talán nem is vagyok feleségnek való, inkább apácának, futott át az agyán, és elmosolyodott, amint elképzelte, mennyire felháborodna az édesapja, ha ezzel hozakodna elő. Kivette zsebéből a súlyos vaskulcsot, kinyitotta a szentély rácsos ajtaját. A hűvös, félhomályos helyiségben a szószék árnyékba borult.

Flissnek hirtelen az a furcsa érzése támadt, hogy nincs egyedül. Megfordult és meglátta a padsorok közötti folyosón - mintha a semmiből varázsolták volna elő - a magányos, magas alakot.

A lány lélegzete elállt, amikor felismerte. Az a férfi figyelte őt, akivel a legszívesebben soha többé nem találkozna: Olivér Lynch.

4. FEJEZET

Fliss szíve nagyot dobbant, lábából kiment minden erő. Képtelen volt magyarázatot lelteni rá, miért hat rá a férfi ilyen elemi erővel, hiszen nem tartotta rokonszenvesnek. Sőt inkább kimondottan tapintatlannak. Ráadásul esküdni mert volna, hogy Lynch megveti Robertet.

Most meg itt találja a templomban, egyetlen menedékében, ahol azt hitte, egyedül lehet. A férfi fekete selyeminget viselt, és fekete farmernadrágot. Fekete cipőjének sarka kísértetiesen kopogott a középhajó kőpadlóján, amint közeledett. Arc kifejezése derűs volt, nyilván mulattatta Fliss megdöbbenése.

A lány körülnézett, de nem látott senki mást. Lynch egyedül van. Hol lehet a kínai nő? Talán Sutton Grange-ben, Hastingséknél... És hová lett a Ferrari?

Mindez azonban most nem fontos. A lány leginkább attól az érzéki hatástól rémült meg, amelyet Lynch kissé hosszú haja, ívelt ajka, hajlékony mozdulatai váltottak ki belőle.

A férfi megállt Fliss előtt, hüvelykujját a farmere övébe akasztotta. A lány - mint egy megbűvölt nyuszi - mozdulni sem bírt.

- Jó napot! - köszöntötte Lynch.

Egyből megismert? Nem valószínű, gondolta feszülten Fliss.

- Ó, jó napot! - felelte látszólag könnyedén. Nem bánta volna, ha van nála egy csokor virág vagy imakönyv. A férfi még azt hiheti, őt követte.

- Igaza volt. - Olivér Lynch megmarkolta a szentély kovácsoltvas kerítésének egyik rúdját. - Valóban érdemes megnézni ezt a templomot. Hálás vagyok magának a jó tanácsért.

Fliss már megbánta, hogy említette a műemléket. Mit tegyen? Mélyet lélegezve az oldalhajó felé sétált.

- Mi is szeretjük. - A lány hangját visszaverték a falak. Nem csengett olyan nyugodtan, ahogy szerette volna. - Miss Csang nem jött el? Nem a maguk kocsija áll a parkolóban.

- A saját autómmal jöttem, jobban mondván a bérelt kocsimmal. Egyedül vagyok. Rose Londonban maradt.

Fliss vegyes érzésekkel fogadta a hírt. Hallotta, hogy Róbert féltetvére lakosztályt bérelt angliai tartózkodása idejére Londonban. Nyilván együtt laknak. Miért is ne? A férfi anyagilag feltehetően mégiscsak a barátnőjétől függ.

- Ugye a templom melletti házban lakik?
 Fliss megörült, hogy másra terelődött a szó.

- Igen - felelte, s izzadt tenyerét a nadrágjába törölte. - A lelkészlak nem olyan régi, mint a templom.

- Az édesapja a Sutton Magna-i tiszteletes?
 - Igen, de hozzá tartozik Sherborne és Eryholme is - magyarázta mosolyogva a lány. - Úgy hangzik, mintha túlterhelt lenne, de azért nem kell őt sajnálnia. A három falu közül Sutton Magnaé a legnépesebb egyházközség.

Olivér Lynch is elmosolyodott, elővillantak fehér fogai. Szigorú arca ellenállhatatlanul kedvessé vált. Fliss megint érezte ereiben a zsidongást.

- Gyakran van itt?
 A lány nem értette a kérdést.

- A templomban - fűzte hozzá Olivér. - Hallottam, hogy nemcsak titkárnőként segíti az apját, hanem az édesanyja teendőit is átvette a gyülekezetben.

Ki mondhatta neki? - töprengett a lány. Róbert nem, az egyszer biztos. Vőlegénye két értelmes szót sem váltott az amerikaival. Különben is Olivérnek meg a szeretőjének kisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy róla, Flissről kérdezősködjének.

- Nos, egyetemista voltam, mikor az anyám meghalt.
 - Maga pedig hazajött, hogy gondját viselje az édesapjának. - Lynch elállta a lány útját.

- Igen. A mama elvesztése súlyos csapást jelentett. Még fiatal volt... S mint-hogy minden lelkésznek nélkülözhetetlen egy nő segítsége, elvállaltam az anyám tisztét.

- Mi lesz az apjával, ha maga férjhez megy Hastingshez?
 Fliss azt remélte, Róbert neve nem kerül szóba.

- Ó, ez nem gond. Az esküvő után is a faluban maradunk. - Semmi kedve nem volt részletekbe bocsátkozni. Tudta, hogy néhány asszony a gyülekezetből alig várja, hogy védőszárnya alá vehesse Matthew Hayton tiszteletes urat, de ez nem tartozott Lynchre.

- Az az érzésem, Hastingsnek nincs ínyére, ha rajta kívül mással is foglalkozik. Vagy csak olyankor, ha az a „más” férfi?
 - Fogalmam sincs, miről beszél - vágta rá Fliss. - Bocsásson meg, de most meg kell keresnem Mrs. Rennie-t a keresztelőkápolnában.

Olivér nem moccan.

- Nincs ott.
 A lány nagyot nyelt.

- Honnan tudja?
 - Egy árva lélek sincs itt. Az illető hölgy talán elfelejtette a megállapodásukat... ha egyáltalán létezett ilyesmi.

Fliss dühbe gurult.

- Mrs. Rennie megkért, hogy segítsék elrendezni a virágokat - felelte nem egészen híven az igazsághoz. Ugyanis éppen fordítva történt. S a friss virágokkal teli vázákra ítéve a lány elkésve érkezett.

- Úgy látszik, az idős asszony már járt itt, de elment.

- Miből gondolja, hogy idős?

- Ó, ezt nem volt nehéz kitalálni - nevetett a férfi. - Fiatalnak nem ajánlotta volna fel a segítségét. - Lynch a kezét nyújtotta. - Jöjjön, legyen az idegenvezetőm, mutassa meg a templomot!

- Nem érek rá... - Fliss ügyet sem vetett a férfi kinyújtott karjára. Sután próbált elszurranni mellette.

- Nem ér rá? És ha itt találta volna azt a hölgyet... Hogy is hívják...? Mrs. Rennie-t? Fliss, maga nem mond igazat! Mit szólna ehhez az édesapja, ha megtudná?

Ebből elég! A lány keze ökölbe szorult. Lynch játszadozik velem, gondolta. Unja magát, mert nem jött vele a barátnője. Nem szeretem, ha az én rovásomra szórakoznak.

- Egyedül is megtekintheti a templomot. Azért, mert az élettársa a vőlegényem rokona, még nem tarthat igényt megkülönböztetett bánásmódra. Szíveskedjék ezt egyszer s mindenkorra tudomásul venni.

- Jól megmondta! Csak az nem értem, miből gondolja, hogy megkülönböztetett bánásmódot várok el? Említettem talán ilyesmit?

- Nem. - Fliss próbálkozása kudarcba fulladt. Nem sikerült olyan fölényesen, leereszkedően bánni a férfival, ahogy szándékozott. - De azt akarja, hogy kísérgessem.

- Dehogyan akarom! Csupán szerényen megkértem rá.

Nem is csoda, hogy kicsúfol, sóhajtott fel a lány. Olyan vagyok most, mint egy szerelmes regény idegbajos hősnője.

- Nem tudom, uram, mi a módi ott, ahonnan ön jött. De mi kissé... - kereste a találó kifejezést - maradiak vagyunk.

- Ó, értem! Mondja csak, maga szerint honnan szalajtottak engem? Úgy bánik velem, mintha én lennék a megtestesült sátán. Lehetne kedvesebb is, utóvégre nem tettem tisztességtelen ajánlatot.

Fliss levegő után kapkodott.

Lynch úgy érezte, túl messzire ment.

- Bocsásson meg! - kérte. - Általában nem vagyok tapintatlan, de maga valahogy kihozza belőlem a legrosszabb énemet.

- Valóban? - A lány farkasszemet nézett Olivérrel.

- Fél tőlem, Fliss? - kérdezte váratlanul Lynch.

A lány gyomra görcsbe rándult. Még soha nem érzékelte ilyen erősen egy férfi jelenlétét, közelségét. Különösen attól ijedt meg, hogy Olivér átlátott rajta. Szája kiszáradt, nyelve a szájpadrására tapadt. Alig bírt megszólalni.

- Nem - nyögte ki.
- Igazán nem? De ugye nem örül neki, hogy itt vagyok?
- Nézze, alig ismerem... - védekezett Fliss. Azt kívánta, toppanjon be már valaki, és vessen véget ennek az idegborzoló vitának. - Mennem kell. Az apám várja a teáját, Mr. Lynch.

- Olivér. - A férfi nem mozdult. - Nyugodtan szólíthat a keresztnevemen, ahogy én is magát.

- Nem kértem fel rá.

- Igaz, de ahonnan engem szalajtottak - gúnyolódott Lynch -, így szokás. Akár hiszi, akár nem, mi még az idegeneket is barátságosan fogadjuk. Nem feltételezünk róluk semmi rosszat, és nem dobjuk ki őket a templomainkból.

- Én... Én nem... - A lány pirulva hallgatott el. Legszívesebben a föld alá süllyedt volna szégyenében. Lynchnek igaza van, semmi oka gorombáskodni vele. Fliss haragudott magára, bosszantották a furcsa érzések, melyeket a férfi ébresztett benne.

Olivér megadóan állt félre, a lány meg egyszerre úgy érezte magát, mint akit visszautasítottak. Szabadkozni kezdett:

- Ha udvariatlannak látszunk... sajnálom.

- Miért beszél többes számban? Csak magát látom, Miss Hayton, senki más.

Fliss tétovázott.

- Amint mondtam, igazán sajnálom...

- Igen, hallom. - A férfi hangja gúnyosan csengett. - Bocsássa meg az őszinteségemet, de nem hiszek magának.

A lány még idegesebb lett.

- Miért jött ide, Mr. Lynch?

- Mert ehhez támadt kedvem. Megelégszik ennyi magyarázattal?

A szerepek felcserélődtek, gondolta szorongva Fliss. Most én kérdezősködöm.

- Úgy, szóval ehhez támadt kedve?

- Igen. - Olivér a hajába túrt. - Nincs más dolgom, és kikíváncsoltam a városból. Ennyi az egész.

- Innen hová kocsikázik?

- Talán vissza, Londonba.

- Nem Hastingsékhez?

- Nem.

A lány az ajkába harapott.

- Volna kedve nálunk teázni? - kérdezte, bár tartott tőle, hogy meghívása félreérthető. - Egyszerű vidéki uzsonnát kap. Szendvicset és süteményt, amit Mrs. Neil, a házvezetőnőnk sütött.

Olivér hallgatott egy sort.

- Komolyan mondja? - kérdezte végül.

- Természetesen.

- Az ördögbe, az előbb úgy beszélt velem, mint egy utolsó... - Lynch nem fejezte be a mondatot. - Minek köszönhetem ezt a száznyolcvan fokos fordulatot?

A lány már bánni kezdte hirtelen támadt ötletét.

- Nos, Rob rossz néven venné, ha barátságosan lennék magához. Ugye eljön hozzánk?

Olivér bizalmatlanul mustrálta a lányt.

- Tisztázzunk valamit! A maga Robja azt sem venné rossz néven, ha szembe-köpne. Ám ha nem gondolta meg magát, szívesen elfogadom a meghívást.

Fliss elképzelni sem merte, mit szól majd a vőlegénye, ha megtudja...

- Menjünk! - A lány sarkon fordult, és elindult. Lynch követte.

Odakint még mindig fülledt volt a levegő, de Flissnek a templomban érzett feszültsége oldódott valamennyire. Túl élénk a képzeletem, az a bajom, gondolta idegesen.

- Ugye nagyon régiek? - mutatott a férfi a sírkövekre. - A feliratok nagy részét lekoptatta az idő.

Fliss megkönnyebbülten magyarázott:

- Ide már alig temetkeznek. A templom mögött van az új temető. Ezek közül jó néhány még a tizenhetedik századból való. Sokan nyugszanak itt a pestis áldozatai közül is, bár legtöbbször a falu rétvén tömegsírokba temették.

- Borzalmas lehetett... Nálunk, Amerikában kevésbé pusztított a járvány. Ugye a tizenhetedik században tombolt itt a pestis, a nagy londoni tűzvész előtt?

A lány meglepődve kérdezte:

- Érdekli az angol történelem?

- Valamikor tanulmányoztam. Az egyetemen az angol jog is része volt a tantervnek. Akkor kezdtem Anglia történelmével foglalkozni.

- Maga talán ügyvéd?

- Már nem. - Lynch kinyitotta a lelkészház kertjének kapuját. - Abba-hagytam.

Fliss édesapja időközben elkészült a szentbeszéddel, s most a verandán üldögélt. Az egyik tudományos folyóiratnak szánt cikke kéziratátjavította. Mikor meglátta a lánya mellett az idegent, félretette a munkát, és csodálkozva, de barátságos arckifejezéssel állt fel.

- Papa, bemutatom Mr. Lynchet, Róbert féltestvérének a kísérőjét. Meghív-tam teára. Mr. Lynch, ő az édesapám, Matthew Hayton tiszteletes.

A lelkész kezét nyújtotta a vendégnek.

- Remélem, nem zavarok - mosolygott Olivér.

- Dehogy! - A pap szemlátomást rokonszenvesnek találta az illetendő férfit. - Örülünk a látogatóknak. Tudja, itt, Sutton Magnában szinte az isten háta mögött élünk. Én mégis szeretem.

- Nem is csoda. Gyönyörű hely.

- Ugye? Szerencésnek mondhatom magam, amiért ide vezérelt a teremő. - A tiszteletes hellyel kínálta Olivért. - Ön Hongkongban él, Mr. Lynch?

- Igen, de kérem, szólítson Olivérnek. Fliss, azaz Felicity megmutatta a sírokat a templomudvarban. Azok a kövek bizonyára sokat mesélhetnének a helység történetéről.

A lány - miközben bement szólni Mrs. Neilnek - meghallotta Olivér szavait. Ügyesebben nem is kezdhetne volna a társalgást. Már is felkeltette a papa figyelmét, aki amúgy is mindenkiről a legjobbakat feltételezi. Miért is nem örököltem a jóhiszeműségét? - töprengett Fliss.

Mikor visszaérkezett, élénk beszélgetésben találta a férfiakat. Alig vették észre a lányt és Mrs. Neilt, amint megterítik az asztalt.

- Bocsáss meg, kedvesem - mentegetőzött az apja, amiért nem szenteltek elég figyelmet a házikisasszonynak -, de oly ritkán akadok össze ilyen kedves vendéggel, akivel jóízűen elbeszélgethetek. Tudtad, hogy Olivér jogot hallgatott a Harvardon? Ismeri töviről hegyire a hűbéri rendszert, meg a régi angol törvényeket.

- Ó, ez azért túlzás! - szerénykedett Lynch.

Fliss megint bosszankodott. Olivér Lynch már is meghódította a papát. Az idejét sem tudta, mikor látta az öreget ilyen önfeledten társalogni.

- ínycsiklandó látvány ez a tál, Mrs. Neil.

A házvezető nő boldogan mosolyogva fogadta a lelkész dicséretét.

- A konyhában van még egy másik kanna tea is. - Az asszony kíváncsian mustrálta az idegen férfit. - Ugye kihozod majd, Fliss?

- Igen, persze.

Mrs. Neil elment, s a lány megtöltötte a csészéket. Most az egyszer szíves örömet lemondott volna mindennapi kedves teendőjéről. Remegett a keze, és attól félt, Olivér észreveszi. Mődfelett zavarta, milyen jól feltalálja magát a paplakban is a férfi. Bármilyen környezethez könnyedén alkalmazkodik, akár a kaméleon, jutott önkéntelenül az eszébe.

- Említette a hazáját, Olivér - szólt a tiszteletes.

Miközben a vendég a ház urához fordult, a lány kihasználta az alkalmat, gyorsan utántöltötte a csészéket.

- Ugye a családja az Egyesült Államokban él? - folytatta Matthew Hayton. Fliss a fülét hegyezte, pedig igyekezett bebeszélni magának, hogy cseppet sem érdekli a válasz.

- Igen, Virginiában... - Lynch lazán, fesztelenül ült a karosszékekben a lány mellett.

Fliss viszont szorongott, bár semmi oka nem volt rá. Hacsak nem a férfi erős combjának, izmos karjának közelsége... Olivér inge ujjá fel volt gyűrve, s a lány a szeme sarkából figyelte a selymes szőrrrel benőt alsókart, a lapos órát a bőrszíjjal s a könyöktől a csuklóig érő forradást. Hol, mikor sebesülhetett meg?

- Virginia - ismételte Hayton tiszteletes. - Bizonyára tudja, honnan kapta az állam a nevét. Első Erzsébet királynőről, akit a „szűz”, azaz „virgin” jelzővel illettek. Melyik városból való?

- Maple Fallsból, egy délnyugati kisvárosból. Ugye sosem hallott róla?

- Sajnos... - A lelkész felvette teáscsészéjét. - Csupán a fővárosról, Richmondról tudok, és Chesapeake Bayról. Soha nem jártam az USA-ban, csak a térképeket böngésztem, és könyveket olvastam róla.

- El kellene egyszer utaznia oda. - Olivér Flisshez fordulva tette hozzá: - És magának is, Felicity. Talán sikerül rábeszélnie Robertet, hogy töltsék ott a mézes-heteket.

Most megint csúfolódik velem, villant át a lány agyán.

- Nem hiszem - felelte mereven, de az édesapja kedvéért igyekezett udvarias maradni.

- Róbert ízlésének inkább a Bermuda-szigetek felelnek meg - mosolygott a tiszteletes. - Az ottani üdülőparadicsomokban kiválóak a golfpályák. Jövendőbeli vőm ugyanis szenvedélyes golfjátékos.

- De papa! - Fliss elpirult.

- Bizony, jobban szeret sportolni, versenyeket nézni, mint dolgozni. Alig jár be az irodába. Aggódom is a cég sorsáért. Mi lesz, ha Róbert veszi át a vezetést? Nagyon hiányzik majd az apja erős keze. Nélküle a csőd veszélye fenyegeti a vállalatot.

- Komolyan ez a véleménye? - Olivér kíváncsisága feltámadt.

Fliss gyorsan az apja elé tolta a szendvicses tálat. Hagyja már abba! Csakhogy az őszinte, becsületes Matthew Hay tonnák eszébe sem jutott, hogy Lynchnek esetleg hátsó gondolatai lehetnek.

- Igen, ez - bólintott, és elvett egy finomságokkal megrakott kenyérszeletet. - Bizonyára a maga menyasszonya is tisztában van a rá váró nehézségekkel.

- Rose Csang nem a menyasszonyom - helyesbített Olivér. - Egyébként tényleg gondok merültek fel a cégnél. Ugye nem említette Róbert?

- Ó, egek! Egy szóval sem! Úgy sejtem, az ifjabb Hastingsnek fogalma sincs róla, hogy áll pillanatnyilag a mérleg - tette hozzá nevetve Hayton tiszteletes, aztán elkomolyodva folytatta: - Rose Csang érkezése talán szerencse a szerencsétlenségben, ahogy mondani szokás. Úgy tudom, a fiatal hölgy a vállalat hongkongi irodájában dolgozott.

- Úgy van - bólintott elgondolkodva Olivér. - Tehát ön szerint a lány a vőlegénye nem élvezte az apja bizalmát?

- Ha bízott benne, nagyon ügyesen titkolta - jelentette ki a tiszteletes.

Fliss most már végleg torkig volt a beszélgetéssel. Csészéjét nagyot koppanva tette a kistányérra.

- Elnézést... - Szemrehányó pillantást vetett apjára és Lynchre, felkapta a teáskannát, és berohant a házba.

5. FEJEZET

Mrs. Neil már hazament. Fliss a mosogatóba tette az üres kannát, a használt teafiltereket pedig a szeméttartóba dobta. Elcsigázottan sóhajtott fel. Nemcsak a fülledtség viselte meg, hanem elsősorban Olivér Lynch közelsége.

Éppen hideg vizet engedett a csuklójára, mikor nyílt a konyha ajtaja. Megfordult, s nem is lepődött meg az amerikai láttán. Kérdő tekintettel nézett rá.

- Behoztam az edényeket.
- Köszönöm - felelte hűvösen a lány. - Tegye csak az asztalra!

A férfi lerakta a tálcát, de nem ment el.

Csak nem akar itt maradni? Mit szól ehhez a papa? - tépelődött nyugtalanul Fliss.

- Nagyszerű ember az édesapja. - Olivér most már szorosán a lány mellett állt.

- Szerintem is - mormolta félszegen Fliss. Elzárta a csapot, és megtörölte a kezét. Tétován tette hozzá: - Azért remélem, nem veszi készpénznek, amit Róbertről mesélt. A vőlegényem nem olyan mihaszna, mint amilyennek a papám lefestette.

- Nem fecsegem ki senkinek - nézett komolyan a lányra Lynch. - Máskor is szeretnék eljönni magukhoz. Nem gördítek akadályokat a saját utamba.

- Máskor is el akar jönni? Miért? - Fliss hangja elutasítóan csengett.

Olivér a lány ajkán felejtette tekintetét.

- Nem is sejti? - Világos szeméből érzékiség sugárzott.

Flisst nem lepte meg a kérdés.

- Ideje búcsút mondania, Mr. Lynch. Mi dolga itt? Csak az idejét pazarolja.

- Igazán? - Olivér hirtelen megfogta a lány csuklóját. Olyan volt az egész jelenet, mint egy valószínűtlen, lassított filmfelvétel. Fliss szinte megbénult, nem bírt védekezni. - És ha nekem más a véleményem?

- Maga... maga kimondottan arcátlan! - A lány kétségbeesetten próbálta leküzdeni rémületét. - Engedjen el! Azt akarja, hogy így lásson minket az apám?

- Ó, a papa nem jön utánunk. - A férfi felemelte Fliss kezét, és gyengéden megérintette az ajkával. - Magára hagytam, mert elbóbiskolt. Arra gondoltam, altatót tett a teájába. - Nevetve tette hozzá: - Csak tréfáltam.

- Talán maga...? - kérdezte elfulladva Fliss.

- Dehogy! Mit képzels rólam? - méltatlankodott Olivér. - Nem vagyok az ellenségük... bár maga úgy tesz, mintha annak tartana.

- Nem tudom, miről beszél. - A lány ügynökül próbálta elhúzni a kezét, de hiába. - Nem tartom ellenségnek, viszont jó barátnak sem. Nem kedvelem magát... különböző okokból.

Olivér látszólag nyugodt maradt, de hangjában némi sértődöttség érződött.

- Mivel érdekeltem ki a rosszallását? Azt reméltem, jó úton haladunk.

- Kik? Hová? - értetlenkedett Fliss.

- Úgy képzeltem, barátok lehetünk - felelte lágyan a férfi. Tekintete a lány arcáról a nyakára, s onnan a blúza kivágására vándorolt. - Ez a leghőbb vágyam, Fliss. Sőt, ha őszinte akarok lenni, még ennél is több.

A lány képtelen volt megszólalni. Újra azt a bizonyos furcsa bizsergést érezte egész testében.

- Nem akarok barátkozni magával - préselte ki a szavakat.

- Hanem mit akar? - Olivér Fliss arcát simogatta. Hüvelykujjával gyengéden az ajkához ért.

- Semmit!

A férfi mintha meg sem hallotta volna, a hosszú, selymes hajtömeget cirógatta.

- Gyönyörű! - suttogta. Tarkójánál fogva magához vonta a lány fejét. - Kérem, nehogy azt mondja, nem tudja magáról, milyen szép. Úgysem hiszem el. - Bal kezével megfogta Fliss vállát, kényszerítette, hogy ránézzon.

A lány tudta, mi következik; Olivér megcsókolja. Ha most nem löki el, később biztosan megveti magát. Ráadásul ha enged, elárulja Robertet. Egyszerűen fel kellene pofoznia ezt az embert. Mire vár?

- Kérem... - kezdte, miközben bosszantotta a saját könyörgő hangja. - Ha esetleg megtévesztően viselkedtem volna, nagyon sajnálom, de én menyasszony vagyok.

- Nem felejtettem el. - A lány érezte arcán Olivér meleg leheletét. - Olyan ártatlannak látszik! Ha valóban Hastings szeretője, miért kelt olyan látszatot, mintha érintetlen lenne?

- De én...

Flissen vakrémület lett úrrá, mikor a férfi szorosán magához ölelte. Testének nem parancsolhatott, mellbimbója keménnyé merevedve dörzsölődött a selyeminghez. Tudja-e Lynch, mit művel? Persze, az efféle tapasztalt férfi tökéletesen tisztában van vele, milyen érzéki hatást vált ki, válaszolta meg magának rögtön a kérdést.

- Együtt deríthetnénk ki, mi az igazság - suttogta Olivér a lány sűrű hajába túrva. Aztán két kezének bölcsőjébe zárta Fliss arcát, és végtelenül lassan hajolt föléje, míg szájával az ajkát nem érintette.

Lynch egészen másképp csókol, mint Róbert. Pehelykönnyűen, szelíden, cseppet sem követelőzőn, birtoklóan. Semmire sem kényszerítette a lányt, mégis

érezte hatalmát. Könnyedén tartotta karjában, de ölelése eltökélt volt, határozott, céltudatos. Közben finoman becézte, harapdálta a lány ajkát.

Fliss elszedült, térdéből kifutott minden erő. Kénytelen volt Olivérhez támaszkodni, s ezzel akaratlanul vált odaadóvá. Keble a férfi izmos melléhez simult.

Lynch keze a lány hátáról a csípőjére, majd a hátsójára csúszott. Szorosan összesimultak, úgyhogy Fliss érezte a férfi gerjedelmét.

Felismerte a veszélyt, de józansága cserbenhagyta. Vadul, szenvedélyesen viszonzta a csókot. Ajka szétvált, a férfi nyelve a szájába hatolt.

A lány vágyakozva, készségesen adta át magát. Keze Olivér nyakáról az ing kivágásába, a férfi forró mellére siklott.

Hirtelen tudatára ébredt, mennyivel többet enged meg ennek a vadidegen embernek, mint a vőlegényének. Ez észhez térítette. Mit művelek? Már nem értett semmit. Soha nem volt még ilyen gátlástalan. Ez nem ő, nem Felicity, a lelkész megfontolt lánya.

Hirtelen elfordította a fejét, eltaszította magától a férfit. Olivér ellenkezés nélkül engedte el. Fliss hátralépett, az asztal szélébe kapaszkodott.

- Menjen el, kérem - rebegte a furcsán oda nem illő szavakat. Bebeszélte magának, hogy gyűlöli Lynchet, mert miatta olcsónak, könnyen kaphatónak ismerte meg magát. Most már csak magányra vágyott.

- Ha ezt akarja...

Olivér szeméből még mindig szenvedély sugárzott. Szemlátomást ugyanannyira felkavarta a csók, az ölelés, mint a lányt.

- Igen, ezt akarom. És ne felejtse el, erre kértem, mielőtt...

- Mielőtt megcsókoltam? - fejezte be a mondatot a férfi.

- Mielőtt elrontotta ezt a szép délutánt - folytatta Fliss. Nem hallgatott a belső hangra, amely azt súgta, nem mond igazat. - Mégis, mit várt tőlem, Mr. Lynch? Gyanútlanul, jóhiszeműen meghívtam, erre... - Tétován, keserűen fűzte hozzá: - Nem szégyelli magát?

Olivér kihúzta magát, végigsimított a combján. A lány nehezen bírta levenni a szemét a férfi nadrágjáról.

- Megmagyarázná, miért kellene szégyenkeznem? - Lynch szelíd hangjából szemrehányás csendült ki.

- Visszaélt az apám vendégszeretetével.

Magáról, sértődöttségéről Fliss nem szólt egy szót sem. Talán csak nem azért, mert Olivér szétrombolta a magáról alkotott képet, áttörte a védőfalat, amellyel körülbástyázta magát?

Nem, nem erről van szó. Nyugodj meg, Felicity Hayton! Róbert miatt háborodtál fel. Milyen ember az olyan, aki megpróbálja elcsábítani más menyasszonyát? Gátlástalan, felelőtlen, megbízhatatlan...

Lynch makacsul hallgatott.

- Mit szólna az apám, ha megtudná...? Ő ugyanis becsüli Robertet. Akkor is, ha az üzleti szakértelméről nem túl jó a véleménye.

- Ő, valóban? - Látszott, hogy Olivér egy szavát sem hiszi a lánynak.

Legalább lenne büntudatom! - mérgelődött Fliss. Nem lett volna szabad hagyonom idáig fajulni a dolgokat.

- Igen, igazán becsüli - nyakaskodott, kisimítva az arcába hulló hajfürtöket.

- Ennek örülök. - Olivér a lány minden mozdulatát éberén figyelte. - Bár... nekem más volt a benyomásom.

- Érthető - bólintott fáradtan Fliss. - Ez azonban nem változtat azon, amit az imént mondtam. Szeretném, ha végre eltűnne.

- Rendben van. Senki ne foghassa rám, hogy megtagadom egy hölgy kérését! - jelentette ki Olivér gúnyosan és kétértelműen.

- Miért éppen Sutton Magnába kellett autóznod? - kérdezte ingerülten Rose. A férfi összevonta szemöldökét.

- És ha ott voltam? Nem vagyok köteles neked elszámolni az időmmel. Elkísértelek Angliába, mert annyira ragaszkodtál hozzá, de arról nem volt szó, hogy ellenőrzöd minden lépésemet. Kedvem támadt kirándulni, és Sutton Magnában kötöttem ki. Egyébként érdekes dolgokat tudtam meg a testvéredről.

- A féltestvéremről. - Rose Csang a Knightsbridge-ben bérelt pompás tetőtéri lakás nappalijának egyik karosszékebe vetette magát. - Kit érdekel, mit hord össze egy vén pap Róbertről? Nélküle is tudom, ki ő és milyen. Ostoba fajankó. Halvány gőze sincs az üzletről.

- Nincs? - Olivér a kandalló párkányának támaszkodott. Igyekezett közönyös képet vágni. - Miből gondolod?

- Mintha nem tudnád! Ott voltál az értekezleteken. Róbert azt hiszi, Jay-Jay jade-ból és nemesfémekből készült iparművészeti tárgyakkal meg kínai porcelánnal tett szert a vagyonára. Az apánk tiszteletre méltó vállalkozásnak tüntette fel ezzel a céget.

Lynch megdöbben, de továbbjátszotta a közömböst.

- Na és? Talán nem volt az?

- Dehogynem! Természetesen! - Rose elmélyülten vizsgálta hosszú, lakozott körmeit. - Nagyon is tiszteletreméltó és becsületes. Szerinted talán nem? - nézett gyanakodva a férfira.

- Tulajdonképpen nincs róla véleményem. - Olivér tudta, hogy kérdése már majdnem feltűnt Rose-nak. - Különben sem tartozik rám. - Átsétált a szobán a házibárhoz. - Mit tölthetek?

A nő tétovázott.

- Mondd csak, te bolondnak tartasz? - kérdezte lábát keresztbe vetve.

Lynch ereiben megfagyott a vér.

- Nem értem, miért kérde - mondta, mert időt akart nyerni.

- Tudod, azt hiszem, Róbert Hastings annak hisz... de hát ő nem ismer. Még az apját sem ismerte igazán - csóválta a fejét Rose. - Jay-Jay nem avatta be egyetlen fiát az üzleti ügyeibe. El tudod ezt képzelni?

Olivér kortyolt egyet a whiskyjéből.

- Igazán? - kérdezte, mint akit az egész nem érdekel. - Állítólag ez itt nem szokatlan jelenség az olyan szülők esetében, akik már egészen kicsi korukban magániskolákba küldik a gyerekeiket. Amint önállóan meg tudják kötni a cipőfűzőjüket.

- Bentlakó intézetbe - pontosította Rose. - Robertet is ilyenben taníttatták. Még hozzá az egyik leghíresebbikben. Angliában jobb körökben így szokás. Jay-Jay gyakran dicsekedett, milyen jó nevelésben részesül a fia. - A nő elhúzta a száját. - Persze akkor még nem tudtam, hogy a féltestvéremről van szó.

- És most? Nem haragszol az apádra, amiért másképpen bánt veled, mint a fiával?

- De, néha... rosszulesik.

- Mégis úgy érzem, benned jobban megbízott, mint Róbertben - jegyezte meg óvatosan Olivér.

Rose megint éles pillantást vetett a férfira.

- Mit akarsz ezzel mondani?

Hűha! Csak nem fogott gyanút?

- Épp az előbb említetted, hogy Róbert nem igazán ismerte az apját.

- Ó, igen. Csak úgy kiszaladt a számon. Hidd el, Lee, pokoli, ha nem tudja az ember, kiben bízhat meg, és kiben nem.

- Szerintem Hastingsékben megbízhatok. Nekik is úgy előnyösebb, ha együtt dolgoztok.

Rose Csang kifürkészhetetlen arca láttán Olivérnek eszébe ötlött a „keleti rejtélyesség” kifejezés. Határozottan létezik ilyesmi!

- Ehhez te nem értesz - vetette oda a nő.

- Világosíts fel!

- Nem lehet. Bonyolult.

Lynch megvonta a vállát.

- Így is jó - mormolta eltitkolva csalódását. Az italokra mutatott. - Igazán nem kérsz semmit? Egy pohár bort vagy sherryt?

Rose a fejét rázta.

- Nem, kösz. - Hosszasan nézte a férfit, aztán megkérdezte: - Lee, benned megbízhatok? Minden tekintetben?

- Kétkedsz? - Olivér aljasnak tartotta magát, de győzött a józan esze. Főleg lelkiismeret-furdalást éreznie, hiszen elég sokat tud James Hastings piszkos üzleteiről, melyekben valószínűleg Rose Csang is nyakig benne volt, és van. - Adtam rá okot valaha is, hogy ne bízz bennem?

- Nem - ismerte be Rose. - De nem szeretem, ha a hátam mögött beszélsz másokkal. Akkor sem, ha hasznos pletykákat szállítasz.
- De Rose, Haytonék... - kezdte nyugodtan Lynch.
- Felicity is veletek volt? - szakította félbe a nő. - Nem is tudtam.
- Dehogynem! Mondtam, hogy....
- Nem mondtad. Csupán azt, hogy találkoztál Hayton atyával a templom udvarán. A lányát nem említetted egy szóval sem.
- Hayton tiszteletes - helyesbített Olivér. Villámgyorsan gondolkodott. - Nem emlékszem, hogy elmeséltem volna, hol futottunk össze. Megnéztem a normann templomot, és először Fliss-szel, illetve Felicity vei találkoztam. Megismert, és...
- Természetesen megismert - vágott közbe megvetően Rose.
- ...és meghívott teázni a paplakba. Akkor mutatott be az apjának. Ennyi.
- Szerinted ilyen egyszerű?
- Az.

Olivér a pokolba kívánta az egész zúrt, melyet egyetlen meggondolatlan szava támasztott: „Haytonék”. Rose talán éppen most bízott volna rá egy fontos titkot, erre más irányba terelődött a figyelme. Féltékeny Flissre... és nem is alaptalanul, noha szerencsére nem sejt mindent.

Rose-nak nem szabad megtudnia, milyen ostobán viselkedtem Fliss-szel, gondolta Lynch. Semmi esetre sem veszélyeztethetem a nyomozás sikerét.

- Úgy! - nézett a férfira ellenségesen Rose. - Elárulnád, mi tetszik neked azon a lányon? Már első látogatásunkkor is feltűnt nekem Sutton Grange-ben... Folyton körülötte legyeskedtél. Vicces! - A nő erőltetetten nevetett. - Nem is a te eseted.

- Talált, süllyedt - vágta rá idegességében szándékához képest túl keményen Olivér. - A fenébe, Rose! Nem válthatok két szót egy másik nővel anélkül, hogy a fene tudja, mivel gyanúsítanál?

Kitörésével csodálatos módon többet ért el, mint ésszerű érvekkel. Rose mint-ha elszégyellte volna magát. Felállt, és olyan büntudatos arccal billegett magas sarkú cipőjében a férfihoz, mint egy óvodás, aki rossz fát tett a tűzre.

- Bocs - súgta, és Olivérbe karolt, fejét a vállára hajtotta. - Ideges vagyok mostanában. Nehéz helyzetbe kerültem. Te vagy az egyetlen, aki előtt nem kell színlelnem. Hastingsék és Jay-Jay itteni alkalmazottai csupa-csupa idegen. Te vagy a barátom, a szeretőm. Érthető, ha nem ünnepelem különösebben, ha más nő is érdekelt. Ráadásul éppen Róbert menyasszonya.

- Érdeklődésről szó sincs - hazudta Olivér. - Mégis mit képzelsz, Rose? Te-áztam a tiszteletessel. Hogy udvarolhattam volna a lányának? Az öreg egész idő alatt velünk volt.

Hát igen... Hogy is közeledhetnék Flisshez? - fontolgatta Lynch. Már-már elcsábítottam volna, ha nem kap idejében észbe. A konyhai jelenet emléke most is megdobogtatta szívét. Szinte érezte a lány testének üde illatát, keblét a mellén.

- Jól van, tudom - riasztotta fel álmodozásából Rose. - Irtó féltékeny vagyok. Tulajdonképpen meg sem érdekellek, Lee. Végtelenül türelmesen bánsz velem. Nekem meg annyi most a gondom! Azt hiszem, ott is nehézséget látok, ahol nincs.

- Hogy érted ezt? - tette az együtt érzőt Olivér.

- A, nem vagy te erre igazán kíváncsi. - Rose Csang megsimogatta a férfi arcát. - Rád férne már a borotválkozás, drágám, de én így is kívánlak. Gyere, megmutatom, mennyire - tette hozzá rekedten.

6. FEJEZET

Fliss bizonytalankodva forgolódott hálósobája nagy tükre előtt. Nem nagyon szeretett estélyekre járni, s különösen a mai összejövetelről mentette volna ki magát szívesen. Bizonyára Olivér Lynch is ott lesz, s ez mindenféle bonyodalmakkal járhat. Róbert hangulata mostanában amúgy is kiszámíthatatlan. Alig lehet szólni hozzá, folyton kötekedik.

Nagyon haragudott, mikor megtudta, hogy menyasszonya és jövendőbeli apósa teára hívta meg Olivér Lynchet. Véleménye szerint Fliss túlságosan barátságos ehhez az emberhez, akit - az ő kifejezésével élve - gyanús kapcsolat fűz a családhoz. Mint mondta, épp elég nehezebbre esik udvariasan bánni apja házasságon kívül született leányával, Lynch pedig egyszerűen visszaél a hagyományos helybéli vendégszeretettel. Róbert kerek perec kijelentette Flissnek, hogy az az alak egy élősködő kalandor. Viszonya van a kínai nővel, s ezt arra használja fel, hogy befurakodhasson az úgynevezett jobb társaságba.

Fliss képtelen volt megszabadulni a lelkészlak konyhájában történetek emlékeitől. Róbert mellett is folyton Olivér járt a fejében. Biztosan csak azért, mert ideges vagyok, és összezavarodtam, igyekezett bebeszélni magának. Nőttön-nőtt benne a nyugtalanság, a kételkedés. Úgy vélte, ideje lenne tisztázni, mit is érez valójában a vőlegénye iránt.

Már csak ez a díszvacsora hiányzott! Fliss nem értette, miért rendez estélyt Mrs. Hastings éppen annak a nőnek a tiszteletére, aki az egész család életét feldúlhatja. Ha úgy állnak a dolgok, ahogy Róbert szavaiból kivette, Rose Csang igencsak nagy tekintélynek örvend a cégnél. A fiatalember keserűen panaszkodott féltestvérére, s komolyan attól tartott, hogy Rose kitúrja őt öröklött hatalmából.

Fliss nem bánta volna, ha semmi köze nem lenne az egészhez. Egyetértett vőlegényével abban, hogy a vezetés joga őt illeti meg, s hogy a kedves papa csúnyán elbánt vele. Már évekkal ezelőtt tájékoztatnia kellett volna őt terveiről.

James Hastingset Fliss minden hájjal megkent, ravasz rókának ismerte. Nem kedvelte Róbert apját, s ha csak tehetett, elkerülte. Az öreg simulékony modora, eltúlzott udvariassága kimondottan taszította, bizalmatlansággal töltötte el. Nem is nagyon lepte meg, mikor kiderült, hogy alaposan rászedte a családját.

Megfelelő lesz ez ma estére? Fliss már vagy századszor nézte meg magát a tükörben. Egy Markét Risborough-i butikban fedezte fel a halvány rózsaszínű

selyemcsodát, de akkor sokkal jobban tetszett neki. Most kétségei támadtak, hogy illik-e ehhez az alkalomhoz. A szorosan testhezálló, mély kivágása ruha túl sokat engedett látni a kebléből, feltűnően kihangsúlyozta darázs derekát, gömbölyű csípőjét.

Késő bánat...

Feltűzte hosszú haját, de néhány rakoncátlan fürt máris önállósította magát, s lágy hullámokban omlott a vállára. Olyan természetesen, bájosan, mintha szándékosan fésülte volna ilyenre a frizuráját.

Mi a csudának szépítkezem? - sóhajtotta. Utóvégre nem bálba megyek. Csak egy családi vacsora...

Leheletnyi világos rúzszt kent az ajkára, aztán lement a lépcsőn üdvözölni véglegényét. Róbert és a tiszteletes sherryt iszogatótt. A társalgás döcögött, hiszen továbbra sem akadt sok közös témájuk. Mindketten megkönnyebbülten fogadták Flisst.

- Szia!

- Ó!

A lány örült az elismerésnek, ám a fiatalember tekintetében volt valami birtokló, kisajátító, ami cseppet sem volt Fliss ínyére. Szinte kedve támadt összeszedni minden bátorságát, és meggyónni Róbertnek, ami a konyhában történt. Persze, kitörne a botrány, de az amerikainak legalább máskor nem lenne alkalma bolondot űzni Hastingsből.

- Csodaszép vagy, kedvesem. - A papa odament lányához, két tenyere közé vette a kezét. Úgy csodálta meg Flisst, mint évekkel ezelőtt, mikor még születésnap bulikra járt a barátnőihez. - Ugye, Róbert? - fordult a fiatalemberhez.

Hastings hevesen megragadta és magához rántotta a lányt. Már megint úgy tesz, mintha a magántulajdona lennék, gondolta kicsit rémülten Fliss. Csak nem ma kapom meg az utolsó felszólítást? Remélem, Olivér Lynch jelenlétében nem viselkedik ilyen otrombán, hogy bizonygassa összetartozásunkat!

- Mulassatok jól! - kívánta elgondolkozva a tiszteletes. Neki sem tetszett Róbert hivalkodó hetykesége.

Hastings azonban mindebből semmit sem vett észre.

- Abban nem lesz hiba! - felelte vidáman. - Ilyen szép nővel az oldalamon csakis jól mulathatok.

Hajlongva, hadonászva segítette Flisst a Jaguarba.

- Istenien nézel ki! - harsogta, miközben belendült a kocsiba, majd odahajolt a lányhoz, hogy megcsókolja.

- Vigyázz! Rúzsos leszel! - Fliss elhúzódott. - Micsoda hőség! - pihegte. - Neked nincs meleged?

- De mennyire! - kacsintott Róbert. - Főleg, ha rád nézek. Erről jut eszembe, merjen csak közeledni hozzád az a Lynch! Amilyen hangulatban ma vagyok, úgy helyre teszem, hogy attól koldul!

A lány nagyot nyelt.

- Ó, Rob...

- Ne félj, nem kötök bele! - nyugtatta meg Fliss Hastings, és beindította a motort. - Megígértem az anyámnak. A mama tisztában van velem, mi a véleményem erről a vacsoráról. Tudod, fél Rose Csangtól. Azt mondta, rosszul járunk, ha az a nő ellenünk fordul.

- Nem értem... Mit árthat nektek?

- Te nem tudsz semmit! Már is magához ragadta a vállalat vezetését.

- Nem túlzói, Rob?

- Dehogyan túlzok - kesergett az ifjú Hastings. - Behízelt magát az alkalmazottnak. Nekem nem valami közvetlen velük a kapcsolat, és Rose ezt szemérmetlenül kihasználja. Szent meggyőződése, hogy mindenhez csak ő ért. Akárhogy erőlködöm, mindig előttem jár egy lépéssel.

Fliss felsóhajtott.

- Túl sötéten látod a helyzetet. Utóvégre Rose Csang idegen ezeknek az embereknek.

- Az nem olyan biztos! - fortyant fel Róbert. - Néha olyan dühös vagyok az apámra, hogy meg tudnám fojtani... ha élne. Tönkretette az életemet. Érted, Fliss? Elvesztettem a talajt a lábam alól, és ez az ő bűne!

A lány habozott.

- Vannak más lehetőségeid is, Rob.

- Mégpedig?

- Diplomás közgazdász vagy.

- És mire megyek vele?

- Rose Csang kifizethetne téged. Önálló vállalatot alapíthatnál.

- Miféle önálló vállalatot?

- Nem is tudom... - Fliss már bánta, hogy beleütötte az orrát Róbert ügyéibe. - Biztosan akad olyasmi, amihez értesz, ami különösen érdekel. - Minthogy a fiatalember egy szót sem szólt, hozzátette: - Például lehetne bel- és külkereskedelmi céged. Régiségkereskedés-hálózatot is nyithatnál, és...

- Nem vagyok ószeres. - Róbert megsértődött. - Az isten áldjon meg, lásd már be végre, nincs nekem más választásom. Akár tetszik, akár nem, meg kell békülnöm Rose-zal.

- Ezért rendez ma díszvacsorát az anyád?

- Igen - felelte mogorván Róbert. - Persze könnyebben viselném el a találkozásokat, ha Rose nem cipelné magával minden átkozott alkalommal azt a Lynchet.

Fliss mély lélegzetet vett.

- Ugye ki nem állhatod?

- Eltaláltad.

- Tulajdonképpen mi bajod vele? - tette fel óvatosan a kérdést a lány. Nehogy már Róbert azzal gyanúsítsa, hogy érdeklí a férfi.

- Még kérded? Az a fickó olyan, mint egy pióca! Ráadásul elbolondította az anyámat, és körülöttetek is ott sündörög a lelkészlakban. Észrevettem a múltkor, hogy le nem vette rólad a szemét... szinte levetkőztetett a tekintetével. Ez egy szélhámos, Fliss. Amint megláttam, rögtön tudtam. Talán zsarolja valamivel Rose-t. Egy biztos, tőlünk nem lát egyetlen pennyt sem!

- Mi a foglalkozása, Fliss? - érdeklődött álszent képpel Rose Csang.

- Segíték az apámnak - válaszolta rövid habozás után a lány. A kínai nő nyilván zavarba akarja hozni.

Rose vészjóslóan feszültnek látszott. Élénkpiros, dúsan hímzett ruhája ríktónak hatott a Hayton lány halvány rózsaszín öltözéke mellett.

- Az apjának segít? - kérdezte megvetően. - Nincs önálló hivatása?

- Nincs. - Fliss nem jött ki a sodrából. - Művészettörténetet tanultam az egyetemen, de sajnos, elvesztettük az édesanyámat. A papát különösen megviselte a mama halála. Nem hagyhattam magára.

- Maguk angolok... - vetette oda Rose sokatmondóan.

Fliss nyugodt maradt, bár tisztában volt vele, hogy Rose szándékosan sértegeti.

- Ezt maga nem is értheti... Szinte hihetetlen, hogy az apja angol volt.

Rose Csang bosszúsan húzta el cseresznyeajkát.

- A külsőmön nem látszik, de... Nem mesélte magának a barátom, mennyivel jobban hasonlítok az apámra, mint az angol csemetéi?

- Említette üzletasszonyi erényeit. A keménységet, a kíméletlenséget - vágott vissza Fliss. - Mondja csak, ezek jellegzetesen kínai tulajdonságok, akár a nőieség hiánya? - Ezt nem kellett volna mondanom, kapott észbe. Most aztán dührohamot kap!

- Ide figyeljen! - kezdte Rose, de nem folytathatta.

- Barátkoztok? - szólalt meg ebben a pillanatban mellettük gunyoros hangon Lynch.

Rose arc kifejezése menten bűbájossá változott.

- Igen, elbeszélgettünk - válaszolt mézédésen. - Hol voltál, drágám? Hiányoztál nekem.

A nő belekarolt Olivérbe, és hozzásimult. Fliss utálkozva kapta el tekintetét. Hol a csudában van Róbert? - nézett szét kétségbeesetten. Negyedórája érkeztek Sutton Grange-be, s azóta nem látta a vőlegényét. Állítólag segítkezik az anyja mellett.

- Parkolóhelyet kerestem - vont a vállát Lynch.

Milyen más, milyen meleg volt a hangja, mikor ölelt, csókolt! Fliss megremegett. Miért engedi, hogy ez a nő a szemem láttára tüntetően birtokolja? Hiszen sejtheti, mit érzek. Vagy élvezi, ha kínozhat?

- Akad itt valami innivaló?

- Persze! Hozok neked whiskyt jéggel, ahogy szereted.

Rose elment, Fliss meg úgy tett, mintha nem találna valamit a kezében szorongatott táskában.

Feltűnő lett volna, ha semmibe veszi Olivért, ha pedig faképnél hagyná, ezzel Rose malmára hajtaná a vizet. Ezért úgy határozott, semmitmondó csevegést kezdeményez, de erre nem került sor. Rose Csang máris visszaérkezett az itallal. Végigsimított a férfi arcán, és megigazította nyakkendőjét. Az angol lány tekintete közben találkozott Olivérével, aki alig titkolt vágyakozással nézett rajta végig tetőtől talpig. Amikor a ruha kebelkivágásánál tartott, a lány zavara láttán mintha vidámság csillant volna meg a szemében.

Fliss egyetlen szót sem bírt kinyögni. Hogy merészel ilyen kihívóan bámulni? Nem zavarja Rose jelenléte?

- Magára hagyta a vőlegénye? - kérdezte tőle kedvesen Olivér. A kínai nő felkapta a fejét.

- Nem, én... - keresgélte a szavakat a lány.

- Róbert a borosüvegeket nyitogatja a konyhában - szólt közbe Rose. - Addig én szórakoztattam az aráját. Kíváncsi voltam, mivel foglalkoznak a népek itt, az isten háta mögött. Fliss szeret itt élni. Otthon ül, nem kell dolgoznia.

A lány elpirult. Most magyarázkodjon?

- Elmondtam, hogy az apámnak dolgozom - hangsúlyozta az utolsó szót.

Legnagyobb meglepetésére Olivér a segítségére sietett.

- A tiszteletes úr szabadidejében történészkedik. Könyvet ír, és Fliss részt vesz a munkájában.

- Igazán? - Rose Csang ellenséges pillantást vetett a lányra. - Engem nem nagyon érdekel az ilyesmi. Szerintem úgy szép az élet, ha zajlik. Legyen eseménydús. Szeretek az üzlettel foglalkozni, meg persze a férfiakkal. - A nő Olivér vállára tette a kezét. - Legalábbis ezzel az eggyel.

Fliss ekkor megkönnyebbülve pillantotta meg Robertet. Vőlegényének szemmel láthatóan rossz volt a kedve, de a lány mégis megörült neki. Még mindig jobb, mint a turbékoló szerelmespár látványa...

- Nahát, Lynch! Maga itt? - üdvözölte hűvösen a vendéget Róbert. - Azt hittem, már visszarepült Hongkongba. Úgy hallottam, unja magát Angliában.

Fliss idegei pattanásig feszültek.

- Ezt Rose mondta? - kérdezte közönyösen az amerikai. Rose Csang szemrehányó pillantást vetett féltestvéreire. - Tévedés! Nagyon jól érzem magam Sutton Magnában. Különösen, ha kellemes társaságban lehetek.

- Mit akar ezzel mondani? - gyanakodott Róbert.

Olivér ártatlanul mosolygott.

- Semmi mást, mint amit megjegyeztem. A kedves menyasszonya volt szíves bemutatni az édesapjának. Jólesett elbeszélgetni a tiszteletes úrral.

- Jó, hogy említi. Lesz ehhez még egy-két szavam.

Mielőtt tovább éleződött volna a párbeszéd, Fliss közbeszólt:

- Meséltem már neked, Rob? Mr. Lynch is foglalkozik az angol történelemmel. Jogot hallgatott a Harvardon, és...

- Egy pillanat! - vágott a lány szavába Rose Csang, és csodálkozva fordult Olivérhez. - Nem is tudtam!

- Nem? - Lynch egy pillanatra mintha zavarba jött volna, de hamar összeszedte magát. - Furcsa! Úgy emlékszem, említettem neked, hogy abbahagytam. Mármost az egyetemet.

Rose nem tudta titkolni kellemetlen meglepetését.

- Én meg azt hittem... - elharapta a mondatot. - Pont a Harvardon? Az a legdrágább egyetem!

- Épp azért hagytam abba. Nincs semmi jelentősége...

Flisst azonban nem tudta félrevezetni. Lynchet szemlátomást idegesítette, hogy Rose értesült múltjának erről a részéről. Vajon miért tagadta le szeretője előtt jogi diplomáját?

7. FEJEZET

A kínossá vált beszélgetést az újabb vendégek felbukkanása szakította félbe. Az orvos és felesége érkezett, továbbá a lovarda tulajdonosa élettársával. Fliss, kezében egy pohár fehérborral válaszolt Carpentier doktor kérdésére: köszöni, jól van az édesapja.

Egyszer csak azon kapta magát, hogy tekintete Olivért követi, amint a férfi átkíséri Rose-t a helyiségen. Elkapta róla pillantását, és inkább Róbert anyjára figyelt. Úgy rémlett, Amanda Hastings belenyugodott a megváltoztathatatlanba, s immár egyértelműen kereste Rose kegyeit. Szívélyesen mutatta be a vendégeknek a kínai nőt, aki - mintha az imént nem nyilatkozott volna megvetően a vidékiekről - udvariasan, sőt egyenesen elbűvölően viselkedett. Senkit nem akar megbántani, állapította meg Fliss, kivéve engem.

Utolsóként a nagybirtokos, Ralph Williams állított be, a városi előjáróság oszlopos tagja. Néhány éve megözvegyült, és azóta a környék legkívánatosabb nősülendő férfiának tartotta magát.

- Micsoda öntelt alak! - Róbert sötét tekintettel figyelte Ralphot, amint hosszasan szorongatja Rose kezét. - Nevetségessé teszi magát. A húgocskám másra rá sem néz, amíg Olivér Lynch kullancsként tapad hozzá.

- Igazán? - kérdezte látszólag unottan Fliss. - Mr. Lynch a mamáddal cseveg, hajói látom.

- Aha! Behízelt a fickó. Rose meg ő csúsznak-másznak, akár a férgek.

- Ó, Rob...

Hastings felhajtotta ki tudja hányadik whiskyjét.

- Tudod, Fliss, én sokat eltűrök, de ez nem jelenti azt, hogy egyet is értek. Ha ez az ingyenélő csak egy szót is szól hozzád, én...

- Kérlek, Rob! Próbálj megfelekedezni Olivér Lynchről. Igazán nem fontos személyiség.

- Utálok. Elviselhetetlen a modora. Az sem tetszik nekem, ahogy az apád áradozik róla. Rendkívül érdekes embernek tartja.

- Ezt mondta a papa?

- Ezt - dühöngött Róbert. - Úgy beszél róla, mintha a társadalom értékes tagja lenne, holott nem más, mint... tudod te jól.

- Rob, a papa biztosan nem így fejezte ki magát.

- Nem szóról szóra, de ez volt a lényeg. Engem korántsem kedvel ennyire, már rég észrevettem. Rólam még soha nem nyilatkozott olyan lelkesen, mint erről a Lynchről.

Szerencsére ekkor megjelent az ajtóban a házvezetőnő, és bejelentette, hogy feltálaták a vacsorát. Fliss végre egy kis lélegzethez jutott.

Mrs. Hastings a baljára Olivér Lynchet, a jobb oldalára pedig Rose Csángót ültette. Fliss helyét Róbert és Brian Vasey között jelölte ki. A ház asszonya Rose másik asztalszomszédjául Ralph Williamset választotta. Ügyes! - állapította meg Fliss. így Amandakisajátíthatja Olivert. Nevetséges vagyok, tette hozzá magában. Semmi közöm hozzá, kivel szeret csevegni jövődöbeli anyósom.

- Rég nem jártál nálunk, Fliss - kezdte a társalgást a lovarda tulajdonosa.

- Észrevetted? Ilyen hőségben nem szeretek lovagolni. Meg aztán annyi minden történt mostanában...

- Ugye James végrendeletére célzói? - kérdezte halkán Brian. - Nyilván mindnyájatoknak nagy megrázkódtatást jelentett.

- Igen. - Flissnek kellemetlen volt a téma. Önkéntelenül Olivérre pillantott. A férfi elmélyülten csevegett Amanda Hastings-szel, s valószínűleg nem hallotta Brian megjegyzését. Hirtelen mégis felnézett, egyenesen Fliss szemébe. A lány gyorsan elkapta tekintetét, s idegesen babrálni kezdte fülönfüggőjét. Semmi nem indokolta, de valahogy rossz érzése támadt.

- Remekül áll neked ez a ruha, Fliss - szólt a csinos, szőke Lucy Walles, aki már évek óta volt Brian élettársa. - Illik ez a szín a szép, barna bőrdőhöz.

Az asztal körül mindenki meghallotta a megjegyzést, és a lány felé fordult. Fliss pirulva köszönte meg a bókot. Csak két nő bosszankodott, mert Róbert menyasszonya került a figyelem középpontjába. Rose Csang arcára ráfagyott az édes-savanyú mosoly, Mrs. Hastings pedig rosszálló tekintetet vetett Lucyra.

- Ugye jó az ízlésem? - Róbert harsány ságáról, kipirult arcáról ítélve már elég sokat ihatott. - Nem úgy, mint...

Fliss már tapasztalta, milyen kiállhatatlan ilyen állapotban Róbert. Ezért nem várta meg, kivel akarja magát vőlegénye összehasonlítani, hanem tettetett vidámsággal átvette a szót:

- Nem úgy, mint nekem? Ezt akartad mondani? - tette kezét a fiatal-emberére. - Te bezzeg nem mondasz nekem ilyen szépeket, drágám.

Róbert egy darabig ámulva nézett rá. Ilyen könnyednek, talpraesettnek még soha nem látta a lányt. Kődős agya cserbenhagyta, semmi szellemes válasz nem jutott eszébe. Akkor ocsúdott csak fel, mikor Fliss vissza akarta húzni a kezét. Nem engedte el, sőt erősen szorongatni kezdte.

- Szeretnéd, ha bókolnék? - kérdezte vigyorogva.

A lány idegesen mosolygott.

- Egyelőre azt szeretném, ha elengednéd a kezem. - Fliss igyekezett továbbra is vidámnak látszani. - Rob, ez fáj! És fél kézzel nem tudok enni.

Hastings egy kicsit tétovázott, de végül engedett. Miközben Fliss zsibbadt ujjait dörzsölgette, észrevette, hogy Olivér Lynch egész idő alatt érdeklődve figyelte a jelenetet. A férfi világos szeméből mintha harag vagy megvetés sugárzott volna. Vagy talán mindkettő?

A vacsora jó hosszúra nyúlt. Végre Mrs. Hastings a szalonba tessékelte a vendégeket. Ott szolgálták fel a kávékat. Fliss egy csendes sarkot keresett magának. Remélte, hogy Róbert nem kelt megint feltűnést.

Szerencsére Mrs. Hastings is észrevette, milyen közel járt fia ahhoz, hogy megsértse a társaság egyik tagját. Miközben Fliss a többiekkel a szalonba vonult, Amanda Hastings valami ürüggyel a konyhába hívta Robertet. Nyilván szilárdan elhatározta, hogy lebeszéli a további iszogatósról.

Fliss az ablak mellé ült egy kisebb heverőre. Odakint már besötétedett, s meglátta tükörképét az üvegen. Látszik rajtam a feldúltság, gondolta ijedten. Hová lett a hűvös, nyugodt Felicity Hayton?

Egyszer csak megpillantotta Olivért az ablaküvegben. Mielőtt meglepődést tettetve megfordulhatott volna, a férfi megszólalt:

- Hogy sikerült megszabadulnia? A vacsoránál történetek után már azt hittem, a jegyese egyenesen a hálószobába rángatja.

Fliss körülnézett. Senki nem volt a közelükben, senki nem hallhatta a pimasz megjegyzést.

- Mit akar tulajdonképpen? - A lány lehalkította hangját. - Sértegetni? Vagy mindig ilyen udvariatlan?

- Ó, még sokat kell fejlődnöm. Hol a tisztelt vőlegény? Kialussza a mámorát? Vacsora közben legalább két üveg burgundit eregetett le a torkán.

- Segít az édesanyjának behozni a kávékat.

Fliss legszívesebben leharapta volna a nyelvét. Ugyanis ebben a pillanatban Mrs. Hughes, a házvezetőnő lépett a szalonba, kezében a kávé tálcaival. Mögötte unokahúga, Alison, akit az asszony kisegítőként hozott magával. Róbert viszont sehhol...

- Valóban? Egy egész hadsereg kell a kávéhoz? - Olivér nevetve ült a lány mellé. - Mesélje már el nekem, hogy került össze azzal a féleszű vejjel!

Fliss lesütötte a szemét. Lynchcsel lehetetlen értelmesen beszélni.

- Nem válaszol? - A férfi kezét Flissére tette. Az érintés tudatosította a lányban, mennyire kiszolgáltatott Olivér közelében.

- Kérem, ne! - suttozta, és elhúzódott. - Miért éppen engem kínoz? Menjen a barátnőjéhez!

- Eddig velem voltam, de magának az sem volt ínyére - felelte szelíden a férfi.

- Nekem teljesen mindegy, mit csinál - válaszolta az igazsághoz nem egészen híven Fliss. Közben észrevette, hogy a kínai lány le nem veszi rólok a szemét. Brian Vasey magyarázott neki valamit, és Rose Csang nem hagyhatta a férfit egyszerűen faképnél. - Hogy meri elhanyagolni?

- Ó, én nem hanyagolom el Rose-t - mondta ártatlan képpel Olivér. - Beval-
lom, hajlamos kisajátítani, de bennem emberére talált.

- Arcátlan! - Fliss elfordította a fejét, nehogy a szeme elárulja érzéseit. - El
sem tudom képzelni, mit eszik magán Rose.

- Sejtelve sincs róla? - érdeklődött csúfondárosan a férfi. - Ugyan már, Fliss,
engem nem tud megtéveszteni, sőt önmagát sem.

- Hogy merészel...? - kapkodott levegő után a lány.

- Mit merészelek? Felhívni a figyelmét, hogy nem olyan fegyelmezett és hi-
deg, mint szeretné? Hiába látszik megközelíthetetlennek. Mindketten tudjuk, mi-
lyen az igazi énje. Azért lehetetlen magának ellenállni, mert érintetlennek,
hűvösnek tűnik, de valójában izgalmas és szenvedélyes.

Betelt a pohár. Flisst szinte vakrémület fogta el. Megpróbált felállni, de Lynch
a csuklójánál fogva visszatartotta.

- Hova siet? - A lány kétségbeesett arca láttán Olivér hozzátette: - Ne nézzen
így rám a gyönyörű szemével, különben Rose még azt hiheti, van köztünk valami.
Amúgy is gyanakszik. Képes és magára támad.

Fliss nehezen őrizte meg látszatnyugalmát.

- Ne próbáljon megfélemlíteni! Rose hamarabb kaparja ki a maga szemét,
mint az enyémet.

- Azt hiszi? Ennyire tapasztalatlan? Nálam más testrészeket venne célba.

Fliss értetlenül meredt a férfira, míg rá nem jött, hogy Olivér gúnyt űz belőle.

- Hagyja már abba! - ripakodott rá. - Semmi közöm magukhoz!

- Én is szívesebben beszélnék másról - helyeselt Olivér. - Nézze, hozzák a
kávét. Csak nem hagy magamra? - kérdezte, mert a lány megint szabadulni igye-
kezett.

Flissnek egyetlen kívánsága volt, egy kis magány. Meg kell nyugodnia, ren-
dezni kell a gondolatait. Viszont... feltűnő lenne, ha most felpattanna és elmenne.
Ezért a kisebb rosszat választotta, és maradt.

- Nem mesélte el Róbertnek, hogy... letámadtam? - tette fel a váratlan kérdést
Olivér, miután megkapták a kávéjukat.

A lány felriadt gondolataiból.

- Azt jobb lenne elfelejteni. Nem lett volna szabad megtörténnie. Egyébként
nincs okom ilyen fölösleges dolgokkal traktálni Robertet.

- Fölöslegesnek érezte? Nem hiszem el.

- Bánom is én! - csattant fel Fliss, aztán halkabban folytatta: - Nem akarok
erről beszélni. Mi két különböző világban élünk. Hálás lennék, ha ezt figyelembe
venné.

- Ó, mily szertartásos! - csúfolódott Olivér. - Nem is csoda, hogy Hastings
úgy őrzi, mint a Kohinoor gyémántot! Ő azt hiszi, maga...

- Miről folyik a szó? - Rose Csang csatlakozott hozzájuk. Ügyet sem vetve
Flissre, Olivér térdére ült, és átkarolta a férfi nyakát. S miután ezzel tisztázta, ki

kihez tartozik, győztes mosollyal fordult a lányhoz. - Ne higgye egy szavát sem! - csacsogta Lynch arcát simogatva. - Gonosz fiú ez. Tapasztalatból mondhatom.

Flissnek már a nyelve hegyén volt, hogy ezt látatlanban elhiszi. Bosszantotta a rá egyáltalán nem jellemző kajánság. Nem sejtette, hogy ennyi rosszindulat rejlik benne, a féltékenységet is csak hírből ismerte. Miért éppen Olivér Lynch váltja ki belőle ezeket a csúf indulatokat?

- A sportolásról vitakoztunk - magyarázta, de mikor Rose és Olivér mosolyogva nézett rá, azt kívánta, bár fogta volna be a száját.

- Arról mi sokat tudnánk mesélni, ugye Lee? - nevetgélt a kínai nő. - Melyik sportágról volt szó?

- Bocsássanak meg, de most meg kell keresnem Robertet. - Fliss felállt. Attól tartott, ha így folytatja, újabb baklövést követ el.

Hallotta, amint Rose felkacag a háta mögött, de nem fordult meg. Nyugodtan ment tovább, mint akit ez a párocska nem érdekel.

Megörült, mikor meglátta Robertet. Hastings sápadt volt, de mintha már kijózanodott volna.

- Jól vagy?

- Persze! Micsoda kérdés! - felelte sértődötten a fiatalember. - Nehogy te is dorgálni kezdj! Csak egy kis friss levegőre volt szükségem.

- Hogyhogy én is?

- Az anyám már alaposan megmosta a fejemet. Biztosan megijedt, attól félt, szidni kezdem a megboldogultat. Nem értem, miért izgatja... >

- Megfájdult a fejem. Elmehetünk?

- Ilyen korán? Innék egy kávé. Hol talállok...?

- Ott - mutatott fáradtan a sarokban álló asztalra Fliss. - Rob...

A vőlegény már oda sem figyelt. Átvágott a helyiségen, időnként megállt, szót váltott egy-egy vendéggel.

Fliss elszántan indult az előcsarnokba. Ott találta Mrs. Hastings, aki a frizuráját igazgatta a tükör előtt. Az asszony amint meglátta a lányt, ingerülten támadt rá.

- Miért nem léptél közbe? Rob nevetségessé tette magát miattad!

- Nevetségessé? Miattam?

- Túl sokat ivott. Te aztán igazán tudod, milyen olyankor.

- Milyen?

- Nem tesz lakatot a szájára. Hülyeségeket beszél, és mindent kifecseg. Majd a föld alá süllyedtem, mikor azzal dicsekedett, hogy jó az ízlése. Téged nem zavart?

- De, csak...

- Helyes. Akkor vigyázzunk, nehogy máskor is előforduljon! Főleg ne Rose Csang jelenlétében! - Amanda Hastings bepúderezte az orrát. - Mit keresel itt?

- Á... a fürdőszobába indultam.

Mrs. Hastings bólintott.

- Utána szeretném, ha hazamennénk - tette hozzá óvatosan Fliss.
- Hazamennénk? Te és még ki?
- Róbert.
- Remélem, nem engeded vezetni ilyen állapotban.
- Nem. - Erre a lány nem is gondolt. - Megvárhatom, míg...
- Főlöszleges. Brian Vasey hazavihet. Nem nagy kerülő...
- De...
- Úgyis korán akarnak elmenni. Egyéb óhaj, sóhaj? Nem a fürdőszobába igye-
keztél?

- De, persze. - A lépcsőn felfelé menet Fliss lassanként megnyugodott. Azon törte a fejét, miért hagyja, hogy úgy kezelje Mrs. Hastings, mint egy kisgyereket. Gyenge kis virágszálnak néz? Butának, aki ki sem meri nyitni a száját? - morfondírozott.

Megigazította a haját, aztán határozott léptekkel lesietett.

A szalon ajtajában találkozott Róberttel.

- Hol voltál? - támadt rá Hastings méltatlankodva, mintha legalábbis félórája tűnt volna el.

- Én is friss levegőre vágytam. Most pedig elmegyek-jelentette ki szokatlanul magabiztosan Fliss. - Akár beleegyezel, akár nem.

Róbert meghökkent.

- Mi ütött beléd?

Flissnek semmi kedve sem volt magyarázkodni.

- Haza akarok menni, és kész. Kérlek, engedj elbúcsúzkodnom.

A vőlegény csak ámult. Most már végképp semmit nem értett.

- Rendben... Szólok az anyámnak, és indulhatunk.

- Gyalog - nézett rá hűvösen Fliss. - Kicsit többet ittál a kelleténél. így nem ülhetsz kocsiba.

- Mi a baj? - Mrs. Hastings éppen jókorjelent meg mellettük.

Róbert alig bírt uralkodni magán.

- Te ültettél bolhát Fliss fülébe? - rivallt az anyjára. - Még hogy én nem vezethetek!

Amanda Hastings bosszús pillantást vetett a lányra.

- Talán említettem ilyesmit - felelte nyugodtan. - Megkérhettem volna Briant...

- Brian Vaseyt?

- Mi baj van? - Rose mintha a földből nőtt volna ki.

- Ó, semmi, drágám! - udvariaskodott Mrs. Hastings.

Rose mögött felbukkant Olivér Lynch is.

- Csak nem akarnak máris elmenni? - érdeklődött a ház asszonya.

- De, éppen indulnánk. - Rose belekarolt Lynchbe, mintha támasz nélkül meg

sem tudna állni a lábán. - Csodálatos estély volt, Mandy! Mindent nagyon köszönünk!

- Örülök, hogy jól érezték magukat. Okvetlenül meg kell ismételnünk az összejövetelt.

- Legközelebb rajtam a sor - jelentette ki Rose.

Persze, legközelebb... és akkor is ott lesz Olivér Lynch, Róbert meg engem is elhurcol, gondolta Fliss.

Rose a lányhoz fordult.

- Örvendtem a viszontlátásnak... Fluff!

Kínos csend támadt. Mindenki tisztában volt vele, hogy Rose szándékosan sértette meg a lányt.

Végül Olivér szólalt meg:

- Jöjjön velünk, Fliss! Szívesen hazaviszem. Nem lenne most kellemes gyalog sétálgatni. Eleredt az eső.

- Ó, én...

- Biztosan szívesebben kísértetné magát haza a vőlegényével - szólt közbe Rose Csang.

- Igen, szerintem is - mosolygott Mrs. Hastings, nem törődve fia értetlenségével. - Ugye, Fliss?

A lány kénytelen-kelletlen helyeselt. Soha többé nem kerülök ilyen átkozottul ostoba helyzetbe, határozta el.

8. FEJEZET

Olivér élvezte a sebességet. Örült, hogy végre egyedül lehet, Rose kezdett az idegeire menni. Bár ez nemcsak az ő hibája, gondolta, amint Sutton Magna felé repítette a fényűző limuzin.

Pontosan tudta, ki az oka ingerlékeny hangulatának: az elbűvölő, érzéki testű lány a gyönyörű, hosszú hajával, telt ajkával, nagy szemével. Mit szólna Lightfood ezredes, ha sejtené, hogy terve már-már veszélybe sodródott egy nő miatt?

Lynch mindent kockára tett egy lányért, aki gyűlöli őt. Legalábbis úgy tesz... Ráadásul az illető hölgy menyasszony, s nem is akárkié, hanem éppen azé a férfié, aki valószínűleg benne van a leleplezendő piszkos üzletekben. Olivér elkomorult, tenyerével nagyot csapott a kormánykerékre. Sorra vette az időközben kiderült tényeket. Most már majdnem biztos, hogy Róbert Hastings is belekeveredett a dolgokba. Ki más foglalhatná el James Hastings helyét, mint a fia? Senki - kivéve Rose Csángót.

Rose... Eddig Olivérnek nem sikerült bizonyítékot találnia a kínai lány bűnrészességére. Sokkal ravaszabb az a nő annál, semhogy elárulja magát. Még a szeretőjének sem.

Vajon mi lehet azon a lemezen, melyet egyik este az irodában látott? Olivér csak futó pillantást vethetett a számítógép képernyőjére, de úgy vélte, hogy - legalábbis részben - azokat az adatokat tartalmazza, amelyek keresésével az ezredes megbízta. Amint alkalma nyílik, megszerzi és lemásolja a lemezt.

Mennyi minden múlik a véletlenen! - tűnődött a férfi. Ha akkor este nem megyek az irodába, és nem találom Rose-t a komputer mellett, ki sem derül, hogy bánni tud az ilyen masinával.

Rose Csang amint észrevette Olivért, azonnal kilépett a programból, és kikapcsolta a gépet. Mentegetőzve fordult a férfihoz.

- Ne haragudj, de megfeledkeztem az időről. Teljesen lekötött a munka.

A kínai nő nagy hibát követett el, mikor kivette a lemezt, és suttyomban a táskájába dugta. Ez megerősítette Lynch gyanúját: olyan adatok lehetnek rajta, melyek segítségével végre előbbre juthatna a nyomozásban.

Mindenesetre amíg Rose bízik benne, addig nem feltételezi, hogy bármilyen értesülést felhasználhat ellene. A nő úgy tudta, Lynch csak azért ment érte az irodába, hogy le ne késsék a vacsorát.

Olivér később hiába kereste a lemezt. Nem találta sem a lakosztályban, sem az irodai íróasztalban. A kutakodás nem volt éppen veszélytelen, hiszen bármikor rajtakaphatta volna Rose vagy a cég valamelyik tisztviselője. Olivér végül arra a következtetésre jutott, hogy a lemez még mindig a nő táskájában van, azt pedig Rose Csang állandóan magánál hordta.

A sors útjai kifürkészhetetlenek, töprengett vezetés közben Lynch. Ha a minden hájjal megkent James Hastings nem bonyolíthatna volna tizenöt éven át háborítatlanul sötét üzelmeit, most nem lennének Angliában. Lightfood ezredes ravasz róka. Célja elérése érdekében akár egyenesen az oroszlán ketrecébe is bekényszeríti embereit. Lynchnek tehát főnöke utasítására folytatnia kell a viszonyt Rose-zal, akármilyen nehezére esik is. Csupán idő kérdése, mikor avatja a nő a bizalmába. Hiszen a múltkor is már csak egy hajszál választotta el ettől. Nincs mit tenni, tovább kell játszania a szeretőt.

Jaj nekem! - sóhajtotta Olivér. Egész küldetésem kudarcba fulladhat egy nő miatt, aki még csak nem is kedvel.

Fliss érzelmeit illetően nem táplált hiú reményeket. Igaz, a lány viszonzta a csókját, feladta tartózkodását, de azóta szóba sem áll vele. Bizonyára elégedett az életével. Nem bocsátkozik holmi kalandba, nem kockáztatja, hogy megváltozzék a róla kialakult kép. Pedig akár tetszik Flissnek, akár nem, kénytelen lesz szembenézni a változásokkal. Amint az illetékes hatóságok kézhez kapják a bizonyítékokat, a Hastingsek a nyilvánosság fényszórói elé, a sajtó kereszttüzébe kerülnek.

Tulajdonképpen mit remélek? - tette fel magának a férfi a kérdést. Fliss valószínűleg látni sem akar többé. A végén még meggyűlöl azért, ami majd a vőlegényével történik. Soha nem bocsátja meg nekem, ha lebuktatom Robertet, mert azt hiszi, szereti...

Különben is mi köze lehet egy vietnami veteránnak egy angol lelkész lányához? - fűzte tovább gondolatait, de hiába próbált a józan eszére hallgatni. Mágnesként vonzotta a lány, látni akarta akkor is, ha veszélybe kerül a munkája, kapcsolata Rose-zal, s talán még az élete is.

Tíz óra után ért Sutton Magnába. A főutca végén, a templomnál állította le a kocsit, és megszólította az élő sövényt nyíró idős embert.

- Miss Hayton? Ó, szóval Flisst keresi? Itthon van, épp az előbb hozott nekem kávét - mutatott az öreg a taligája mellett álló üres bögrére. - Jó forrót. Ilyen hőségben sokkal egészségesebb a meleg ital, mint a hideg. Tudományosan kimutatott tény, hogy...

- Megyek, megkeresem - szakította félbe Olivér. - És köszönöm - tette hozzá menet közben. De mert udvariatlanságnak érezte, hogy kurtán-furcsán faképnél hagyja az öreget, megállt egy pillanatra, és a sövényre mutatott. - Szép munka!

- Az ám, méghozzá a tűző napon, mikor árnyékban harminc fokot mutat a

hőmérő higanyszála! - A kertész levette a sapkáját, és zsebkendőjével törölgette kopasz fejét. - Maga az az amerikai, aki úgy egy hete a tiszteleteséknél teázott?

A férfi felsóhajtott. Megfeledezett róla, milyen gyorsan terjed faluhelyen az efféle hír.

- Igen, én vagyok az - felelte már a kapuból.

Alig csengetett be, Fliss máris ajtót nyitott. A lány lihegett, alig kapott levegőt. Talán látott az ablakból, és lerohant a lépcsőn? - futott át Olivér fején.

- Hello! - Lynchnek tetszett, hogy a lány odahaza sem nadrágban szaladgál. Fliss hosszú, majdnem bokáig érő tarka vászonszoknyát viselt - amely sajnos, eltakarta formás, hosszú lábát -, és vállpántos felsőrészt. A férfi megcsodálhatta tejeskávészínű karját és vállát. Hosszú haját ezúttal varkocsba fonta. - Nagyon meglepi, hogy itt vagyok?

- Őszintén szólva nem.

- Ez jó vagy rossz rám nézve? Csak nem várt?

Fliss megnedvesítette az ajkát. Olivérnek uralkodnia kellett magán. Legszívesebben azonnal megcsókolta volna.

- Féltem, hogy visszajön - felelte a lány hűvösen. - Minek köszönhetjük a látogatást?

Lynch a veranda lépcsőjére tette egyik lábát, hüvelykujját szokása szerint a farmere övébe akasztotta.

- Nem is sejtí? - Csalódott volt, mert Fliss hangjából elutasítást hallott kicsendülni. - Hogy vannak?

- Nem hiszem, hogy igazán érdeklí. - A lány udvariasabban hozzátette: - Köszönöm kérdését, a papa jól van, és én is egészen jól voltam, míg maga fel nem bukkant.

Amint meglát, rögtön támadásba lendül... Olivér elfintorodott.

- Haragszik rám a múltkori este miatt? Csupán azért ajánlottam fel a fuvart, mert szívességet akartam tenni. Félreértette? Kár...

Fliss mélyet lélegzett.

- Igazán megható a gondossága, de megérthetne. Nem volt kedvem beülni a kocsiba magához és nem túl szívélyes barátnőjéhez.

- Rose? - vont a vállát a férfi. - Ami igaz, igaz, néha elég sértő tud lenni... főleg, ha féltékeny.

- Ide figyeljen!

- Természetesen magára féltékeny - folytatta zavartalanul Olivér. - Ő ugyanis soha nem találkozott még ilyen ártatlan angol szépséggel. Egyébként én sem.

A lány elpirult.

- Csak azt ne képzelje, hogy az otromba bókjaival...

- Az ördögbe! - szaladt ki Lynch száján, de rögtön meg is bánta. - Nem veszekedni jöttem.

- Hanem?

- Látni akartam. - Hogy a csudába jutott eszembe meglátogatni? Csak az időmet pocsékolom. Úgysem hiszi el, hogy nem rossz szándékkal jöttem.

- Fáradjon beljebb! - invitálta feszülten Fliss. Intett a kertésznek, aki figyelte a párbeszédet, de bizonyára semmit sem hallott belőle. - Az apám a templomban van. Szerdán délelőttönként az egyházközség idősebb tagjainak tart ájtatosságot. Tizenkettőig.

Olivér követte a lányt a paplakba. Odabent Fliss nekidőlt az ajtónak. Lynch megcsodált egy szép, régi faragott szekrényládát, s mikor visszafordult, látta, amint a zöld üvegen áttörő napsugár glóriát von a lány feje köré.

Szíve nagyot dobbant. Oly szép, és oly kiszolgáltatottnak látszik... Szeretném magamhoz ölelni, megvédeni... nemcsak Róberttől, Rose-tól meg az egész zűrzavartól, amit James Hastings hagyott maga után, hanem elsősorban magamtól. Hiszen fél tőlem szegényke... Mégis bátran beengedett a házba, kockáztatva jó hírét. Szabad prédája lesz a pletykálkodóknak.

Ám Olivér a következő pillanatban minderről megfeledkezett. Akárhogy igyekezett, képtelen volt távol tartani magát Flisstől. Elhallgattatta lelkiismeretét, hozzálépett, kezét kétoldalt az ajtónak támasztotta, és szájával könnyedén megérintette a lány ajkát. Tekintete a nyakára tévedt, meglátta heves érverését. O, egek! Ugyanolyan izgatott, mint én! S milyen édes a teste illata!

- Ugye visszavártál? - kérdezte halkán, és lecsúsztatta Fliss vállpántjait. Gyengéd csókjától a lány megremegett. - Már egy hete minduntalan rád gondolkok... ugyan, miket beszélek! Az első találkozásunk óta...

- Ne hazudj! - felelte rekedten a lány.

- Így igaz. Nem felejtettem ám el azt az ölelést. Hastingséknél az estélyen bunkó módon viselkedtem. Bocsáss meg!

- És mi van Rose-zal?

- A pokolba vele! - A férfi lágyan simogatta Fliss arcát. - Szörnyen féltékeny voltam. Ahányszor az a hibbant fickó hozzád ért, ösztönösen vettem volna magam rá. Észrevetted?

- Nem...

- De... - bizonygatta Olivér. Mindkét kezével megfogta a lány arcát, s kisujjával a füle mögötti érzékeny bőrt cirógatta. - Tudod te azt jól. Látod, most már nem is védekezel.

Fliss nagyot nyelt.

- Teljesen összezavarodtam.

- Azt hiszed, én nem? O, Fliss, annyira kívánlak!

- Ne, kérlek!

- De igen! Hiába vagy menyasszonya annak az elviselhetetlen alaknak, mi ketten ugye fontosabbak vagyunk? - Alig mondta ezt ki Olivér, máris tisztában volt vele, hogy túl messzire ment. Fliss köszoborrá dermedt, tekintete elutasítóvá változott. Nem kellett volna Róbertre emlékeztetnie.

- Nem! Tévedés! - felelte a lány nyugtalanul. - Akármit is mondasz, ostobaság volt behívnom téged a házba. Bolond voltam, azt hittem, megbízhatok benned. Olivér mélyen nézett Fliss szemébe.

- Bízatsz bennem.

- Ó, igazán? Mondd, mit tennél az én helyemben? Kockáztatnád a jegyességet, mert Mr. Lynch valamilyen oknál fogva bosszút akar állni Róberten?

- Nem forralok semmit a Hastingsek ellen - válaszolta nem sok meggyőződéssel a férfi. Fliss sajnós, fején találta a szöveget...

- De nem is imádod őket. - A lány ellökte magát az ajtótól. - Nagyon szépen kérlek, menj el!

Tiszteletre méltóan becsületes, ismerte el magában Olivér. Ha viszont most nem ragadom meg az alkalmat, talán soha többé nem lehetünk kettesben.

- Várj! Ne tedd ezt velem!

- Mit? - fordult a férfinézve Fliss. - Elmondtál mindent, ami a szívedet nyomta. Sikerült megaláznod. Nem elégszel meg ennyivel?

- Nem. - Olivér hirtelen úgy határozott, merészebb lesz, mint tervezte. - Egyáltalán nem - tette hozzá, és nem törődve a lány elképedt tekintetével, megragadta mindkét karját. Magához húzta Flisst, és csókkal zárta le szóra nyitott száját.

Leírhatatlanul forró és forró az ajka... A férfi majd esztétét veszítette. Erezte mellette a lány vágytól merev mellbimbóit, s Fliss tenyere szinte átégette a selyeminget, amint megpróbálta eltaszítani magától Olivért.

Nincs rajta melltartó? - találgatta Lynch. Ha mégis, az csak valami vállpánt nélküli semmiség lehet. Nem merete elhamarkodni a dolgot, ellenállt a kísértésnek, nem érintette, becézte a telt kebel kemény bimbóját. Minden szenvedélyét, vágyakozását a csókba fojtotta. Kétszer már elpackázta az esélyeit. Harmadszorra óvatossabb lesz!

Fliss gyengéden megérintette a férfi mellét. Olivér próbálta megfejtetni, mit fejez ki ez a mozdulat. Felgerjedt állapotában az odaadás legkisebb jelétől is elveszítheti önuralmát.

S pontosan ez történt...

Csókolózás közben Fliss sóhajai többet árultak el, mint amennyit a lány valaha is bevallott magának.

Soha nem ismerné be, de ugyanolyan kétségbeesetten epekedik, mint én, gondolta Olivér. Most már biztos volt benne, hogy a lány nem vele, hanem a saját vágyaival küszködik. Fliss féktelen szenvedélye, odaadása újdonság volt számára, és nemcsak kívánczóságát fokozta, de büszkeséggel is töltötte el.

Egyre vadabban csókolta, simogatta a lány nyakát, vállát, hátát. Miközben nyelvük érzéki csatát vívott, Olivér lejjebb csúsztatta a vállpántokat, s ezzel majdnem egészen szabaddá váltak a telt, tökéletes keblek.

Nem merete levenni Flissről a felsőrészt, mert attól tartott, hogy bármelyik pillan-

lanatban beléphet a konyhából Mrs. Neil. Minden akaraterejét össze kellett szednie, mert a lány gyengéden simogatta nyelvvel az ajkát. Ki tudja, viszontláthatom-e még? - hasított Olivérbe a gondolat.

Keze lejjebb vándorolt a karcsú derékra, lapos hasra, kerek csípőre. Sóváran szorította magához Flisst, és elképzelte, milyen csodálatos lenne meztelenül ölelni őt.

A lány kérdően nézett rá.

- Mrs. Neil? - nyögte ki nagy nehezen Olivér.

- Nincs itt - rázta a fejét Fliss - Ma nem jön. Beteg a nővére, és... - Bizonytalanul simogatta a férfi arcát.

Megint védekezni fog, riadt meg Olivér. A lány tekintete Lynch száján pihent meg, aztán óvatosan érintette ujjával az ajkát. A férfit annyira felizgatta ez a mozdulat, hogy már-már bekapta Fliss ujját, de ösztönei azt súgták, fékezze magát. El is nyerte jutalmát. A lány szája az övéhez közeledett.

- Csókolj! - kérte rekedten Fliss.

Több sem kellett Olivérnek.

- Ne itt! - felkapta a lányt, és már vitte is fel a lépcsőn.

Könnyen megtalálta Fliss hálószobáját. Két ajtó állt nyitva az első emeleten. Az egyik a papa birodalmáé. Ott hevert egy széken Hayton tiszteletes papi öltözéke. Olivérnek egy pillanatra büntudata támadt, de gyorsan elfojtotta.

Fliss derűsen, nőiesen berendezett szobájába érve Lynch felhajtotta az ágy takaróját, és lefektette a lányt. Aztán lerúgta a cipőjét és mellé bújt.

- Gyönyörű vagy. Ugye tudod? Ó, szűzanyám, sosem láttam még ilyen szépséget - suttogta a férfi Fliss kipirult arcát cirógatva.

- Ne túlozz... - A lány szeméből epekedés sugárzott. Olivér megsejtette, hogy Fliss teljesen tapasztalatlan. Egy másodperc tört részéig átvillant fején a kérdés: miért hanyagolta el jegyesét Hastings?

Aztán már ez sem érdekelte. Szenvedélyének lángja még soha nem csapott ilyen magasra. Alig várta, hogy magáévá tehesse a lányt. Arcát forró csókokkal borította, keze felderítő útra indult a testén. Lehámozta róla a puha csipke melltartót is, lassan hajolt fölé, és szájába vette az egyik duzzadt bimbót. Nyelvvel oly izgatóan simogatta körül, hogy Fliss felzihált, mindkét kezével a férfi dús hajába túrt, aztán Olivér vállába vájta körmeit. Közben csípőjét önkéntelenül felémelve feszült hozzá.

A gyönyörű keblek becézgetése közben a lány gombolgatni próbálta Olivér ingét. A tapasztalt férfi ügyesen, gyorsan szabadult meg a ruhadarabtól. S mikor végre Fliss keble a meztelen melléhez simult, alig bírt gátat vetni érzéseinek.

Nem elégedett meg ennyivel, a lány egész testét akarta látni. Felkőnyökölt, s oly mohón húzta le a szoknyát, hogy elszakadt a vékony vászon. De ki törődött most ezzel? Veszek neki egy tucatnyi újat, gondolta Olivér.

Már csak a csipkebugyi maradt hátra. A férfi vágyakozva nézte a vékony anya-

gon átsötétlő bundácskát, a karcsú, hosszú lábat. Megremegett, fejét a puha dombra hajtotta. Érezte a lány félreérthetetlen sóvárgását, de igyekezett fékezni izgalmát.

Fliss készségesen emelkedett fel, hogy Olivér lehúzhassa róla a bugyit. Combját önkéntelenül odaadón tárta szét, anélkül hogy tudta volna, mit tesz.

Annál jobban tudta a férfi, mi történhet, ha túl hosszúra nyúlik az előjáték. Iszonyúan felsülhetek, gondolta, de mégsem bírt ellenállni a kísértésnek, simogatni kezdte az eddig bugyiban rejlő helyet. Ujjával megtalálta a legérzékenyebb pontot.

Fliss összerezett. Lynch már-már azt hitte, arra kéri, hagyja abba. Ám amint visszahúzta az ujját, a lány feszülten, bátorítón szorította kezét Olivérére.

- O, istenem! - zihálta.

- Ne félj! - súgta a férfi magában szitkozódva, mert reszkető kezével nem tudta elég gyorsan kigombolni a nadrágját. Végül - izgalma tetőfokán - sikerült megszabadulnia a farmertől.

Fliss - Olivér álmainak, vágyainak megtestesülése - lehunyt szemmel feküdt, hosszú haja kibomlott, szétterült a párnán. A férfi visszafogta magát. Azt akarta, szerelmese nézzen rá, lássa, mennyire kívánja.

Óvatosan megfogta és magához vonta a lány kezét, hadd érezze tettekre színgalmát. Olivérben a behatolás vágya immár elviselhetetlenné fokozódott, de még mindig uralkodott magán. Flisst figyelte, s megpróbálta semmibe venni a maga követelőző testét.

A lány ekkor felnyitotta szemét. Pillantása a kezére esett, s lélegzet-visszafojtva pihegte:

- Olyan... nagy vagy... Olivér.

- Tehát tudod, hogy én vagyok az?

- Hát persze - Fliss bal kezével a férfi arcát simogatta. - Nem csókolnál meg?

- De, sőt... Ó, nem bírom tovább... Alig várom! Fogadj magadba! -nyögött fel hangosan Olivér.

9. FEJEZET

- Készen vagy már vele, Felicity? - Matthew Hayton türelmetlenül keresgélt lánya íróasztalán.

Fliss még soha nem hagyta cserben édesapját. Ezen a délelőttön azonban csak ült és bámulta az írógépet.

- Mondtál valamit, papa?

- Megfeledeztél a kéziratról? Tegnap este adtam oda. Vagy már el is készült?

- Jaj, nem... - A lány elpirult. - Ne haragudj...

- Nem érzed jól magad? - ráncolta homlokát a lelkész, és megtapogatta Fliss homlokát. - Ó, egek! Egészen forró! Beteg vagy?

- Nem, kutya bajom. - A lány megpróbálta összeszedni magát. - Itt van, megtaláltam. Odaadjam?

- Csak ha legépelted. - A papa nem mutatta ki csalódottságát. - Hiszen tudod! Ma nálunk ebédel az érsek. Szerettem volna neki megmutatni a munkámat.

- Máris nekilátok - nyúlt büntudatosan a kézirat után Fliss.

- Ne, hagyd csak! - Matthew Hayton megveregette lánya vállát. - Látom, nem vagy formában. Elboldogulunk a kézzel írt feljegyzéssel is, ha az érsek érdeklődik iránta. Ha pedig nem tudja kisilabizálni az írásomat... nos, ezen ráérünk akkor törni a fejünket.

- O, papa! - Fliss siralmasan érezte magát. Nemcsak az el nem végzett munka miatt. Főleg azért, mert megcsalta Robertet, ráadásul a saját ágyában...

Hogy is tehettem? - tépelődött. Be sem kellett volna hívnom őt a házba, hiszen nem fért hozzá kétség, mi a szándéka. Nem értem magamat... Azzal, hogy az övé lettem, akaratom ellenére a hatalmába kerültem. Hiába, ha Olivér Lynchről van szó, csődöt mond a józan eszem, vallotta be magának őszintén. Mellette vége a nyugalmanak, önfegyelmeknek, elveszítem az ítélőképességemet. Őt pedig még az sem zavarta, hogy más menyasszonya vagyok.

Fliss világéletében józanul, higgadtan cselekedett, egészen addig, míg Olivérrel nem találkozott. Ó, szegény papa! Mit szólna, ha máskor oly tartózkodó gyermekét egy idegen férfival találná az ágyban, gátlástalanul ölelkezve? A lány szinte el sem hitte a történeteket. Csupán a furcsa bizsergés, melyet akkor érzett, ha együtt-létükre gondolt, bizonyította, hogy nem álmodta az egészet. Mégis... valahogy valószínűtlennek tűnt... Pedig rész vett benne, sőt bátorította csábítóját. Soha nem

hitte volna magáról... Lefeküdtem valakivel, akit alig ismerek, Robertet meg hónapok óta hitegetem, fontolgatta mindig újra meg újra.

S ha nem is vallotta be, a szíve mélyén nagyon jól tudta, mindez azért történhetett meg, mert úgy hat rá Olivér, mint még soha senki.

Kezdetől fogva nyugtalanított, veszélyesnek éreztem. Attól féltem, leleplezi, milyen is valójában a kapcsolatom Róberttel...

Nem, ez így nem igaz. Szeretem a vőlegényemet, bár Olivér valamilyen rejtélyes oknál fogva megigézett. Pedig azt az embert megvetem. Meg magamat is, mert ilyen felemás helyzetbe keveredtem, győzködte magát Fliss.

Bezzeg, mikor együtt voltak, egy pillanatig sem gondolt a lehetséges következményekre. Csak egy volt fontos: csókolja, ölelje Olivér, elégítse ki a vágyakozását.

Ez történt... kielégítette. Minduntalan erre kellett gondolnia. Felidézte a férfi erős, hajlékony testét. Majd esztétikusan, mikor szenvedélyesen, féktelenül, s mégis gyengéden szerette és a gyönyör csúcsára juttatta. Olyan volt ez az élmény, mintha egy új világot fedezett volna fel. Valószínűtlen, csodálatos, boldogító... Belecsimpaszkodott Olivérbe, körmét a vállába vágta, sikolyai fokozták a férfi szenvedélyét. Lynch tetőtől talpig végigcsókolta, s arra kérte, mondja ki hangosan, mit érez.

Utána elaludt a férfi ölelő karjában, és mire felébredt, Olivérnek se híre, sem hamva nem volt. Ha a párna nem őrzi a férfias illatot, ha a ruháit nem látja szét-szórva heverni a padlón, azt hitte volna, álmodott.

Az öröm elszállt, a csalódás megmaradt. Megalázottnak, kifosztottnak érezte magát, hiszen Olivér egyszerűen faképnél hagyta, miután megkapta, amit akart. Tudja-e, hogy Róberttel sosem szeretkeztem? - tűnődött Fliss.

Borzasztóan szégyellte magát. Olivér nem is védekezett, jutott eszébe. Megkérdezte legyen-e elővigyázatos, de Fliss csak a fejét rázta, oly sürgetően vágyott az egyesülésre.

Uram teremtőm, milyen ostoba is voltam! Pedig tudtam, ki a szeretője, és azt is, hogy nem szakít miattam Rose Csanggal. Nem jelentettem neki semmit, mégis kiszolgáltattam magam. Megkívánt, és bebizonyította mindkettőnknek, hogy megkap, ha akar. Törődött is vele, megbánt-e vagy sem. Kedvét töltötte, jól szórakozott. Csak ez volt neki fontos.

Mindez tegnap történt. Fliss délben az apja hangja zökkentette vissza a valóságba. A tiszteletes Mr. Hooddal beszélt odakint. A papának soha nem szabad semmit megtudnia! Isten ments, ilyesmivel terhelni... Egyedül kell megbirkóznia a gondjával.

Mire a lelkész hazajött a templomból, Fliss letörölte könnyeit, megfésülködött. A szoknyát, amelyet Olivér elszakított, a szekrény mélyébe rejtette. Remélte, az apja nem veszi észre, hogy átöltözött..

Az álmatlanul töltött éjszaka után egyre nehezebben titkolta feldúlt lelkiállá-

potát. Nyilván most tör ki rajta az elfojtott idegesség. Ráadásul ma Róberttel is szembe kell néznie. Szórakozottságában még az apja kéziratáról is megfeledkezett.

- Mondd csak, nem vesztetek össze Róberttel? - kérdezte váratlanul a papa. - Nem szeretnék kíváncsiskodni, de a vőlegényed talán rossz néven vette, hogy Olivér Lynch tegnap újra itt járt.

- Ó, dehogy! - Fliss csodálta, milyen tárgyilagos a hangja.

Olivér látogatását meg sem kellett említenie édesapjának, Mr. Hood már elűjságolta neki. A lány nem fűzött hozzá megjegyzést. Meghagyta a papát abban a tudatban, hogy Lynch vele, a tiszteletessel akart beszélni.

- A vőlegényed nem járt itt tegnap este - jelentette most ki Matthew Hayton.

Fliss szorgosan rakosgatta a papírlapok közé az indigót. Nem nézett az apjára.

- Említettem már, hogy Londonban szállt meg, mert korán reggel értekezet tartanak.

- De... hiszen panaszkodott neked. Azt mondta, kiszorítják a vezetésből - érvelt türelmesen a tiszteletes. - Elhallgatsz előlem valamit, Felicity? Bajban van a vőlegényed?

- Bajban? Hogy érted ezt?

Matthew Hayton megvonta a vállát.

- Ha tudnám, nem kérdezném. Mikor Lynchcel beszéltem - tette hozzá habozva -, az volt a benyomásom, mintha ő többet tudna erről. Talán csak képződtem, de minthogy tegnap kerestem...

- Udvariassági látogatás volt, apukám. - Fliss megint elszégyellte magát. Micsoda képtelen hazugság! - Ha fontos a mondanivalója, megvárt volna.

- Lehet - bólintott a papa. - Igen, azt hiszem, igazad van. Azért ha újra eljön, kédek, próbáld tartóztatni. Rendkívül érdekes ember.

A tiszteletes végre abbahagyta a beszélgetést. Készült az érsek fogadására. A lány megkönnyebbülve ment a kertbe gyomlálni.

Róbert már aznap délután betoppant. Úgy beszéltek meg, este találkoznak, megnéznék egy kiállítást Markét Risborough-ban. Fliss a konyhában volt, mikor meghallotta a hangját. Nyugtalanul fontolgatta, miért jött három órával korábban.

- Csak Mr. Hastings az. - Mrs. Noel észrevette, hogy a lány elsápadt.

Fliss hátán végigfutott a hideg. Hátha Olivér is ott volt a **londoni** értekezetlen, és említett valamit Robnak... Időt akart nyerni, igazgatta a frizuráját a konyhai tükörben. Az érsek látogatásakor minden simán ment, nyugtatgatta magát. Róbert előtt is el tudom titkolni az idegességemet.

Szerencsére vőlegényét nem találta egyedül a nappaliban. A papa éppen sherry vei kínálta a vendéget.

- Sajnos, nincs erősebb ital a házban - mondta. Flissnek rögtön az a kérdés jutott eszébe, hogy miért van Róbertnek erősítésre szüksége.

- Köszönöm. - Hastings felhajtotta a sherryt, s csak azután üdvözölte jegyesét.

- Jó, hogy jössz, kedvesem. Itt van Róbert.

- Látom. - A lány meglepetést színlelt. - Történt talán valami?

- Miből gondolod? - bosszankodott Hastings. Poharát visszanyújtotta reptáért a tiszteletesnek. Felállt, s mire Fliss észbe kapott, magához rántotta, és nedves, sherryízű száját az ajkához szorította. - Csak azért jöttem hamarabb, mert sürgősen látni akartalak.

A lány Róbert válla fölött bocsánatkérő pillantást vetett apjára. A tiszteletes - bár legszívesebben kettesben hagyta volna a fiatalokat - még egy pohár italt töltött.

- Tessék, Róbert - tartotta oda a poharat, és Hastings kénytelen volt elengedni Flisst.

- Jól sikerült az értekezlet? - kérdezte óvatosan a lány. Szokatlannak érezte vőlegénye viselkedését. Valami történt, az biztos, gondolta aggódva. Remélem nem olyasmi, aminek köze van hozzám és Olivérhez.

- Igen. Nagyon érdekes volt, és tanulságos.

Fliss gyomra görcsbe rándult.

- Tanulságos?

- Az ám! - Róbert felhörpintette a második adagját. Látszott rajta, szívesen inna egy harmadikat is, de nem mer kérni. - Beválasztottak a felügyelőbizottságba.

- Ó, Rob, ez nagyszerű!

- Igen? - Hastings hangja feltűnően gúnyos volt.

- Hát nem ezt kívántad?

- De, persze. - A fiatalember megvetően biggyesztette el a száját. - Furcsa, milyen meglepetések érik néha az embert.

Fliss megdöbbenve nézett rá.

A lelkész elvette az üres poharat, s megköszöri torkát.

- A londoni irodát fogja vezetni, fiam?

- Lehet - ráncolta a homlokát Róbert. - Még nem tudom.

- Rob! - Flissnek nagy kő esett le a szívéből. Nem sejt semmit... - Ezek szerint Rose Csang megbízik benned! - lelkesedett rá egyáltalában nem jellemzően.

- Aha. - Ez nem úgy hangzott, mintha Hastings örülne. - Most az egyszer nem volt ott az a Lynch. Rose szerint a fiújának nincs semmi köze a céghez.

- Nincs? - A lány izgatottan nyelt egyet.

- Élősdí alak, mindig is tudtam. Azt hiszi, az ujjá köré csavarhatja Rose-t, de nagyon téved. - Róbert rosszindulatúan mosolygott. Akármilyen történt Londonban, Hastings úgy festett, mint akinek egyetlen gondja Lynchen felülkerekedni.

- Kénytelen vagyok vitába szállni magával - szólalt meg váratlanul Matthew Hayton. - Jómagam nem tartom élősködőnek Mr. Lynchet. Ellenkezőleg, kimonodottan értelmes, egyenes jellemű és művelt ember. Tudta, hogy jogot tanult? - A tiszteletes kicsit tétozott, mielőtt folytatta: - Ezzel nem önként dicsekedett el.

Én kérdeztem meg, mi a képzettsége. Feladta a hivatását, és belépett a hadseregbe. A vietnami háború évei a fiatal katonáknak köztudomásúan mindmáig kiható testi-lelki megpróbáltatást jelentettek.

- És ez feljogosítja arra, hogy a húgom pénzéből éljen?

- Nem. - A magas, szikár Matthew Hayton kihúzta magát, és szigorú hangon utasította rendre leendő vejét: - Csupán azt akartam ezzel tudtára adni, hogy aki mindig nyugodt, kényelmes körülmények között élt, az ne ítélkezzék meggondolatlanul egy háborús veterán felett.

- Ide figyeljen, tisztelendő úr...

- Kérlek! - Fliss a két férfi közé vetette magát. Erről a témáról sürgősen el kell terelni a figyelmet, mielőtt szóba kerülhetne Olivér második látogatása. - Nem mindegy, mi a véleményetek arról az amerikaiáról? Semmi köze a vállalatához. Nem te mondtad, Rob? Beszéljünk inkább az új beosztásodról!

Hastings szívesen vitatkozott volna tovább, de elhallgatott. Nem akarta elmérgesíteni kapcsolatát Fliss apjával.

- Igazad van - helyeselt.

- Elnézést, dolgom van - jelentette ki a papa. - Magatokra hagylak benneteket.

Róbert nyomban ölelgetni kezdte volna jegyesét, de Fliss ügyesen kisiklott a karjai közül. Hirtelen úgy érezte, megfullad a nappaliban, kinyitotta a verandára nyíló ajtót. Nagyot szippantott a friss levegőből, és gyorsan beszélni kezdett, nehogy Róbert észrevegye idegességét.

- Mesélj! Tulajdonképpen mi a helyzet?

- Hogy érted ezt? - Hastings összevonta szemöldökét.

- Úgy látom, nem is örülsz a beválasztásodnak. Talán Rose kellemetlenkedett?

Róbert előregörnyedt, kezét zakója zsebébe süllyesztette. A megbeszélésen viselt sötétkék öltönyében szemlátomást melege volt, bár az inge nyakát már kigombolta.

- Rose-zal nincs semmi bajom - felelte tétován.

Fliss kérdően, meglepődve nézett rá.

Hastings közönyösen vállat vont. Bizonyára nem felejtette el, hogyan szedte le még nemrég a keresztvizet féltestvéréről.

- Akár tetszik, akár nem, ő most már a családhoz tartozik.

- Értem - válaszolta Fliss, pedig meglepte a pálfordulás.

- Tudom, mit gondolsz. Azt hiszed, azért változott meg róla a véleményem, mert tagja lettem a felügyelőbizottságnak. Tévedés. - A fiatalember elpirult. - Nem olyan egyszerű az egész, mint feltételeztem. Apánk halála óta nagyon nehéz dolga van Rose-nak. Ezért nekünk, mármint az anyámnak és nekem, támogatnunk kell őt.

- Ó! - Ha Hastingsék családtagként fogadják be Rose Csángót, állandó ven-

dég lesz Sutton Grange-ben, ami azt jelenti, hogy Olivér Lynchet is magával hozza. Rendszeresen találkoznom kell vele? A lány megrémült.

Róbert észrevehetett rajta valamit.

- Mi bajod?

- Semmi, csak csodálkozom. Tegnap még ki nem állhattad Rose-t. - Ezentúl elővigyázatosabb leszek, határozta el Fliss.

- Igaz - ismerte be kelletlenül Hastings -, de együtt kell vele dolgoznom. Ő intézi a pénzügyeket, tőle függünk anyagilag. Nem mindegy, honnan jön a pénz? Fő, hogy sok legyen belőle.

Fliss kíváncsi lett.

- Mit jelent ez a gyakorlatban?

- Semmit - kapta el a tekintetét Róbert. - Az égvilágon semmit. Csak hangosan gondolkoztam. Gyere, induljunk Markét Risborough-ba! Megvacsorázunk, aztán megnézzük azt a kiállítást.

- Jó.

- Akkor átöltözöl?

- Máris? De... - Fliss végignézett jegyese utazástól gyűrött öltönyén. - És te? Nem veszel fel másik ruhát?

- Nem. - Róbert megint elpirult. - Nincs kedvem most hazamenni. Talán nem felel meg ez az öltöny?

- Anyád nem vár? Biztosan érdekli, mi történt a reggeli értekezleten.

- Ő is ott volt - felelte közömbösen Hastings. - Idejövet letettem Sutton Grange-nél. - Róbert az ajkába harapott. - Na mi lesz? Megyünk vagy sem? Döntsd már el végre...

10. FEJEZET

- Úgy véli, a nő a másik örökös is beavatta kisdéd játékaiba? - kérdezte elgondolkodva Archibald Lightfood. - Ekkora kockázatot vállalt volna?

- Nem feltétlenül. - Olivér mérlegelni próbálta a lehetőségeket. - Elképzelhető persze az is, hogy a kínai lány összevissza hazudozik. Talán mégis bevette a buliba a féltestvérét, bár a fiatalember nem elég eszes és titoktartó az ilyesmihez. Szerintem a nő tudja, mit csinál, de nem vagyok tisztában az indítékaival. Semmit sem bíz a véletlenre. Különösen nem ilyen kényes ügyben.

Az ezredes egyetértett.

- Mit feltételez? - tudakolta.

- Egyelőre semmit. Várok, míg kialakulnak a dolgok. Megmondtam a kis sárkánynak, ahogy maga nevezi, hogy jövő hét végén visszautazom Hongkongba, tehát...

- Az ördögbe! Mi a fenének jön ide? - Az ezredes indulatos szitokáradatot zúdított beosztottjára. - Ember, csak nem adja fel?

- Nem, dehogy! Tudja, attól tartok, gyanút fog a csaj. Úgy gondoltam jobb ha elmegyek Angliából egy időre. Üzletembernek adtam ki magam, ne felejtse el! Nem tétlenkedhetek feltűnés nélkül a végtelenségig Londonban, mikor egyre azt mondogattam neki, számomra időpocsékolás kísérgetni őt. Hátha kibök valamit, hogy maradásra bírjon.

- Ertem. Remélem, beválik az elgondolása.

- Igen, én is ebben reménykedem. - Ha tudná Lightfood, mivel tölti az idejét „legjobb” ügynöke, dührohamokban fetrengene, gondolta Lynch. - Mihelyt megtudok valamit, felhívom.

- Két napja van rá - fontoskodott az ezredes, de addigra Olivér már letette a kagylót.

Bizakodásának nem sok alapja volt. Kapcsolata Rose Csanggal eléggé elhidegült. S ennek oka az volt, hogy ő fülig beleszeretett Felicity Haytonba.

Előző este összevessztek Rose-zal, tehát elég valószínűtlen, hogy a nő olyan csábító ajánlattal állna elő, amellyel maradásra akarná bírni.

Olivér mérhetetlenül haragudott magára. Máskor mindig hidegvérűen, céltudatosan dolgozott. Semmi és senki nem vonta el figyelmét feladatáról. Viszonyát Rose Csanggal is titkosszolgálati tevékenysége részének tekintette. Soha nem té-

vesztette szem elől a célját. S most... minden eddigi kiváló teljesítménye kárba veszhet, mert menthetetlenül belehabarodott Flissbe.

Mi ütött belém? Öregszem? Éppen a titkos nyomozás kellős közepén tört ki rajtam a kapuzárási pánik? Mit szólna az öreg Archie, ha közölném vele, otthagytok csapat-papot, mert gyengéd szálak fűznek az egyik gyanúsított személy menyasszonyához?

Olivér felnyögött, amint elképzelte, miket váгна a fejéhez Archibald Lightfood, ha megtudná az igazságot. Nem értette magát. Eddig idegen volt tőle minden mély érzélem. Éppen egy lelkész lányába kellett beleszeretnie?

Márpedig ez történt. Most aztán mi lesz? Legkevésbé az zavarta, hogy felszarvazta Hastingset. Korábbi halvány lelkiismeret-furdalását csillapítandó úgy okoskodott, hogy eddig sem viselkedett úriemberhez méltóan. Aki a titkosszolgálatnak dolgozik, nem válogathat az eszközökben. Vannak helyzetek, amikor sutba kell dobni az erkölcsről vallott nemes nézeteket. Az a tény is hidegen hagyta, hogy veszélybe sodorta kapcsolatát Rose Csanggal, pedig ezzel sokat kockáztatott. A kínai lány kemény és kíméletlen, akár az apja volt.

Inkább Fliss miatt nyugtalankodott. Mindig újra és újra mérlegre tette a történeteket, és szemrehányásokkal árasztotta el magát. Hátha csupán érzéki vágyának engedve csábította el a lányt? Hangulata napról napra pocsekább lett. Főleg azért vetette meg magát, mert visszaélt Fliss tapasztalanságával. Nem mentegethette ezt a lépését azzal, hogy a munkáját végzi. Hastings jegyesének elcsábítása nem tartozik a vállalt feladathoz. Szégyenkezett, mikor felidézte, hogyan használta ki a lány érzéki vágyakozását. Hiába próbált azzal vigasztalódni, hogy a közös élmény őt, Olivért is a lelke mélyéig felkavarta. Életében először akkor vesztette el a fejét, de Fliss ezt nem tudhatja... Valószínűleg soha nem bocsát meg neki. Azt hiszi, kihasználta.

Talán legjobb lenne mindkettőnknek, ha Fliss megmaradna ebben a hitében. Mit remélhetek tulajdonképpen? Mire mennék a megértésével? Amit elvállaltam, mindenképpen teljesítenem kell.

Olivér az esetet példának tekintette arra, mit nem szabad tennie egy titkos ügynöknek. Az is aggasztotta, hogy a szeretkezéskor nem védekezett. Képtelenség lett volna megtenni a kellő óvintézkedéseket. Olyan volt akkor, mint egy éretlen kamasz. Eszét vette a sürgető vágy. S még most, borús, bűnbánó lelkiállapotában is feltámadt testében a sóvárgás.

Jaj nekem! - sóhajtott fel. Az egyszeri együttlét nem elégített ki. Még mindig szünet nélkül kívánom Flisst. Egy egész élet nem lenne elég, hogy csillapítsam az éhséget, amelyet ez a lány keltett bennem. Hogy az ördögbe figyeljek a munkámra, mikor más sem jár a fejemben, mint hogy mikor láthatom őt viszont!

Flissnek és talán nekem is az lenne a legjobb, ha ez soha többé nem történne meg... Nemsokára férjhez megy Hastingshez. Józanul szemlélve a dolgot, a vő-

legény még hálás is lehet nekem, mert felkeltettem a lány érzékiségét. Valami azt súgja, Róbert nem alkalmas erre.

Olivér megvetően húzta el a száját. Ugyan miért próbálom magam ámítani, ahelyett hogy beismerném, mennyire fáj őt elképzelni egy másik férfi karjában? Az a lány az enyém volt, és én többre vágyom holmi futó kalandnál.

Ez persze a legnagyobb örültség. Ebben a játékban csak én lehetek a vesztes, hiszen Fliss Hayton menyasszonya. Csodaszép élmény volt, de ennél többet nem remélhetek. Térj észhez, Lynch! Azzal törődj inkább, amiért Londonba küldtek, intette magát.

Ezentúl több figyelmet kell szentelnem Rose-nak, máskülönben Hastingsnek sikerül őt ellenem hangolnia. Ezt pedig mindenáron meg kell akadályoznom.

Olivér nem akarta, hogy kárba vesszen a feladatra fordított fáradság és idő. Nem vallhat kudarcot!

- Kik azok, Rob? Miért kell velük okvetlenül megismerkednem? Ha a vállalat érdekében...

- Régen is összejöttél az apám üzletfeleivel, Fliss - szakította félbe Róbert.

A lánynak semmi kedve nem volt találkozni Rose Csanggal és Olivér Lynchesel.

- Igen, de...

- Ide figyelj, babám! Tedd meg, amire kérek. Ez a legkevesebb, amit elvárhatok tőled - vágott ismét a szavába Hastings. - Örülj neki, hogy sikerült bejutnom a vezetőségbe. Azok az emberek tudni akarják, kivel van dolguk.

- Kik azok az emberek? Miért nem hívtad meg őket Sutton Grange-be?

Róbert türelmetlenül járkált fel-alá a nappaliban.

- Nem értem, mi bajod van. Nem bízol bennem? Miért nem akarsz velem jönni? Attól félsz, kétágyas szobát veszek ki a szállodában?

- Ó. Rob...

- Nem akarsz nekem segíteni? Belátóbb is lehetnél. Utóvégre a kettőnk érdekében fáradozom.

A lány gondterhelten nézett vőlegényére. Azért vagyok ilyen bizonytalan, mert rossz a lelkiismeretem? - latolgatta. Vagy mert Róbert magyarázkodása egyre zavarosabb? Mióta beválasztották a felügyelőbizottságba, úgy érzem, titkol valamit.

Hastings említette, hogy Rose Csang is ott lesz... és akkor elhozza magával Olivért is. Fliss kétségbeesetten törte a fejét, hogyan kerülhetné el a találkozást. Semmiképpen nem akart szembenézni a férfival, legalábbis egyelőre nem. Talán később... ha kiheverte a szégyent, ha visszanyerte önbecsülését.

- Nos? - zökkenetesen ki tőprengéséből Róbert. Ingerült csodálkozással mustárgatta kitarotán hallgató aráját.

Jó lesz vigyázni, gondolta Fliss. Képes, és megkérdezi, min jár az eszem.

- Nem tudom, elmenjek-e - felelte. - A papának esetleg szüksége lesz rám - tette hozzá nem túl meggyőzően.

- Nekem van rád szükségem - vágta rá ellentmondást nem tűrő hangon Hastings. - Nézd, Fliss! El kell döntened, ki fontosabb neked, én vagy az apád. Hogyan működjék a kapcsolatunk, a házasságunk, ha nem én vagyok az első?

A lány az ajkába harapott. Sajnos, Róbertnek igaza van. Önző vagyok. Másrészt viszont... már nem vagyok benne biztos, igazán hozzá akarok-e menni.

Olivérrel persze nem építhet közös jövőt. Még ha a férfi akarná is, őriütség lenne összekötni vele a sorsát, miután Lynch világosan kimutatta, hogy fűtül az ő érzelmeire.

- Rendben van - bólintott végül. Nem akart csalódást okozni Róbertnek. - Tudod, azon gondolkozom, boldoggá tesz-e téged, ha együtt dolgozol azzal a nővel.

- Boldoggá? - nevetett gúnyosan Hastings. - Gazdaggá tegyen, az a legfontosabb.

A lány úgy vette észre, Róbert mindenre képes, csak megtarthassa tiszttségét a vállalat vezetésében. A fiatalember az apja halála óta egyfolytában a vagyon őt megillető részét féltette. Rose Csang azonban számít rá a cégnél, s most Hastings bármit megtesz, hogy kedvébe járjon a hűgának.

Viszont... talán nincs is ok aggodalomra. Mit követelhet Rose Róberttől? Hamisítson meg egy-két iratot? Vagy közreműködjön kétes eredetű régiségek adásvételében? Hiszen ez minden ilyesfajta üzletelésben előfordul, nemcsak Hastingséknél.

Később, amikor Fliss átöltözve jött le a lépcsőn, tekintete apja elismerő, egyszermind aggodalmas pillantásával találkozott. Matthew Hayton furcsállotta, hogy Róbert magától értetődően elvárja, minden úgy és akkor történjen, ahogy és amikor akarja. Miért nem szólt előre a mai estéről?

Fliss sejtette, és megértette apja gondolatait.

- Ugye felhívsz, amint megérkeztek a szállodába? - kérdezte a tiszteletes, mikor Róbert elment a kocsíért a parkolóba.

- Persze, ne izgulj, papa! Csak egy éjszakáról van szó. Te is nyugodtabb lehetsz, ha Rob nem vezet ittas állapotban.

- Igen, természetesen. - Matthew Hayton szomorkásán nézett lányára. - Remélem, alaptalanul aggódom. Ha bármi gondod akad, engem itthon találsz. Nyugodtan telefonálj!

- Minden rendben lesz, ne félj! Úgy tudom, bízol Róbertben. Vagy tévedek? A tiszteletes átölelte Fliss vállát.

- Mintha mostanában nem lennél biztos az érzéseidben, kislányom.

Flissnek elállt a lélegzete.

- Azon tűnődöm, van-e ennek valami köze Olivérhez - folytatta a papa. -

Miatta vagy nyugtalan? - A lelkész megvonta a vállát. - Á, felejtsd el! Nem szóltam semmit. Csak úgy eszembe jutott...

- A válaszom: nem. - Megszólalt az ajtócsengő. - Tévedsz, papa.

- Jól van. - A tiszteletes a második csengetés után az ajtóra mutatott. - Nyisd ki! Tudod, Róbert milyen türelmetlen.

A lány az apja arcát fürkészte. A lelkész és Hastings nem különösen kedvelte egymást, de Fliss eddig még sohasem mérlegelte, mennyire mélyek közöttük az ellentétek.

A harmadik csengetésnél Matthew Hayton rászólt a lányára:

- Nyisd már ki azt az ajtót!

Fliss engedelmeskedett.

- Nem működik a csengő? - méltatlankodott Róbert, de amint meglátta az előszobában menyasszonya apját, elpirult. - Már azt hittem, elromlott - szabadkozott udvariasabban. - Legalább tízszer csengettem.

- Pontosán háromszor - szögezte le nyugodtan a tiszteletes. Búcsúzóul megcsókolta a lány arcát. - Ne felejtsd el, amit mondtam! - figyelmeztette halkán, aztán Hastingshez fordult. - Óvatosan vezessen!

Róbert berakta az útitáskát a csomagtartóba, és beült Fliss mellé. A lány érezte vőlegénye feszültségét, de tudta, hogy ennek semmi köze a papához. A fiatalember viszont úgy tett, mintha a tiszteletes bősztette volna fel.

- A fenébe! Az öreged úgy bánik velem, mint egy taknyos kölyökkel! - panaszkodott, miközben besorolt az autópálya forgalmába. - Mit sugdosott neked? Attól fél, rád vetem magam a szállodában?

A lány felsóhajtott.

- Természetesen nem.

- Természetesen? Nem is feltételezi rólam, hogy elcsábítom a menyasszonyomat?

- Rob!

- Semmi Rob! Tudom, amit tudok. Az apádnak nem tetszik a jegyességünk. Várj csak! Ha házasok leszünk, többé nem verhet éket közénk.

Fliss megint felsóhajtott.

- Rob, még a feltételezés is sértő.

- Ez az igazság!

Hastings elunta az előttük haladó teherautó lassúságát, és előzésbe kezdett. Amikor azonban belenézett a visszapillantó tükörbe, látta, hogy egy sportkocsi szinte rájuk tapadt, és vadul villogtatja fényszóróit. Róbert visszarántotta a kormányt. Túlságosan korán. A most már mögöttük haladó teherautó vezetője kénytelen volt padlóig nyomni a féket. Dühösen dudált, Róbert pedig káromkodva, trágár mozdulatokkal felelt neki.

- Nincs igazad - jegyezte meg szelíden Fliss. - Nem lehet így bevágni mások

elé. Csak a sofőr lélekjelenlétének köszönheted, hogy nem tört bennünket ripityára.

- Engem te ne oktass! - mordult rá a férfi. - Mindenki okosabbnak hiszi magát nálam. Torkig vagyok veled! Ha nincs értelmes mondanivalód, inkább hallgass!

A lány tízig számolt magában. Róbert néha igazán olyan, mint egy neveletlen kamasz. Mi lesz majd este? Fel kell készülnie a legrosszabbra.

- Egyébként meg kell valamit beszélünk - kezdett rá Hastings. - Két hónap múlva Hongkongba kell utaznom. Az anyám szeretné, ha addigra összeházasodnánk.

- Tessék? - bámult elképedve Róbertre Fliss.

- Nos, az esküvőt karácsonykor akartuk megtartani. Két hónap ide vagy oda nem számít. - Hastings nem nézett a lányra.

- Ez legalább négy hónap különbség! - kiáltotta rémülten Fliss. - Igazán el kell utaznod? Halasszuk akkor inkább el... Nem olyan sürgős...

- Neked nem - morogta Róbert. - Nem is értelek... Néha már azon gondolkodom, vannak-e egyáltalában szexuális igényeid. Visszatérve az utazáshoz - fordult a lány felé durcásan -, még nem mondtam el mindent. Azért kell előbb esküdnünk, mert bizonytalan, mennyi ideig maradok Távol-Keleten. Természetesen velem jössz. Mint feleség...

- Nem! Én... Mi lesz a papával?

- Mi lenne? - vont vállat Róbert. - Ugyanaz, ami akkor, ha karácsonykor házasodnánk össze. Elboldogul nélküled is.

- Igen, de...

- Mi az, hogy de? Én sem vagyok elragadtatva a dologtól. Arra számítottam, a londoni irodát fogom vezetni, de Rose úgy véli, legalább néhány hónapig Hongkongban kell dolgoznom. Rájöttem, hogy igaza van. Ha töviről hegyre megismerkedem a cég tevékenységével, nem tud... - Hastings hirtelen elhallgatott, mint aki elszóltta magát. - Nos, ott mindenestre jobban áttekinthetem az ügymenetet.

- Szerinted mikor esküdjünk? - Flissben hirtelen tudatosodott, mennyire sorsdöntő ez a kérdés. A mai estét Róberttel tölti a kedvéért, de ami a házasságot illeti, bízott apja megérzéseiben. Egyáltalában nem volt benne biztos, rászánja-e magát.

Hastings arca felderült. Úgy látszik, Fliss mindenbe beleegyezik...

- Még nem tudom pontosan. Talán hat hét múlva. Előbb rövid időre egyedül repülök Hongkongba. Ezalatt nyugodtan felkészülhetsz. A pap kéznél van - vigorgott Róbert.

Fliss hallgatott. Most semmi esetre sem hozakodhat elő aggályaival. Előbb megbeszéli a dolgot édesapjával.

Tisztában volt vele, hogy egész életére kiható döntés előtt áll. Néhány héttel ezelőtt még örült is az esküvőnek. Hastingsszel kapcsolatos kétélyeit elfojtotta,

bebeszélte magának, hogy jól meglesznek együtt. Utóvégre Róbert szereti, és alapjában véve ő is kedveli a fiatalembert.

James Hastings halála óta azonban másképp látott mindent. Vőlegénye kimutatta a foga fehérjét. Fliss sok olyasmit fedezett fel benne, amit azelőtt észre sem vett, vagy átsiklott felette. Hastings nagyon tudja sajnálni magát, és kimondottan önző. Pöffeszkedőeh, erőszakosan, udvariatlanul viselkedik, még a tiszteletessel is. Ráadásul pénzért mindenre kapható.

Ezért változott meg a lány véleménye Róbertről. Nem hazudott az apjának. Kételyeinek valóban semmi köze nem volt Olivérhez, sem a bizonytalan reményhez, hogy Lynch esetleg érez iránta valamit. Még mindig gyűlölte és megvetette, ugyanakkor azt is biztosan tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni.

11. FEJEZET

Olivér aznap este szokatlanul laza és közönyös hangulatban volt. A limuzint, amely a klubba vitte Rose-zal, egyenruhás sofőr vezette. Tulajdonképpen boldognak kellett volna lennie, hiszen elérte célját, de hidegen hagyta a siker.

Küldetésem hamarosan véget ér, töprengett. Végre kezembe vehetem sorsom irányítását. Nem leszek tovább Lightfood ezredes lába kapcája.

Előző este hirtelen támadt honvágyrohamában felhívta az édesapját. Michael Lynch bíró megörült Olivér hangjának, de főleg annak a jó hírnek, hogy legidősebb fia hazatér Virginiába.

Olivér nem tudta még pontosan, mit akar. Úgy érezte, amire legforróbban vágyik, azt úgysem kaphatja meg, de Fliss legalább felnyitotta a szemét. Megmutatta, hogy léteznek az életben értékesebb dolgok is, mint a siker, a dicsőség - és a velejáró állandó életveszély. Vigasztalta a tudat, hogy Felicity ártatlan, nincs köze a felderített szennyes üzemekhez.

A megboldogult James Hastings okos ember volt, fűzte tovább gondolatait. Jól tette, hogy nem bízott meg egyetlen fiában. Valószínűleg Róbert volt az oka bizalmatlanságának, hiszen a fiatalember alig törődött a céggel. Csak az édes élet vonzotta, meg a semmittevés.

Az öreg meg sem próbálta hasznát venni. Sokkal többre tartotta törvénytelen lányát, Rose Csángót.

Az a nő méltó utódja az apjának, gondolta Olivér. A gátlástalan, kíméletlen Rose csakhamar a londoni irodában is kulcsfontosságú szerepet töltött be.

A máskor oly körültekintő kínai nő habozás nélkül kitergette kártyáit a bátyja előtt. Bevonta a döntéshozatalba, és szorgalmazta felvételét a felügyelőbizottságba. Ez azt bizonyítja, hogy Róbert Hastings nagy veszélyt jelentett volna számára, ha nem avatja be a cég igazi tevékenységébe.

Egyébként úgy tűnt, hogy Róbert közreműködése nem sokat nyom a latban. Annál izgalmasabbnak ígérkezett az a komputerlemez, amelyet Olivérnek sikerült lemásolnia. Azonnal el is küldte Hongkongba. A rajta tárolt nevek és adatok Lynchnek nem árultak el sokat, viszont remélte, hogy felbecsülhetetlen értéket jelentenek az illetékes hivataloknak. Ezzel talán véget is ér a szerepe.

Nem örült igazán sikerének, hiszen gyerekjáték volt megszerezni a lemezt. Rose-t ugyanis aznap reggel egészen más dolgok foglalkoztatták.

Az irodában bombaként robbant a hír: a partőrség bekalauzolta a Pool of Londonba, a temzei kikötőbe a *Kelet Hercegnőjét*. Minthogy a kínai hajó, amely jade-ot, porcelánt és szőnyeget hozott, összeütközött egy másik teherszállító hajóval, a vámosság és az adóügyi hatóság emberei rendkívül nagy figyelmet szenteltek a rakománynak. Rose-nak okvetlenül meg kellett akadályoznia, hogy alaposabban átvizsgálják a szállított árut. Személyesen rohant a helyszínre, és sietségében a számítógépben felejtette a lemezt. Olivér felhasználta az alkalmat, s az üres irodahelyiségben lemásolta, majd visszadugta Rose Csang gépébe. Mire a nő visszajött, Lynch már a *Times*t olvasgatta lakosztályuk nappalijában.

Úgy látszik, Rose egyre inkább bízik bennem, fontolgatta a férfi. Miután sikerült bebeszélnie magának, hogy Fliss nem bocsátja meg sem azt, hogy kihasználta, sem azt, hogy becsukatta Robertet, az utóbbi időben sok időt és fáradságot szentelt Rose-nak. Noha nehezebbre esett a színlelés, igyekezett meggyőzni a nőt, hogy kapcsolatukban semmi sem változott. Rose Csang egyébként még mindig úgy tudta, Olivérnek sejtelve sincs törvénybe ütköző tevékenységéről. Ezért is jött el vele ma este a férfi. Tudta, hogy Rose nem ismer irgalmat, s ha egyszer gyanút fogna, ő minden bizonnyal hamarosan eltűnne az élők sorából.

A kínai nő a Hastings-cégnél meglepő gyorsasággal ragadta magához a hatalmat. Örökölte apja üzleti érzékét, s tapasztalatokra is jócskán szert tett James Hastings mellett. Lynch biztos volt benne, hogy Róbertnek semmibe sincs beleszólása.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Hála istennek, nemsokára túl leszek ezen az egész ügyön, gondolta. Ma este még jó képet kell vágnom, meg kell játszanom Rose lovagját. A nőnek szemlátomást nagyon fontos ez az összejövétel. Csupa bűnözővel fogok bájcsevegni. Hasonlókkal, mint Rose, Róbert és Amanda Hastings, akik készek piacra dobni az anyagot. Az árut, amely szerencsétlenségbe, nyomorba sodorja a kábítószer rabjait, sőt nemegyszer halálukat okozza.

Feladata szempontjából Olivért nem nagyon érdekelte az estély, hiszen nem tehetett semmit a gazemberek ellen. Eszében sem volt hősködni. Még ha börtönbe juttatná is az egész vendégsereget, nem menne sokra vele. Mások lépnének a helyükre. A szervezet háttérében működő értelmi szerzőknek kell a nyomára bukanni, s ez talán a lemez segítségével sikerül is.

- Min töröd azt az okos fejedet, drágám? - Rose a férfi combjára tette kezét.

Olivér legszívesebben ellökte volna, de egyelőre nem engedhette meg magának ezt a fényűzést. Tisztában volt vele, hogy nem árulhatja el magát, míg fel nem száll a hongkongi gépre.

- Arra gondoltam éppen, mennyire hiányzol majd, ha visszautazom Hongkongba - hazudta szemrebbenés nélkül.

- Én jobb megoldást találtam. Nem meséltem még neked? Robertet küldöm Hongkongba. A tervezettnél előbb kell feleségül vennie a cuki kis menyasszonyát.

Természetesen magával akarja vinni, és szerintem a szemérmes leányzó csak akkor megy vele, ha előbb összeházasodnak.

- Jó ötlet odaküldeni Hastingset? - érdeklődött óvatosan Olivér.

Rose megvonta a vállát.

- Azt hiszem - mosolygott ravaszul. - Mindenesetre megkérem Szuntongot, tartsa rajta a szemét.

- Próba szerencse - Lynch nehezen leplezte bosszúságát.

- Csak nem vagy féltékeny, édes? - fürkészte figyelmesen a férfit Rose.

- Féltékeny? - kérdezett vissza fölényesen Olivér, de közben érezte, kiveri a víz. - Róbert Hastingsre? Nem értem, mire gondolsz.

- Hogy ágyba bújik azzal a dúskeblű hölgygel. Azt ne mondd, légy szíves, hogy észre sem vetted őt. Nem vagyok vak.

A férfi erőlködve mosolyt mímelt. Nem játszhatta tovább az értetlenkedőt.

- Ó, az a lány! - morogta.

- Az bizony! Lefeküdtél vele? - kérdezte feszülten Rose.

, - Nahát! - nézett rá felháborodva Lynch, miközben dicsérte saját színjátszó képességét. - Minek nézel engem tulajdonképpen?

- Kéjsóvár, időmilliomos szörnyetegnek. Ne bámulj már ilyen szemrehányóan! Elhanyagoltalak, tudom, de ezentúl másképp lesz.

- Úgy? - Több a szerencsém, mint az eszem, örvendezett Olivér. Rose annyira öntelt, hogy azt hiszi, elhanyagolt. Én meg attól félttem, előbb-utóbb megkapom tőle a magamét, mert nem vagyok a régi, tüzes szerető.

- Bizony! ígérem! - bólogatott a nő két kezébe fogva Lynch arcát. - Ezzel kinevezlek személyi titkárommá. Itt maradsz velem. Legalább szem előtt vagy. Nem követhetsz el semmi butaságot.

- Azt hittem, a szállodában vacsorázunk - jegyezte meg a taxiban Fliss. A borult égből esőcseppek hullottak a szélvédőre. Kellemetlen, nedves idő ígérkezett.

- Nem mondtam egy szóval sem, hol vacsorázunk - felelte mogorván Róbert, de aztán valamivel kedvesebben hozzátette: - Rose választotta a helyet, nem én. Neki tégy szemrehányást, ha kifogásod van ellene.

A lány már bánta, hogy eljött. Főleg az Olivérrel való találkozástól rettegett.

Róbertnek feltűnt menyasszonya hallgatagsága.

- Mi van veled? - Hastings az ülés támlájára fektette karját. - Mondtam már, milyen izgalmas vagy ma este? - próbálkozott újfajta harcmodorral. - Kíváncsi vagyok, mit szól az anyám, ha meglát. Ugyanis gyakran faggat, mit eszem rajtad. Ma személyesen meggyőződhet róla.

Fliss kővé dermedt. Szép kis bók! Ezzel nem vesz le a lábamról.

Egyébként sem érezte jól magát a túlságosan kivágott, borostyánsárga selyem-

ruhában, pedig tudta, hogy csinos benne. Olivérre gondolt, mikor kiválasztotta. Tetszeni akart neki, és azt remélte, féltékennyé teheti.

Csak lennék már túl ezen a bulin! - fohászzkodott.

- Anyád is ott lesz? Nem is tudtam...

Hastings át akarta ölelni, de Fliss önkéntelenül visszahőkölt.

- Világos! - nevetett Róbert. - A mama a színjáték egyik főszereplője. A világ minden kincséért sem engedné át a terepet Rose-nak.

- De hiszen nálatok puszipajtások voltak!

- Gondolod? - húzta el a száját megvetően a fiatalember. - Ó, Fliss, néha kétségbeejtően csacska tudsz lenni. Csak nem hiszed komolyan, hogy a mama szívébe fogadja azt a nőt, aki megfosztja a vagyona felétől?

- Ehhez nem értek - vontta meg a vállát a lány.

- Elég baj az! Csak idő kérdése, és tisztában leszel mindennel.

Fliss hirtelen félni kezdett.

- Mit akarsz ezzel mondani, Rob? Miért nézel rám ilyen furcsán? Mi ez az egész?

- A maga idejében megtudsz mindent. - Hastings előrehajolt a gépkocsivezetőhöz. - Itt álljon meg, legyen szíves.

Kiszálltak, s Fliss körülnézett. Mikor Róbert említette, hogy egy chelsea-i klubban vacsoráznak, nem volt semmi határozott elképzelése. Most értette csak meg, miért hagyták a Jaguart a szálloda garázsában. Kilelte a hideg a lerobbant környezet láttán. A külvárosi utca tőlük néhány méternyire a Temzénél végződött. A klubot csupán egy szerény neonfelirat jelezte. A lánynak inába szállt a bátorsága. Miért ebben a nyomornegyedben tartják az összejövetelt? Miféle népekkel fognak itt találkozni?

Róbert szemlátomást nem osztotta aggályait.

- Gyere már, ne báméskodj! - szólt rá.

Flissnek nem volt más választása, követte Hastingset a pincebejárathoz vezető lépcsőn. Teljesen kiszolgáltatott vagyok, döbbsent rá. Ha előbb akarok eljönni, itt még taxit sem találok. Akár tetszik, akár nem, kénytelen leszek végig Róberttel maradni.

Az ajtón nagydarab, félelmetes külsejű, kopasz kidobóember engedte be őket. Arcán forradások éktelenkedtek, orra lapos volt, akár a bokszolóké. A lány úgy érezte magát, mint aki rosszat álmodik, és nem bír felébredni.

A klub azonban belülről egészen másképp festett, mint amilyennek képzelte. Füstös, piszkos lebuj helyett világos, derűs előcsarnokba léptek. A csinos, fiatal ruhatárosnő lesegítette kabátjaikat.

- Ugye nem ezt vártad? - vigyorgott Róbert.

- Egészen kellemes hely.

A levegőben finom ételek és drága szivarok illata érződött. A vastag szőnye-

gekkel borított folyosó egyjátéktérrel melletti vezetett el, ahonnan tompa nevetés, beszélgetés zaja szűrődött ki.

- Igen, szerintem is - mormolta Hastings. - Gyere, keressük meg a többiek!

Rose Csangra az étterem melletti csillogó-villogó bárban találtak rá. Magas bárszéken ült, és karcsú lábát hol keresztbe vetette, hol kinyújtotta. Feltűnően mutogatja magát, futott át Fliss agyán. S ekkor hirtelen nagyot dobbant a szíve. Tekintete Olivérével találkozott.

A férfi Rose mellett állt, a bárpultnak támaszkodva. Tágra nyílt szemmel nézett a szorongó lányra. Nyilván nem számított rá, hogy találkoznak ma este.

Szerencsére Rose nem vette észre sokatmondó pillantásváltásukat. Két vendéggel csevegett, akiknek nagy hűhóval mutatta be Robertet. Skarlátvörös, sárkányokkal hímezett, rövid, oldalt felhasított ruhájában kimondottan érdekes, különleges jelenség volt. Egyetlen épeszű férfi sem cserélné el értem ezt aragogyó nőt, állapította meg keserűen Fliss. Soha nem örült még meg ennyire Amanda Hastingsnek. Az asszony váratlanul termett mellettük, és megragadta jövődöbeli menyé karját.

- Nézz meg az ember! Hogy kicsípted magad! - nézett végig meglepődve a lányon. - Róbert kedvéért? Vagy neked is annyira tetszik Mr. Lynch, mint nekem?

- Tessék? Nem értem...

- Nem fontos - legyintett Mrs. Hastings. - Mellesleg úgyszólván hiába minden. Rose nem engedi ki a markából a fiúját. Jól megleszel te Hongkongban, Rose meg közben itt marad Olivérrel Londonban.

Mielőtt Fliss bővebb magyarázatot kérhetett volna Mrs. Hastingstól, Róbert magához vonta.

<

- A menyasszonyom - mutatta be az idegeneknek. - Fliss, az úr...

- Egyszerűen Tony - vágott a szavába az idősebbik férfi. - Ő pedig Vinny - mutatott társára. - A vőlegénye és a Hastings család üzletfelei vagyunk - mosolygott a tompa fényben meglehetősen jóképűnek látszó Tony. - Örülök, hogy megismerhettem, Fliss. Nem hallgathatom el, hogy a jelek szerint Jamie fia az apja jó ízlését örökölte.

- Köszönöm! - Noha tulajdonképpen a bók ellen semmi kifogása nem lehetett, a lány kényelmetlenül érezte magát az érdeklődés középpontjában. Rose Csangra majd átfúrta őt a tekintetével.

Róbert italokat rendelt. Fliss egy pohár fehérborral a kezében igyekezett a háttérbe húzódnival. Hastings - hogy önbizalmát növelje - szokása szerint whiskyt ivott, tisztán. A lánynak nem kellett részt vennie a társalgásban. Úgyszólván mindenki csak a saját hangjára figyelt.

Fliss visszataszítónak tartotta Róbert igyekezetét, ahogy mindenáron a két férfi kegyét kereste. Bizonyára különösen fontos vevők, s valószínűleg Rose hívta meg őket. A Sutton Grange-i estélyek vendégei komoly, tiszteletre méltó emberek szoktak lenni, de Tonyért és Vinnyért a lány nem tette volna tűzbe a kezét.

Amint elnézte őket, furcsa, rossz érzése támadt. Nem éppen bizalomgerjesztőek, bárjól, sőt túl választékosan öltözöttek.

- Az ördögbe! Mit keresel itt? - ütötte meg a fülét Olivér hangja.

Fliss ijedten nézett vőlegényére, de Róbert se látott, se hallott, miközben Tonyhoz és Vinnyhez törleszkedett. Rose Csang megvetően mustrálta buzgólkodó féltestvérét. A lányra és Olivérre senki sem figyelt.

A férfi beszéd közben nem nézett Flissre. Közelségétől a lány szíve vadul kalapált.

- Semmi közöd hozzá - felelte halkán. Legjobb védekezés a támadás, biztatta magát. - Ne félj, nem árulom el a barátnődnek, hogy hűtlen voltál hozzá. - Olivér téved, ha azt hiszi, megfélemlíthet. Neki különben is több a veszítenivalója, mint nekem, fűzte még hozzá magában.

- Kisebb gondom is nagyobb annál - felelte Lynch.

A lány belekortyolt a borba.

- Ezt el is higgyem?

- Nem hiszed? Pedig okvetlenül bíznod kell bennem, Fliss. Nem beszélek a levegőbe.

A lány ámulva meredt rá.

- Gondolod, még ezt is megbocsátaná? Annyira bolondul érted?

- A pokolba! Nem erről van szó!

- O, ne fáradj! Rose istenít téged, láttam... Ha tudná...

- Hagyd abba, Fliss! Olyasmiről beszélsz, amiről halvány sejtelked sincs. - Olivér mélyet lélegzett, mielőtt folytatta. - Füttyülök rá, mit gondol Rose... Igaz, törődnöm kellene vele, mert ezért fizetnek - tette hozzá tétován -, de mégsem izgat. Csupán értem aggódom. Megmagyaráznád végre, hogyan csöppentél ebbe a társaságba?

A lány némán, értetlenül bámult Olivérre.

- Térj a tárgyra, Fliss! Tudnom kell, miért vagy itt. Mit mesélt neked Hastings? Tudod, ki ez a két alak?

- Tony és Vinny? - Miért aggódik értem, mikor most ismerte be, hogy anyáigilag Rose-ra támaszkodik? A lány most már végleg nem értett semmit.

- A nevüket én is tudom. Azt mondd meg, miért rendezték ezt az összejövetelt!

- Hogyhogy? Én is csak vendég vagyok.

- Ó, felejtsd el, amit mondtam! Csak még annyit: most látod először Tonyt és Vinnyt?

- Miért kérdezed?

- Találkoztál már máskor is velük, vagy nem? - faggatta türelmetlenül a férfi.

- Soha életemben. Róbert szerint vevők. Amint látom, odavan értük. Rose meg egyenesen csúszik-mászik előttük.

Olivér felhajtotta az italát.

- Vettem észre.

Fliss gyomra görcsbe rándult.

- Hiszen te féltékeny vagy! - sziszegte, s közben rájött, hogy bagoly mondja verébnek...

- Én? Rose-ra? Ó, ha tudnád... - A férfi letette az üres poharat a bárpultra. Elgondolkozva, másodpercekig legeltette szemét Flissen. - Jól áll neked ez a ruha - jegyezte meg kicsit gúnyosan, aztán átvágott a vendégseregen.

12. FEJEZET

Reszkető kézzel nyitotta ki Fliss a szállodai szoba ajtaját, és belülről kulcsra zárta. Táskáját az ágyra dobta, egyenesen a fürdőszobába rohant. Gyomra felfordult, térdre rogyott a vécécésze előtt. Épp idejében...

Jaj istenem, mit tegyek? - tépelődött, miután egész testében remegve feltá-pászkodott. Hihetetlen... de mégis igaz: James Hastings nemcsak régiségeket, műtárgyakat hozatott Távol-Keletről. Hatalmas vagyonára kábítószer-kereskedéssel tett szert.

Flissnek még mindig nem fért a fejébe. Csempészekről, drogkereskedőkről és -fogyasztókról eddig csak újságban olvasott. Álmában sem hitte volna, hogy ilyen alakok közé keveredik.

Mélyeket lélegzett, megmosta az arcát, halántékára szorította a kezét. Ki hitte volna... a megbecsült, tiszteletre méltó polgároknak számító Hastingsek, akik városi elöljárókat fogadnak a házukban, nyakig benne vannak a kábítószerüzletben! Senki sem gyanakodott, senki sem feltételezett James Hastingsról ilyen aljas üzelmeket. Az öreg pedig idejében rájött, hogy fecsegő, mihaszna fia nem a legalkalmasabb utód.

A lány a tükörbe pillantott. Szörnyen nézek ki! Ha valaki így látna, azt hihetné, hogy magam is narkós vagyok, állapította meg keserű mosollyal.

Róbertnek nem állt szándékában beavatni menyasszonyát, de minthogy sikeresnek érezte az estét, jókedvében megint többet ivott a kelleténél.

Rose Csang hamar felfigyelt a veszélyre. Igyekezett eltávolítani bátyját. „Azt hiszem, Fliss unatkozik” - célozgatott. „Nem látod? A menyasszonyodnak majd leragad a szeme.” Róbert azonban jól szórakozott, és esze ágában sem volt távozni.

A többiek jelenlétében még vigyázott a nyelvére. Tudta, hogy Rose és Olivér előtt nem követhet el baklövést. Fliss egész idő alatt ellentétes érzéseivel küszködött, alig figyelt a vőlegényére. Addig minden rendben is volt, míg el nem búcsúztak a társaságtól.

A lány örült, hogy eljöhét a klubból. A fényűző környezet, a különleges, finom ételek, drága borok cseppet sem érdekelték. Állandóan Olivér járt a fejében, s a szegény, a megaláztatás. Nem értette, miért foglalkozik még mindig azzal a férfival, aki épp az imént adta tudtára, hogy Rose kitartottja.

Aztán útban a szálloda felé - miután Tony rendelkezésükre bocsátotta a limuzinját sofőröstől - megtudta az igazságot. Egész eddigi élete darabokra hullt.

Róbert a kocsiban hetvenkedett, összevissza beszélt. Fliss apját kezdte gúnyolni, s ekkor a lány erőteljesebben rászólt, de hiába, nem tudta megfékezni.

Fliss eleinte az ittassággal próbálta mentegetni vőlegénye lehetetlen viselkedését, de hirtelen váratlan fordulat következett be. Róbert egy tojásdad alakú kis dobozt vett elő a zsebéből, amely az utcai világítás gyenge fényében tubákosszelencének látszott. Titokzatos képpel nyomta Fliss kezébe.

- Kipróbálsz az anyagot? - kérdezte, és kihívó pillantást vetett a gépkocsivezetőre. - Nyisd ki! - szólt türelmetlenül whiskybűzt lehelve a lány arcába.

Flissnek fogalma sem volt, mi lehet benne. Nem is volt rá kíváncsi, de azért engedelmesen - s mint kiderült, ügyetlenül - levette a dobozka fedelét. Csillogó, fehér por hullott az ölébe.

Róbert ingerülten tépte ki a szelencét a lány kezéből.

- Nem tudsz vigyázni? - kiáltotta.

Fliss még soha nem látott kábítószeret, de Hastings dühös tekintete elárult mindent.

- Csak nem...?

- Még hozzá nem is akármilyen! - vágott a szavába Róbert. A sofőr kíváncsian nézett hátra. - Százszázalékosan tiszta, te meg dobálózol vele, mintha farsangi konfetti lenne! Tudod te, mi ez, Fliss? Mentőöv a szerencsétlen flótásoknak. Nem tudnak nélküle élni! - Ekkor Hastings hirtelen rájött, hogy elszólta magát. Ingerülten zsebre vágta a dobozt, és megpróbált másról beszélni. Mire a szállóhoz értek, Fliss szinte úgy vélte, képzelődött. Sajnos, csak szinte...

Róbert még betért a szálloda bárjába „egy elalvás előtti utolsó kortyra” - ahogy kifejezte magát. Fliss csak a felvonóba lépve fogta fel teljes egészében a történeteket. Tisztában van vele Róbert, mit fecsegett? Emlékszik-e rá holnap reggel, ha kijózanodik? Talán le is tagadja az egészet, ha szóba hozom - csóválta meg reménytelenül a fejét. Én meg semmit sem tudok bizonyítani...

Levette rövid kabátját, és vizsgálgatni kezdte a sárga ruha szoknyáját. A selymen nem maradt egy szemernyi heroin sem. Vagy kokain? Nincs értelme értesíteni a rendőrséget, hiszen nem hinnék egy szavát sem.

Eszébe jutott valami, és megrettent. Ha Rose benne van a kábítószer-csempészsében, akkor Olivér is. A nő a közvetítő, és nyilvánvalóan a szeretője is tagja a bűnbandának.

Fliss sápadtan rogyott az ágyra. Alig néhány órája egyetlen gondja az volt, hogyan adja tudtára Róbertnek, hogy nem megy hozzá feleségül. Mit fog szólni Hastings? Ezek után valószínűleg a ma este történeteknek fogja tulajdonítani a lány szakítási szándékát. S mert kifecsegte neki a titkát, nem lesz hajlandó felbontani a jegyességét.

Hogy kerülök én ebbe a képtelen krimibe? Fliss sírt és nevetett egyszerre. Én, aki nyugodt életet képzeltem magamnak!

Legszívesebben Olivérre kente volna az egészet. Addig, míg a férfi fel nem bukkant Rose-zal az oldalán, minden rendben volt Fliss életében. Legalábbis azt hitte... Az igazi tettes azonban James Hastings, s az 5 halála indította el a lavinát.

Vajon mióta tud Róbert az apja üzelmeiről? Valószínűleg ő is csak mostanában értesült róla... mióta beválasztották a felügyelőbizottságba. Ezért is viselkedett olyan furcsán, mikor visszajött a londoni értekezletről.

Flissnek eszébe jutott, amit az apja mondott: James Hastings nem vette komolyan a fiát. Persze, mert jól ismerte, és tudta, hogy képtelen tartani a száját.

Olivér a bolondját járatta velem... Ez fáj a legjobban a lánynak. Csak azt nem értette, miért tékozolta rá Lynch az idejét.

Valaki kopogott az ajtón. Fliss ijedten kapta fel a fejét. Nem nyitom ki, határozta el. Elegendem van Róbertből, látni sem akarom.

A kopogás megisméltődött, most már hangosabban. Fliss az ajtóhoz ment, nehogy felébredjenek a szomszéd szobák lakói.

- Menj innen, Rob! Aludni akarok!
- Én vagyok, Rose. Nyissa ki! Beszélnem kell magával.
- Nincs mit mondanunk egymásnak.
- De van! - A nő rázni kezdte a kilincset.

Nagyon dühös, mert megint szembe merek szállni vele, gondolta Fliss.

- Nyissa ki, különben idecsődítem a személyzetet. Azt mondom nekik, maga a szeretőm, és kicsukott a szobából.

- Képes lenne...? - Fliss az ajtóhoz szorította arcát.
- Miért ne? Próbáljuk ki? Nyissa már ki az istenért! Esküszöm, nem bántom.
- Mit akar tőlem?
- Ha beenged, megmondom.
- Róbert nincs itt.

- Tudom. Láttam a bárban. Ugye mindig talál okot az ivásra? Ha örül azért, ha búsul, azért.

- Ne törődjön vele!

- Mi lesz már? Nyissa ki azt az átkozott ajtót, különben visítok! Figyelmeztetem!

Fliss nagyot nyelt. Nincs más hátra, engednie kell. Elfordította a kulcsot. Rose belépett.

- Csukja be!

Fliss vonakodva fogadott szót. Hirtelen méregbe gurult, mert rájött, hogy Rose csupán fenyegetőzött. Soha nem rendezne botrányt a szálloda folyosóján. Túl sokat kockáztatna. Bedőlttem neki, gondolta.

- Pocsékul néz ki, aranyom - szólt a nő megvetően. - Aki nem ismeri, azt hihetné, elvonási tünetei vannak.

- Persze, maga egyből kiszúrja az ilyesmit - vágta rá meggondolatlanul Fliss, de rögtön meg is bánta. Elárulta magát...

- Nocsak? Honnan veszi? Locsogott a kedves bátyám?

Fliss igyekezett megőrizni hidegvérét. Nem ugrathatja be ez a minden hájjal megkent, ravasz nőszemély.

- Fogalmam sincs, miről beszél - felelte. - Mit akar tőlem ilyenkor? Aludni szeretnék.

- Szegénykém! - Rose szorosan markolta fekete estélyi táskáját. - Sajnos, az ember nem kaphatja meg mindig azt, amit szeretne. Legalábbis nem úgy, ahogy jó lenne.

- Ez célzás akar lenni?

- Nem, találat - Rose elhúzta a száját. - Ne próbáljon szellemeskedni! Nem áll jól magának.

- Azért megkísérelem - válaszolta látszólag magabiztosan Fliss.

- Nekem nagyobb benne a gyakorlatom. Ámbár... akad olyasmi is, amiről én sem tudok.

- Meglepő! - mondta halkán, inkább csak önmagának a lány.

Rose azonban meghallotta. Szeme ellenségesen villant meg.

- Tartsa meg a megjegyzéseit, míg végig nem hallgat! Van veszítenivalója, elhiheti. Biztosan nem akar ostobaságot elkövetni.

- Ezt fenyegetésnek vegyem?

- Csak közlöm a tényeket. Nos, úgy sejtem, a vőlegénye miatt ilyen hullasápadt és karikás szemű. Róbert túl sokat ivott ahhoz, hogy... Igyekszem finoman kifejezni magam - nevetett gúnyosan Rose. - Ilyen állapotban képtelen egy forró, szerelmes éjszakára.

Fliss elpirult, de csak azért, mert a nő emlékeztette, milyen rosszul néz ki még mindig.

A kínai nő beleegyezésnek fogta fel a lány hallgatását.

- Mégis úgy vélem, más oka is van a feldúltságának. A bátyám néha engem is szörnyen kihoz a sodromból. Magának persze még kellemetlenebb, hiszen férjfeleség lesznek.

Az nem olyan biztos, válaszolta volna szíve szerint Fliss, de volt annyi esze, hogy ne mondja ki. Egy hibát már úgyis elkövetett...

Rose Csang viszont nem tett lakatot a szájára.

- Ugye mondott magának valamit?

- Mindenféléről beszélgettünk - felelte kitérően Fliss. Újra leült az ágy szélére, bár már kicsit jobban volt.

- Ne próbáljon hazudni nekem, Fliss! Joe, Tony sofőrje mindent látott és hallott. Az az ütődött Róbert megmutatta magának a tubákosszelencét. Pedig figyelmeztettem, hogy ne avassa be, míg össze nem házasodnak, de hát gyógyíthatatlan

fecsegő. Nagy marha! Ha tudná, miket mesélt róla az apánk! Egyszer majd összeülünk, és elmondja nekem, mi vonzót talál benne.

Flissnek komoly előfeszítésébe került, hogy ne válaszoljon a kihívásra. Ügyes fogás ez a „nők egymás közt” jellegű hangnem. Megnyerhetné a bizalmamat, rávehetne valami meggondolatlan kijelentésre, de engem nem ejt át vele, fogadkozott magában Fliss.

- Nos? Ugye így volt? Róbert megmutatta magának a port. Valahogy az az érzésem, nincs ínyére a dolog.

A lány nem tudta, mit válaszoljon. Nem tehet úgy, mintha a törvény megszegése hidegen hagyná, viszont esze ágában sem volt elárulni a nőnek, hogy nem megy feleségül Róberthez.

- Még meg kell emésztennem a dolgot. Kicsit megijedtem - felelte óvatosan.

- Igen, le mertem volna fogadni - bólintott Rose.

- Erre igazán nem számítottam. Rob apja titoktartó ember volt - magyarázta Fliss.

- Sajnos, az alma messze esett a fájától. Most legalább már tudja, miért küldöm magukat Hongkongba. Ugye említette Róbert? Neki ez komoly előmenetelt jelent.

Vagy halált, villant át Fliss agyán. Ha nem igyekezne a húga kedvében járni, akkor is megtalálnák a módját, hogyan állítsák félre az útból. Magasságos egek, miféle emberek közé kerültem! Csak el ne veszítsem a fejem, ne kezdjek hisztizni!

- Igen, említette.

- Helyes. - Szerencsére Rose nem várt hűségnyilatkozatot. Hangulata megváltozott, szinte barátságosan jelentette ki: - Örülök, hogy ilyen higgadtan fogadja a dolgokat. Ugyanis nem szívesen kevertem volna bele az édesapját. Olivér azt mondta, kimondottan rokonszenves öregúr.

- Mi köze ehhez az apámnak? - kiáltotta Fliss minden elővigyázatosságról megfeledkezve.

Rose Csang hangja ismét hűvössé változott.

- Ő a mi úgynevezett viszontbiztosításunk arra az esetre, ha maga valami meggondolatlanságot próbálna elkövetni. Remélem, nem kockáztatja a kedves papa szabadságát, testi épségét. Olivér szemmel tartja a tiszteletes urat, amíg maguk a világ másik végén lesznek.

13. FEJEZET

- Ne! - kiáltotta Fliss. - Hiszen ez... - Vakrémület lett úrrá rajta, kétségbeesetten kereste a szavakat. - Az apámnak ehhez semmi köze... nem szabad megtudnia!

- Nem is kell - nevetett fel Rose. - Amíg maga betartja a játékszabályokat. Biztosíthatom, nekem nem jár el a szám, mint a bátyámé. Mellesleg úgy hallottam, az apja és Olivér összebarátkoztak. Jól megértik egymást.

Flisst megint elfogta az émelygés.

- Ezt miből gondolja? - kérdezte elkéserevedve. Olivér tehát csupán azért tola-kodott az életébe, hogy zsarolhassák, megtörhessék az ellenállását.

- Kétkedik benne? - Rose Csang hangja fenyegetővé változott. Ellenséges tekintettel közeledett a lányhoz.

- Fogalmam sincs, miről beszél - nézett Fliss értetlenül a nőre. Idegesen kapaszkodott az ágy szélébe. - Elmondott mindent, amit akart? Akkor kérem, hagyjon magamra.

- Szeretné, ha elmennék? Meghiszem azt! - Rose megragadta a lány karját. - Az előbb közvetve olyasmire utalt, mintha Olivér nem is az apja kedvéért látogatta volna a paplakot. Fejtse ki ezt bővebben! Úgyis utánajárok, úgyhogy egyszerűbb, ha kiböki.

- Engedjen el!

- Majd ha megtudom, amit akarok. - Rose erősebben szorította, hosszú kör-mét a lány bőrébe vájta. - A fenébe, ki vele, mit titkol?

- Semmit! - Fliss megrémült. Megöli, ha megtudja, hogy Olivér meg én...

- Nem igaz! - Rose fenyegetően vont össze fekete szemöldökét. - Lassan-ként olyan érzésem támad, az apja sejtí az igazságot.

- A papa? - nevetett megkönnyebbülten Fliss. Már majdnem elárulta magát. - Csak nem feltételezi? Egy lelkész?

Rose-nak ez nem sokat jelentett.

- Maga például régiségkereskedőnek hitte Jay-Jayt. Nem mindenki az, ami-nek látszik.

- Ki az a Jay-Jay?

- Róbert apja. - A nő nem hagyta magát kizökkenteni. - A papája lelkész, az

erkölcs prédikátora. Olivér azonban nem tartja őt komoly ellenfélnek. Hiszékeny öregembernek jellemezte.

- Gondoljanak, amit akarnak! - A lány reszketett. Már csak egyetlen vágya volt, az, hogy tűnjön el innen ez a nő, aki minden szavát kifogatja, és egyre erőszakosabb.

Felsikoltott, amikor Rose még erősebben megszorította a csuklóját. Körmét oly mélyen vágta bele, hogy kiserkent a vére. A kínai nő tekintetéből gyűlölet sugárzott. Fliss attól tartott, Rose további tettlegességre vetemedik.

- Mit ijedezik? Félt, hogy kitalálom, mit műveltek Olivérrel? - Rose hangja hirtelen békülékennyé változott. - Ó, Fliss, sokat kell még tanulnia! Én már rég tudok a maguk kis etyepetyéjéről! - nevetett csúfondárosan.

A lány érezte, hogy megint a fürdőszobába kell rohannia. Olivér mindent elmondott ennek a nőnek! Undorító! Ma este meg úgy tett, mintha aggódna értem! Hallgatását a kínai nő beismerésnek értelmezte.

- Tudtam! Megéreztem! Hiába tagadta az a csirkefogó! Mégiscsak ágyba bújtak! - rikácsolta, és a lány arcába sújtott.

- Elég volt, Rose! - szólalt meg ekkor egy határozott férfihang.

Fliss az ütéstől kábultan bámult Olivérre, minden bajának okozójára. Egyáltalán nem könnyebbült meg Lynch láttán.

A nő azonban elengedte. Felhorkantott, és dühös tigrisként fordult a férfi felé, aki nemrég a szeretője volt.

Olivér becsapta maga mögött az ajtót. Rose gyűlölködő szitokáradata szemléstomást lepergett róla. Flissre pillantott, majd újra az előtte álló nőre.

A lány szíve majd megszakadt. Ütéstől égő arcára szorította kezét. Aljas gazfickói-gondolta.

- Elment az eszed, Rose? - Lynch nyilván hallotta a párbeszédet. - Nyugodj meg! Beszéljünk meg mindent higgadtan, kultúreberek módjára!

- Kultúreberek! - gúnyolódott Rose. - Röhögnöm kell! Te és a kultúra! Nem elég nekem a bárgyú, locsogó bátyám, most meg még veled is meggyűlt a bajom!

- Róbert nem tartotta a száját? - kérdezte nyugodtan Olivér.

Rose tekintetével majd átfúrta a férfit.

- Mit akarsz ezzel mondani? - tapogatózott.

Lynch fellélegzett, és zsebre vágta kezét. Sikerült a nő figyelmét elterelnie Flissről.

- Semmit. Mindig is nagy hibának tartottam, hogy megbíztál a bátyádban.

- Miből gondolod? Nem is értesz a régiségekhez!

- Nem, de a heroinhoz annál jobban. Mert erről van szó! Nézz szembe a tényekkel, Rose! Nem most jöttem le a falvédőről.

A nő csak bámult, teljes erővel zakatoltak agyában a fogaskerekek. Fliss gon-

dolatai is vadul száguldoztak. Eddig is feltételezte, hogy Olivér mindenről tud, de a férfi most még be is vallja!

- Miből találtad ki? - tudakolta a kínai nő. - Vagy neked is dumált Róbert?

- A fenét! - nevetett Olivér. - Nézz rám! Megjártam a vietnami poklot, Rose. Utána többé-kevésbé becsületesen küzdöttem át magam a nehézségeken. Megtanultam felismerni, ki a barát, ki az ellenség. Csak így maradhattam életben.

- Ellenségednek tartasz?

Rose Csang a homlokát ráncolta.

- Nem - vágta rá kissé túl gyorsan a férfi. - Csak az apádat tartottam annak. Hastings soha nem kedvelt, emlékszel? Sokszor próbált elválasztani kettőnket.

- Mindent tudtál, még mielőtt Jay-Jay meghalt?

Olivér bólintott.

- Nekem miért nem szóltál? - faggatta Rose. - Lee, még a londoni utazás előtt sem említetted. Pedig ezzel sokat segítettél volna nekem.

- Ó, ez hosszú történet... - felelte unottan a férfi.

- Képzelem - nézett végig megvetően, bizalmatlanul Olivéren a nő. - Tulajdonképpen hogy szimatoltad ki?

- Megvannak a hírforrásaim, Rose. Nemcsak neked voltak hasznos összeköttetéseid Hongkongban. Azt hiszed, nem vettem észre a félreismerhetetlen jeleket?

- Én nem vagyok narkós!

- Én viszont voltam... valamikor - mosolygott Lynch. - Hagyd abba! Ne fáradj, Rose! Hastings pontosan tudta, mit művel.

- Valahogy nem áll össze a dolog...

- Mi a hézag? Rose, légy őszinte! Én ugyanis nem vagyok olyan mafla, mint a bátyád.

Ami ekkor történt, olyan volt, mint a krimifilmek lassított felvételei. Olivér kihúzta kezét a zsebéből, s Rose azt hitte, pisztolyt ránt elő. Idegesen a táskájához kapott, holott a férfi csak csitító kézmozdulatot akart tenni. A komédia hirtelen drámává változott. Rose egyetlen mozdulattal előhúzta és elsütötte fegyverét, s a golyó a mellén találta Olivért. A következő pillanatban kitérült az ajtó, és három géppisztolyos férfi rohant a szobába.

Éjszakára a kórházban tartották Flisst megfigyelésre. Másnap reggel eljött érte az apja.

A tiszteletes megdöbbsent, mikor meglátta lánya sápadt arcát. Némán vezette a kocsit a városi forgalomban. Nem kérdezgette Flisst, hagyta, hadd rendezze gondolatait.

A gyorsforgalmi útra érve Matthew Hayton megfelelő szavak után kutatott. Felicitynek ki kell beszélnie magát, gondolta, másképp nem szabadul meg az átélt borzalmak emlékeitől.

Reggel a rendőrök újra faggatni kezdték Flisst, noha túlesett már az első ki-

hallgatáson. A nyomozók most részleteket akartak hallani. Többek közt azt firtatták, tudott-e vőlegénye üzleteiről, s ha igen, miért nem jelentette rögtön a rendőrségnek.

- Fárasztó éjszakád lehetett - szólt szelíden a tiszteletes.
- Az. Köszönöm, hogy értem jöttél. Nem is képzeled, milyen jólesik.
- Remélem... Végtelenül sajnálom, hogy ilyen vak voltam. Persze, hallottam a pletykákat Hastingsékről, de ismersz... nem adok az ilyesmire.
- Ó, papa!

A lelkész felsóhajtott.

- Elmúlt... Robertet és az anyját elfogták. Előzetes letartóztatásban vannak, a rendőrfőnök említette. Már régen gyanakodtak rájuk. Rose Csang érkezése felgyorsította az eseményeket. Azóta elég bizonyítékot gyűjtöttek össze ellenük.

Fliss nem tudott örülni. Sem megmenekülésének, sem a sikeres rendőri beavatkozásnak. Olivér arca lebegett előtte, az a pillanat, mikor eldőrdült a lövés.

- Sajnálom Lynch halálát - folytatta szomorúan Matthew Hayton. - Bár valószínűleg ő is tagja volt a bandának. Ugye kedvelted őt, Felicity? De hát úgysem lehettek volna egy pár.

- Apukám, kérek, beszéljünk másról! - A lány megpróbált eligazodni érzelmeiben. Nem értette, miért gyászolja ennyire Olivért.

- Ha ezt akarod... rendben. - A papa lányára pillantott. - Előbb-utóbb beszélned kell ezekről a dolgokról, drágám. Csak akkor gyógyulhatsz ki...

- Igen, tudom. - Fliss lehajtotta a fejét.

- Ez a kék folt az arcodon... - A tiszteletes tétovázott. - Lynch tette volna?

- Nem. Neki köszönhetem, hogy Rose Csang csak egyet üthetett. Nem is tudom, mit tesz velem az a nő, ha Olivér nem jön utánunk a szállodába. - A lány halkán, inkább csak magának fűzte hozzá: - Talán akkor ő is megúsza volna...

- Örülnél neki? - kérdezte Matthew Hayton.

- Azt hiszem, igen.

- Más szóval vonzódtál hozzá. Gondold csak meg, Felicity! Az az ember, bocsásson meg neki a mindenható, bűnöző volt.

A lány visszafojtotta könnyeit.

- Róbert is.

- Ez nem enyhítő körülmény.

- Most már mindegy. Nem kell féltened tőle, papa. Soha többé...

14. FEJEZET

- Indulnom kell, Felicity. Nem gondoltad meg magad? Igazán nem tartasz velem?

- Nem, apu, kösz - nézett bocsánatkérően édesapjára a lány. Úgy érezte, ilyen levert lelkiállapotban nem mehet emberek közé. Alig két hete állapították meg Olivérrel való rövid viszonya következményét. Igyekezett magába fojtani bánatát, kétségbeesését.

- Ez az utolsó szavad? - nézett elgondolkozva lányára Matthew Hayton. Pontosan tudta, mennyire szenved Fliss, és azt is sejtette, hogy titkol valamit.

- Zuhog az eső. Jobb nekem idehaza - mosolygott Fliss.

A tiszteletes fejcsóválva bújt a kabátjába.

- Szíves örömet lemondanék magam is a műkedvelő színjátszók előadásáról. Az ilyen hűvös őszi estén amúgy is hideg a templom.

- Megsértődnének, ha nem mennél el. Sálát is vegyél, és ne felejtse itthon az esernyőt!

- Nem szívesen hagylak egyedül. - A tiszteletes habozva tette hozzá: - Ugye még mindig Olivér Lynchet gyászolod?

- Jaj, apukám!

- Hiába is tagadnád. - Matthew Hayton úgy érezte, nem sikerült visszanyernie lány bizalmát. - Nem szabad mindent magadba fojtanod.

- Kérlek, most hagyjuk ezt. El fogsz késni.

- Bánom is én! Engem nem téveszt meg, Felicity. Érdemes még most is ezen rágódnod?

- Nem - sóhajtotta a lány. - Igazad van, papa, de légy türelmes! Alig három hónapja...

- Az ám. Nekem három évnek rémlik.

- Ó, drága papa! - Fliss felállt. - Szeretlek! - mondta, és megpuszilta a tiszteletes arcát. - Majd beszélgetünk, ígérem. Holnap... megfelel?

- Jól van. - Az öreg megölelte lányát. - Emlékeztetni foglak rá.

- Rendben! - Fliss kikísérte az édesapját. - Mulass jól! - kiáltott utána, majd visszaballagott a nappaliba.

Nehezére esett úgy tenni a papa előtt, mintha csak idő kérdése lenne, hogy kiheverje a történeteket. Megnyugodni? Felejteni? Soha...

Amikor a rendőrségen újra meg újra végeérhetetlenül faggatták, legalább nem ért rá tépelődni, kínlódni. A bírósági tárgyalás persze még hátravan. Róbert a kihallgatás során összeomlott, és mindent bevallott. Azt is, hogy az anyja mindenről tudott. Amandát és a fiát vizsgálati fogságban tartották, Sutton Grange-t lezárták. Az ikreket a skóciai rokonok fogadták be. Fliss szívből sajnálta a lányokat.

Természetesen Rose Csángót is letartóztatták. Nemcsak kábítószer-kereskedelemmel vádolták, hanem gyilkossággal is.

Fliss szomorúan üldögélt a papa karosszékében. Jólesett volna kisírni magát, de visszatartotta könnyeit. A bőgés nem segít, viszont megárhathat a szíve alatt növekvő kisbabának.

A papának igaza van. Mindent meg kell vele beszélnem, akkor is, ha nem bocsát meg, gondolta.

Kezét a hasára tette. Még semmi sem látszott meg rajta a bő ruhákban, pólókban. Ám ha meztelenül nézte magát a tükörben, a kezdődő domborulat félreérthetetlenül mutatta terhességét.

Olvadni próbált, de elkalandoztak a gondolatai. A negyedik hónapban van már. Ideje beavatni a papát.

Olivér gyermeke... Szinte hihetetlen. Ő már soha nem tudja meg. Mit szőtt volna hozzá? Esetleg arra kér, várjak rá, míg leüli a büntetését?

Én pedig hűségesen várnék. Akármit megtennék a kedvéért.

Mindenki azt hiszi majd, hogy Róberttől van ababa. Fliss nem akarta eltitkolni, ki a gyereke apja: az a férfi, aki életét áldozta, hogy őt megvédje.

Egyszer csak egy autó közeledő zaját hallotta. Amint csengettek, Fliss rögtön indult. A tiszteletest csak különleges esetekben szokták otthon zavarni.

Felkapcsolta a villanyt az előszobában, aztán ajtót nyitott. Magas férfi állt a verandán, kabátja gallérja felhajtva, haján esőcseppek csillogtak.

- Megismersz?

A lány elszédült. Lehetetlen, gondolta zavarodottan, s az ajtófélfába kapaszkodott. Olivér semmit sem változott.

- Fliss, tényleg én vagyok.

Ez Olivér hangja, az ő ujjai érintése...

- Jaj, ne! - Fliss elkapta a kezét. A hasára szorította, mintha védeni kellene születendő gyermekét. Attól félt, életében először elájul.

A szellemalak nem oszlott köddé.

- Elnézést a kései zavarásért, de most érkeztem Amerikából.

- Menj... - Ez több volt, mint amennyit Fliss el tudott viselni. Becsapta volna az ajtót, ha a férfi nem teszi gyorsan a küszöb mögé a lábát. A lány rémülten rohant a nappaliba. Olivér lépéseit mintegy lidércálomban hallotta, s egyszerre ott állt előtte ő, életnagyságban.

- Fliss! Hallgass meg, az istenért! - kérte fáradtan Olivér. - Élek, itt vagyok. A halálom hírért keltették, de...

Mikor a lány magához tért, a heverőn feküdt. Hirtelenében azt sem tudta, hol van. Az előbb még a fotelban ültem... hogy kerülök ide? Biztosan ledőltem szu • nyókálni, gondolta.

Kinyitotta a szemét, s a kandallónál meglátta a magas, karcsú alakot. Egyszerre eszébe jutott minden. Fel akart ülni, de Olivér rászólt:

- Maradj, pihenj csak! Nem nyúlok hozzád. Bocsáss meg! Nem akartalak megijeszteni.

- Te... tényleg élsz? Nem haltál meg? - Fliss még mindig nem hitt a szemének.

- Élek és... megpróbálok virulni. A jelentések szándékosan voltak félrevezetőek.

- De hát a rendőrségen azt mondták...

- Tudom. - Olivér kimerültnak látszott. - így állapotunk meg. Jobban megfelelt a céljainknak, ha halottnak hisznek.

- Miféle céloknak? És a rendőrség? Nem keresnek? Nem akarnak kihallgatni?

- A kihallgatásokon már túlestem - legyintett a férfi. - Leülhetek? Szeretnék mindent elmagyarázni.

- Besúgó lettél?

Olivér felsóhajtott.

- Annak is nevezhetjük. A zsaruknak mindent elmondtam, amit tudtam. Felesleges volt, mert Hastings beismerő vallomást tett.

- Nem értem... Miért vagy akkor itt? Miért nem a...

- .. a börtönben, mint a többiek? - fejezte be a mondatot Lynch.

- Persze - bólintott Fliss. - Hiszen te is benne voltál. Hallottam, amit Rose-nak mondtál. Tudtál mindenről.

Olivér leült a papa karosszékébe. A kandalló tűzének fényénél a lány újabb kemény vonásokat fedezett fel a szája mellett. Akármi történt vele, sokat szenvedhetett.

- Te így látod a dolgot - felelte Lynch. - Pedig a látszat, mint oly gyakran, most is csal.

- Talán nem voltál Rose Csang szeretője? - Fliss hangja elcsuklott.

A férfi hátradőlt, lábát kinyújtotta.

- Szeretkeztünk - közölte nyugodtan. - Egészen addig, míg meg nem ismeretek. De soha nem szerettem - tette hozzá.

Fliss visszahanyatlott a párnákra.

- Ez nem magyarázat. Komolyan gondolod, hogy elhiszem, nincs közöd a kábítószerügyhöz? Ott voltam, Olivér! Felejtsem el, amit mondtál? Ezt várod tőlem?

- Nem várok én már senkitől semmit, Fliss - vont a vállát a férfi. - Nem voltam bűnrészes. Évek óta az amerikai titkosszolgálatnak dolgoztam Hongkongban.

A lány felült.

- Lehetetlen! Képtelenség!

- Amint látod, itt vagyok. Szabadlábbon.

- Igen, de... - Fliss nem értette az egészet. - Az előbb bevallottad, hogy téglavagy.

- Azt mondtam, így is nevezhetjük. Nem volt éppen kellemes munka, de elvállaltam. Megértenél, ha látnád a drogok áldozatait.

A lány megnedvesítette nyelvével kiszáradt ajkát.

- De hát... - Nem találta a megfelelő szavakat. - Miért nem értesítettél... úgy értem, senkit?

- Mint már említettem, megkönnyítette a hatóságok dolgát, hogy halottnak hittek.

- De miért?

- Veszélyes bűnözőkkel volt dolgunk, Fliss. Könnyen eltehettek volna láb alól. Aztán, mikor Róbert mindent beismert...

- Akkor visszamentél az USA-ba?

- Nem rögtön. Előbb megoperáltak. Sokáig feküdtem az intenzív osztályon. Alkalmadtán megmutatom a forradást. Ügyesen összefoldoztak.

- Képtelen vagyok felfogni.

- Nem is csodálom. Túl sok ez egyszerre. Ha akarsz, most elmegyek. Holnap majd eljövök újra. Szeretnék az apáddal is beszélni. Itthon van?

- Nincs. Műkedvelők színelőadását nézi a templomban. Úgy két óra múlva jön haza. - Fliss csalódottan hajtotta le a fejét. Olivér az apámhozjött? - Itt szállsz meg a faluban?

- Ezen még nem gondolkoztam. A repülőtérről egyenesen hozzád siettem. - Olivér felállt. - Esetleg egy londoni szállodában veszek ki szobát.

Fliss feltápáskodott. Néhány másodpercig szoroson egymással szemben álltak, aztán a férfi tapintatosan hátralépett. Megfordult, beletúrt nedves hajába, indulni készült.

- Nincs kedved itt maradni? - szólalt meg a lány.

Olivér kérdően nézett rá.

- Van vendégszobánk. A papa biztosan nagyon örül majd neked.

- Te nem? - kérdezte gyengéden a férfi Fliss tekintetét keresve.

- Ezt meg honnan veszed? - rázta a fejét a lány. - Persze hogy örülök. Hiszen halottnak hittelek. Csak... nem is tudom, mit mondjak.

- Meg tudsz nekem bocsátani?

- Mit? Ó, azt, ami kettőnkkel történt? Abban legalább olyan hibás vagyok, mint te.

- Nem erről beszélünk. Félrevezettelek, és börtönbe juttattam a vőlegényedet. Igazán őszintén sajnálom. Nem akartam neked fájdalmat okozni.

A lány megremegett.

- Róberttel már azelőtt szakítani akartam. Mielőtt...
 - Mielőtt minden kiderült?
 - Igen.
 - És miért?
- A lány az ajkába harapott.
- Mert rájöttem, hogy nem szeretem. Amikor szóba hozta a hongkongi utazást, már tudtam, hogy nem megyek vele.
- A férfi Flisshez lépett.
- Tehát még a letartóztatása előtt?
 - Igen. Az apám már hamarabb észrevette... Úgy gondolta, miattad ábrándultam ki Róbertből.
- Olivér visszafojtotta lélegzetét.
- És? így volt?
- A lány lesütötte szemét.
- Hagyjuk ezt most!
 - Tudnom kell, Fliss - makacskodott a férfi.
 - Nem mindegy?
 - Egyáltalán nem. - Olivér megragadta a lány vállát. - Amikor... együtt voltunk. .. Az milyen volt neked? Ha csak tizedannyira kavart fel, mint engem, akkor reménykedhetem. Van esélyem?
 - O, Olivér! - nézett szerelmese szemébe Fliss.
 - Kérlek, válaszolj! Nagyon fontos!
- A lány nem felelt rögtön.
- Igen - válaszolta végül. Minek is tagadná tovább? - De te nem azért jöttél, mert erre vagy kíváncsi. Az apámat akartad meglátogatni.
 - Ó, te kis csacsi! - Olivér magához ölelte Flisst, és forró, szenvedélyes csókokkal némította el. A lány úgy kapaszkodott belé, mintha attól félne, felébred gyönyörű álmából.
- Lynch Fliss hátát, vállát, csípőjét simogatta. Egyre szorosabban vonta magához, s a lány érezhette vágyakozásának mértékét. Boldogan adta volna máris oda magát, de még sok mindent kellett megbeszélniük.
- Olivér észrevette, hogy Fliss önkéntelenül visszahőköl.
- Ne félj! - Homlokát a lányéhoz támasztotta. - Nem sűrgetlek, drágám. Végtelenül sok időnk van.
 - Igen, de... - kezdte remegő hangon Fliss.
 - Hazajöhet a papád. Biztosan látta már valaki a ház előtt az idegen autót, és szóltak neki. Légy nyugodt, nem akarok azonnal ágyba bújni veled. Rengeteg mondanivalóm van. Üljünk le, és vágjunk bele!
 - Mibe?
 - A beszélgetésbe, mi másba? - Olivér úgy tett, mintha fel lenne háborodva. -

Légy szíves, ne nevedd ki! Amúgy is nehezemre esik illedelmesen viselkedni. Ez a három hónap maga volt a pokol, hidd el!

Hát még nekem, gondolta Fliss, de nem mondta ki. Boldog volt. Olivér él és visszajött hozzá! Talán mégsem kell apa nélkül felnevelnie a babát...

A lánynak nehezebbre esett szóba hozni a dolgot. Lynch levette a kabátját, leült Fliss mellé a heverőre. Hallgattak, fogták egymás kezét, fel-felsóhajtoltak. Nem volt könnyű uralkodni vágyaikon. Mindketten úgy érezték, sok a bepótolnivalójuk.

- Essünk túl rajta! - vélekedett Fliss, mikor Olivér kemény férfiaságához szorította a kezét. - Mondj el mindent részletesen!

- A lényegét már tudod - kezdett rá a férfi, arcát Fliss vállgödrébe fúrva. - Elkísértem Rose-t, hogy kinyomozzam, hogyan terjesztik az anyagot Angliában. A kábítószer egy részét továbbküldték Londonból az Egyesült Államokba, ezt már előzőleg is tudtuk. A felettesem azt akarta, férközzek Rose bizalmába.

- És sikerült?

- Nem. Rose sokkal elővigyázatosabb volt. Egyetlen hibát vétett: beavatta Robertet. James Hastings ezt soha nem tette volna. Pontosan tudta, milyen gyenge és megbízhatatlan a fia. - Olivér elgondolkozva folytatta: - Csupán részletkérdésekről értesíthettem az ezredest. Mikor mit csinál Rose, kivel tárgyal... Rádásul a féltve őrzött lemezén, amelyet lemásoltam és elküldtem Hongkongba, nem találtak felhasználható adatokat.

Fliss elnevette magát.

- Mi van ezen mulatságos?

- Eszembe jutott, amit Róbert mondott, vagyis hogy Rose Csang kitarítottja vagy.

- És te elhitted?

- Voltak pillanatok, mikor igen. De folytasd!

- Akkor még nem tudtam, hogy az angol hatóságok is foglalkoznak az ügyel. Archie „elfelejtette” közölni velem. A klubbeli vacsora megfelelő alkalom volt a rajtaütésre. Ám addigra a barátnőnk eltűnt.

- Rose?

- Igen, ő.

- Eljött hozzám a szállodába.

- Ki tudja, mi lehetett a célja? Bennem nem bízott meg, de arról fogalma sem volt, hogy a rendőrség nyomában van az egész díszes társaságnak.

- Benned miért nem bízott?

Olivér tétovázott.

- Eleinte minden jól ment. Rose szép nő, nem volt semmi kifogásom a megbízás ellen. Akkor kezdődtek a bajok, mikor megismertelek. Attól fogva csupán beszélgettünk egymással.

- Lefeküdtél vele Londonban, vagy nem?

- Elhiszed, ha azt mondom, nem?
 - Nem is tudom. Próbáld megmagyarázni!
- A férfi felsóhajtott.
- Már Hongkongban is külön laktunk. Persze, ott minden más volt. Itt, Angliában az elfoglaltsága miatt nem vette észre, hogy elhanyagolom. Sőt még szemrehányást is tett magának, amiért nem foglalkozik velem eleget. És ezt is csak akkor tette, amikor féltékeny lett rád.
 - Igazán?
 - Becsületszavamra - emelte esküre kezét Olivér.
- Fliss hozzásimult.
- Azon az estén, mikor rád lőtt, tudtad, hogy a rendőrök követtek a szállodába?
 - Dehogy! Hova gondolsz? Rohantam, mert őrülden aggódtam érted. Meg akartam akadályozni, hogy Rose bántalmazzon. Aztán, mikor eltalált a golyó, azt hittem, végem.
 - Én is - mormolta a lány. Felidézte a vérbe fagyott férfi borzalmas látványát. A fegyveres nyomozók az ő életét megmentették, Rose-t pedig letartóztatták, de mindez már nem érdekelte. Legszívesebben ő is meghalt volna. Biztos volt benne, hogy Rose megölte Olivért.
 - Láthatod, életben maradtam - simogatta gyengéden Fliss arcát a férfi. - Titokban vittek kórházba. Négy hétig nem fogadhattam látogatót, nem volt szabad telefonálnom. Még a szüleim sem tudtak rólam semmit. Mikor már utazhattam, Archie visszarendelt Hongkongba, azután onnan repültem Amerikába.
 - Tulajdonképpen ki az az Archie?
 - Archibald Lightfood ezredes. A parancsnokom volt Vietnámban. Az ő ötlete volt, hogy holt híremet költse, míg Rose-t vissza nem toloncolják Hongkongba.
 - Értem. Ugye már elejtették a gyilkosság vádját? Tudja Rose, hogy élsz?
 - Most már igen, de biztosan nem örül neki. Soha nem tudott elegánsan vesztíteni.
 - Később esetleg bosszút áll...
 - Évekig rács mögött lesz. Súlyos bűncselekményeket bizonyítottak rá. Amikor rám lőtt, nem először használta a fegyverét.
- Fliss megremegett.
- Ezentúl is Hongkongban akarsz dolgozni? - kérdezte, és megkönnyebbült, mert Olivér nemet intett.
 - Mielőtt hozzád jöttem, azért utaztam haza, hogy megalapozzam a jövőmet. Az apám, aki bíró, megígérte, hogy szól néhány jó szót az érdekemben.
 - Fontos ez neked?
- A férfi kitalálta Fliss gondolatát.
- Drágám, nekem te vagy a legfontosabb. De amíg nem láthatalak, amíg nem beszéltem veled, őszintén szólva nem tudhattam, van-e nálad egy icipici esélyem.
 - Most már biztos lehetsz benne - mosolygott a lány. - Annyira boldog va-

gyok... hogy itt vagy. De van még valami, amit okvetlenül el kell mondanom. Jaj, Olivér, nagyon nehéz bevallani...

A férfi feszülten, várakozva nézett rá.

- Hát szóval... az a helyzet... - dadogott Fliss. Aztán szavak helyett dombo-
rodó hasára tette Olivér kezét.

- Gyereket vársz? - A férfi szeme felragyogott.

A lány nagyot nyelt.

- Sajnálom...

- Miért? Talán nem én vagyok az apa?

- Ki más lenne? Tudod, én nem... Ne haragudj, de... - Fliss nem talált meg-
felelő kifejezéseket.

- Semmi baj, só! - ölelte magához Olivér. - Apa leszek? Nem hiszek a fű-
lemnek!

- Nincs ellene kifogásod?

- A mi kisbabánk ellen? Drágám, végtelenül boldog vagyok! Most pedig
ünnepélyesen megkérem a kezéd. És nem mondhatasz nemet.

Öt hónapra rá megszületett a kisfiú. Benjámín Lynch aránylag könnyen jött a
világra. Olivér a szülés éjszakáján végig Fliss mellett maradt.

- Rád hasonlít - suttogetta boldogan a fiatalasszony, mikor férje a karjába tette
a babát. - Épp olyan az orra, mint a tiéd. Kíváncsi vagyok, mit gondol most.

- Találgatja, ki lehet az a gyönyörű nőszemély, aki babusgatja. - Olivér kisi-
mított egy csapzott hajfürtöt felesége homlokából. - Hogy vagy, drágám? Nagyon
elfáradtál?

- Miért? Elgyötörtnek látszom? - mosolygott Fliss.

- Csodaszép vagy, mint mindig. - Olivér leült az ágy szélére. - Csak lehetőleg
ne szülj túl gyakran! Tudod, milyen ideges ilyenkor egy apa?

- Badarság! - Fliss megcirógatta a férfi arcát. - Nem is volt olyan nehéz.
Tőlem akár rögtön jöhet a következő.

- Egyelőre ne, kérlek! Amint az ifjabb Lynch engedélyezi, nászútra megyünk,
ahogy megígértem.

- Hiszen már voltunk!

- Úgy értem, kettesben. Ben nélkül.

- Ben - ismételte könnyes szemmel Fliss. - Benjámín Matthew Lynch. Na-
gyon szép név.

- Az apádnak is sok öröme lesz az unokájában. - Olivér megcsókolta felesé-
gét. - Mindig azt mondogatja, ő az első perctől fogva tudta, hogy minket egymás-
nak rendelt a sors. Ó, Fliss! Annyira szeretlek! Nem engedlek el többé a világ
minden kincséért sem!

- Én pedig semmi mást nem kívánok ennél jobban - felelte az asszony, és
megölelte férjét.